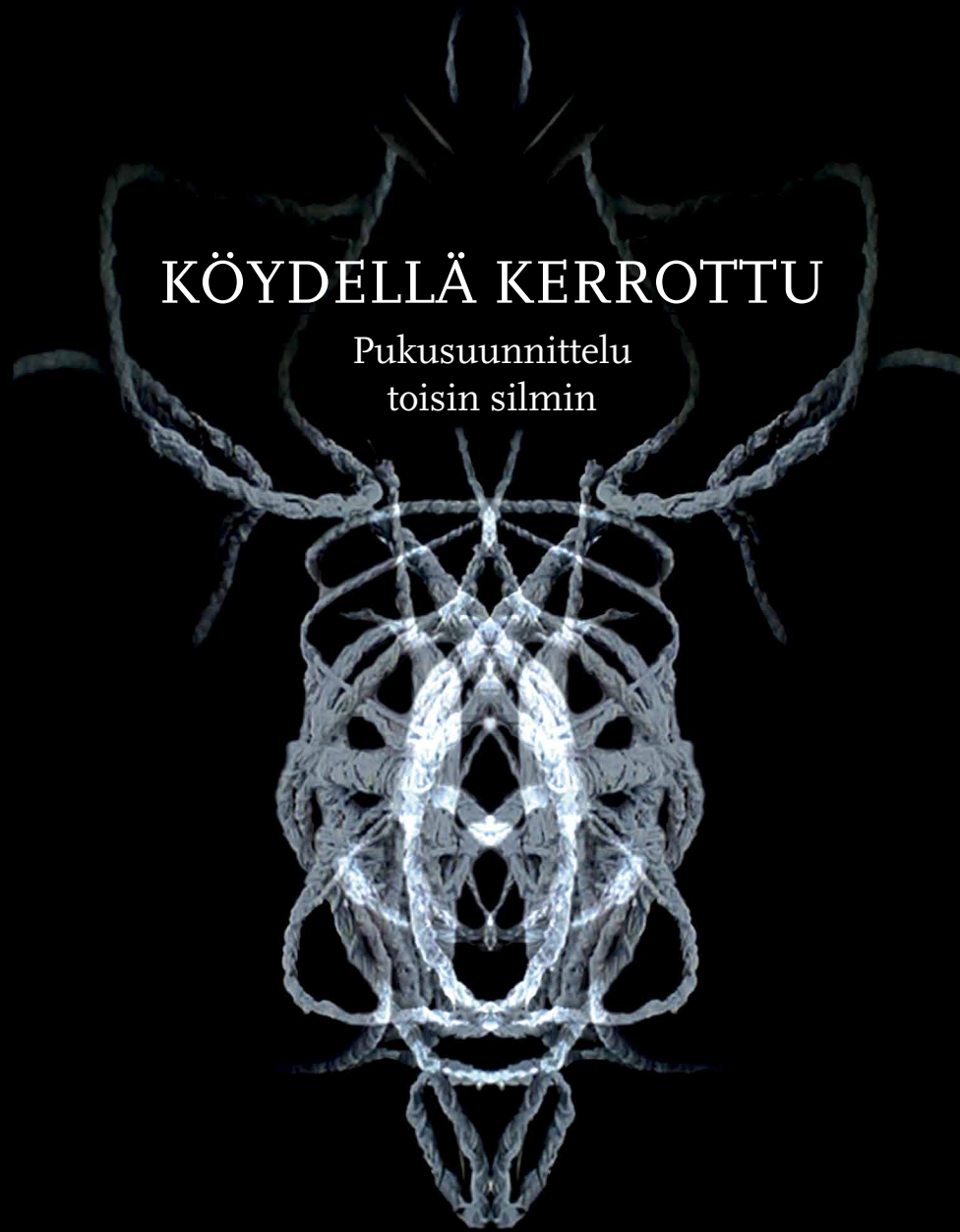
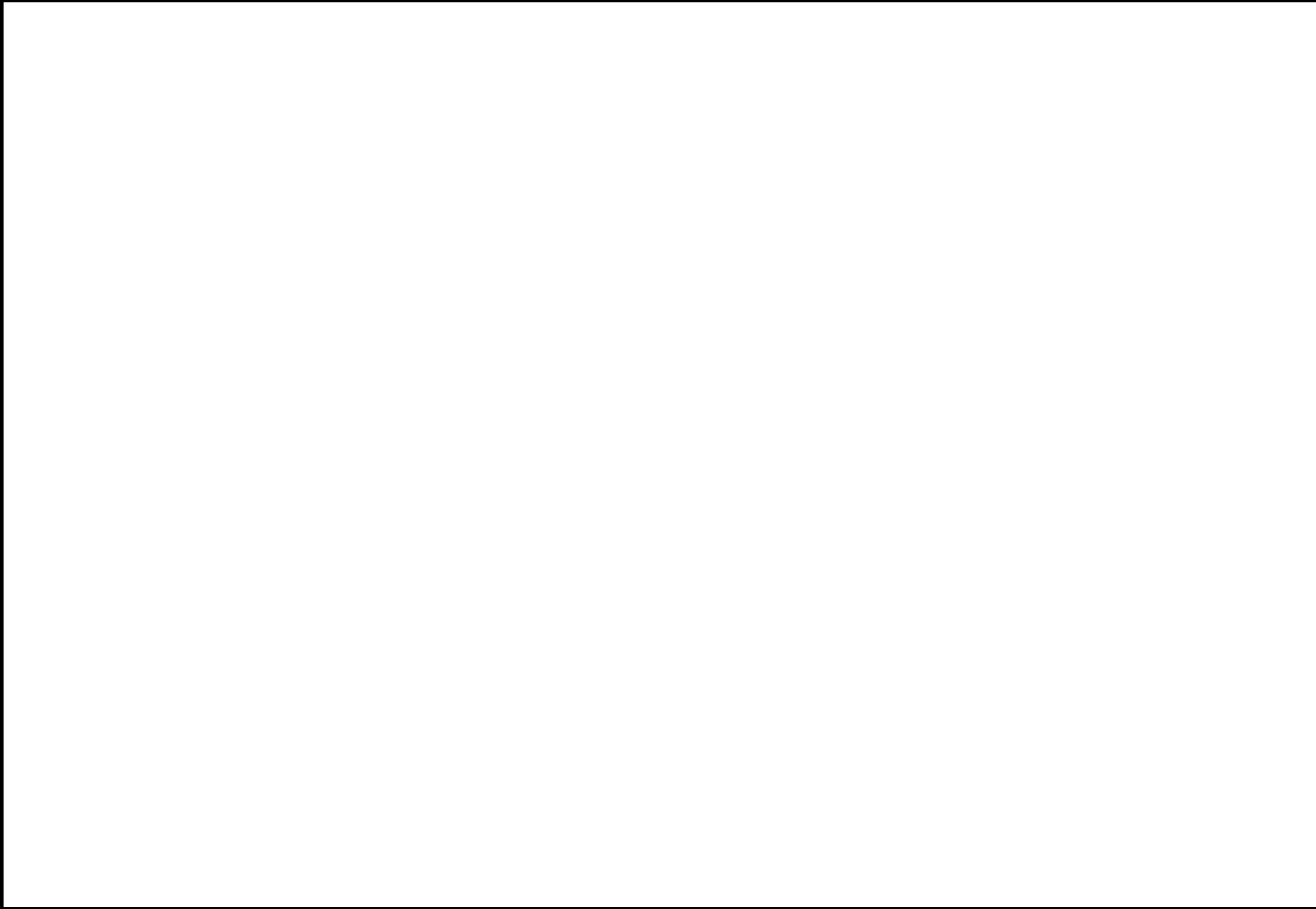

KÖYDELLÄ KERROTTU

Pukusuunnittelu
toisin silmin

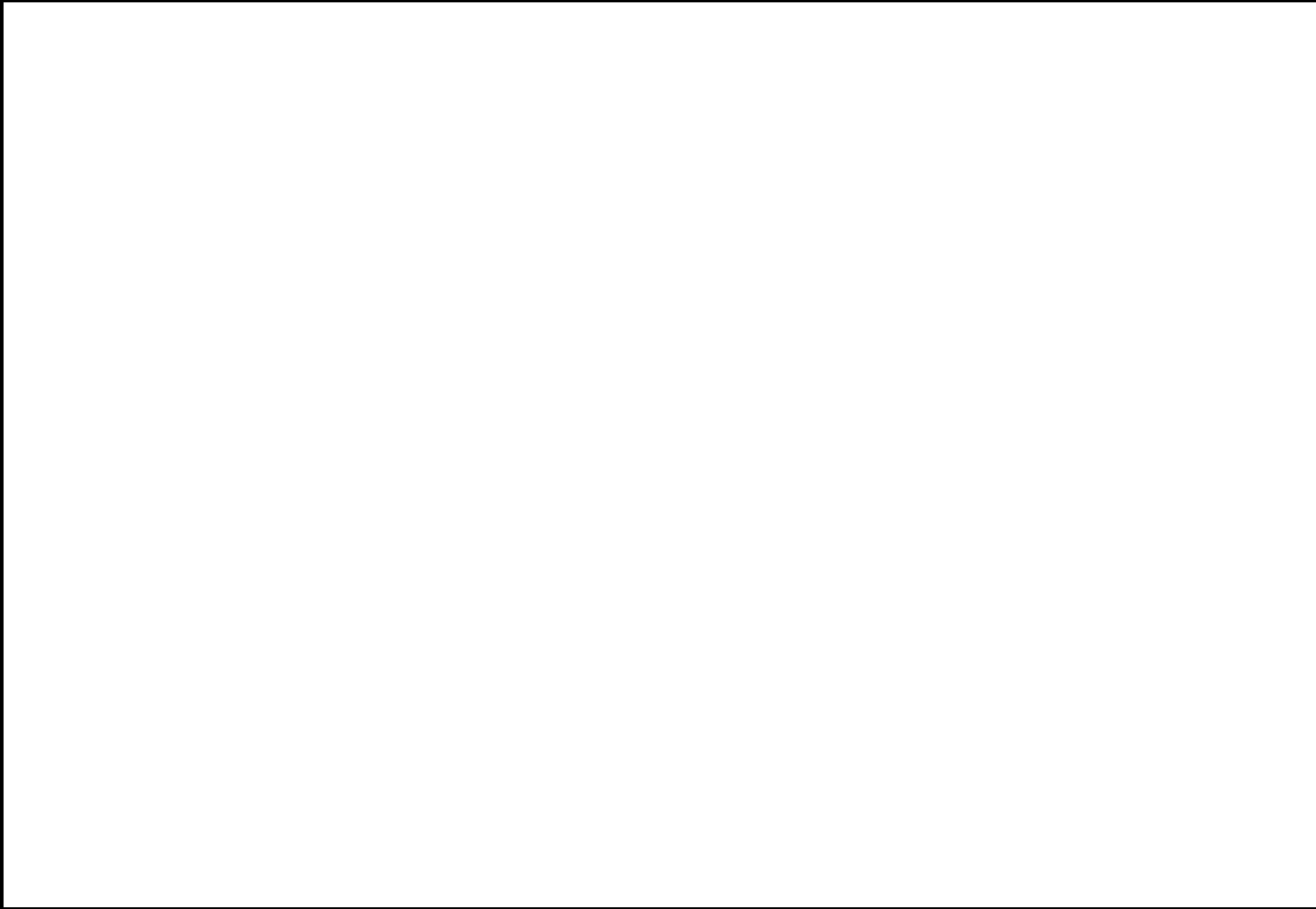

KÖYDELLÄ KERROTTU
Pukusuunnittelu toisin silmin

Taiteen kandidaatin opinnäyte 2016
Inka Penttilä

Aalto-yliopisto
Taiteiden ja suunnittelun korkeakoulu
Elokuvataiteen ja lavastustaiteen laitos
Pukusuunnittelun pääaine

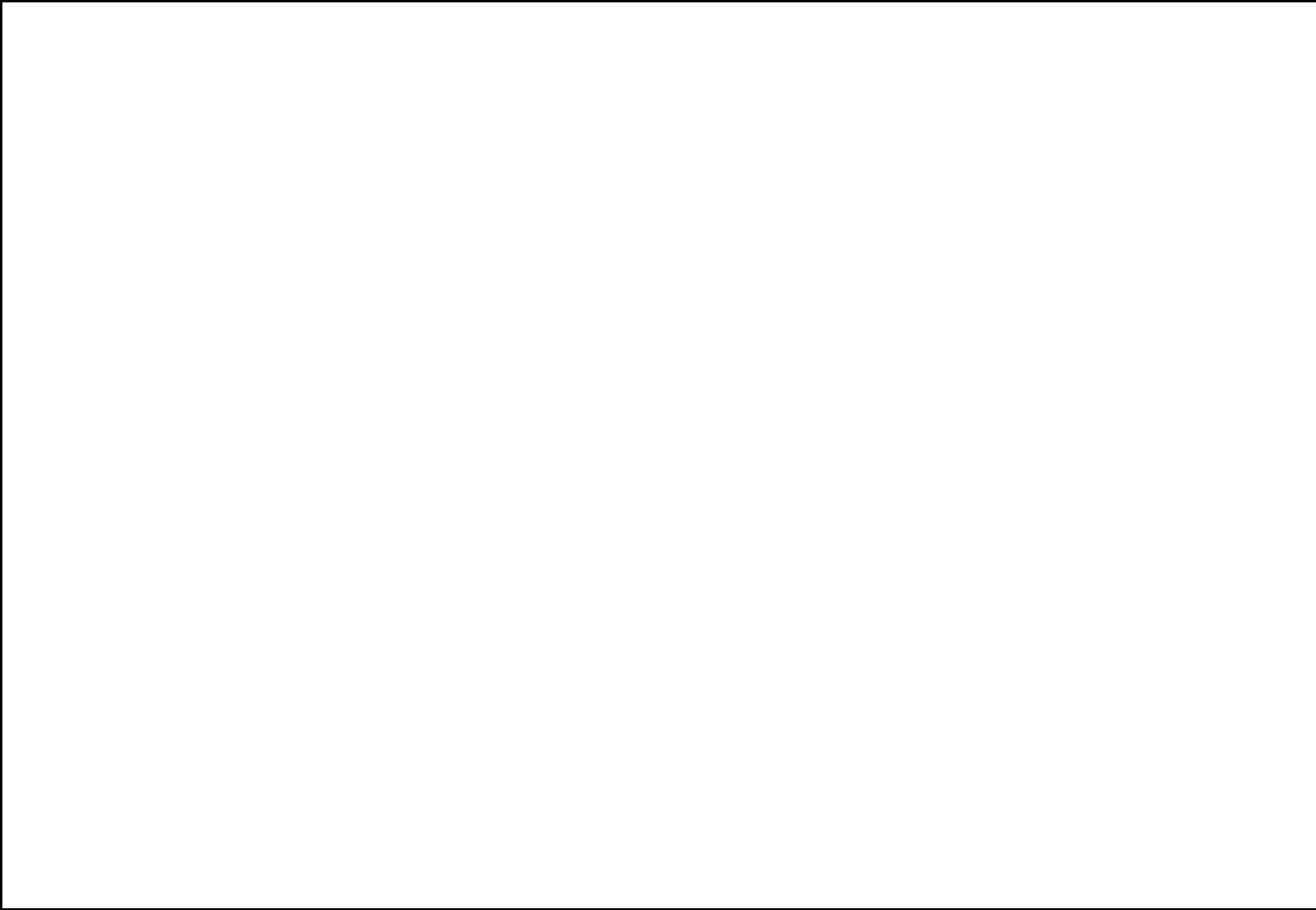
ELO Film School Helsinki

*"Touduun uppoutumaan ja elämään henkilöä aivan uudella tasolla.
Pitäää päästä niin syvälle tuohon mieleen, että melkein muuntuu häneksi.
Suunnittelin murhia ja tapoja tuoda ruumiit esille.
Punoessa liikkui paljon päässä. Tähän piti nähdä vaivaa.
Hän olisi nähnyt. Hän on huolellinen."*

– ote työpäiväkirjasta

SISÄLLYSLUETTELO

JOHDANTO

INTRO

1. SISÄLTÖ

1.1 lähtökohdat	1
1.2 rakennekuva	2

2. SISÄLLE KUVAAN

2.1 fiktiivisen kuvan lukemisesta	5
2.2 puku kuvassa	7

3. KÖYDELLÄ PUNOTTU

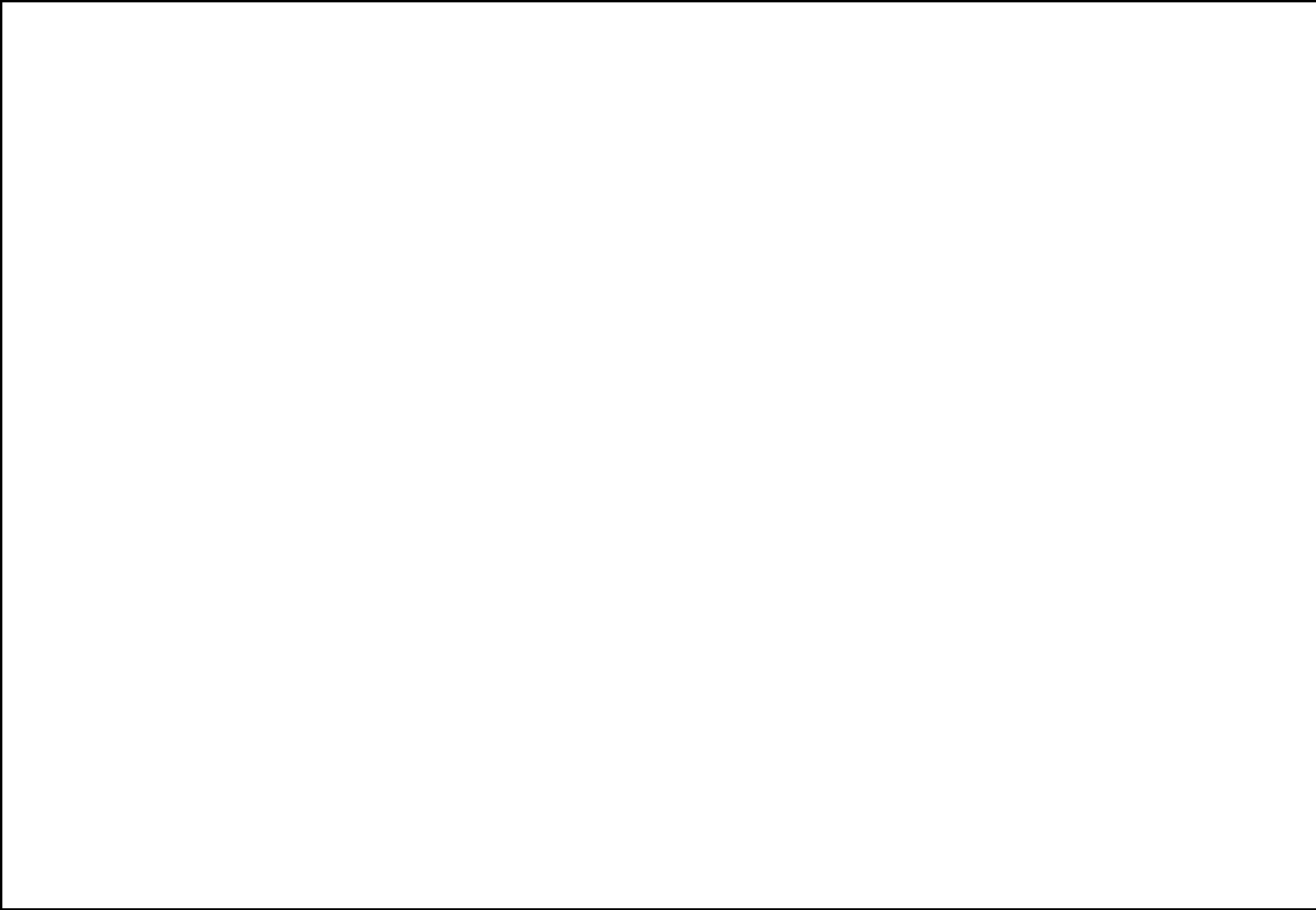
3.1 murhaajan mieleen samaistuminen	12
3.2 murhaajan mielenmaisema	14
3.2.1 menneisyys	14
3.2.2 nykyisyys	19
3.2.3 tasapaino	24
3.2.4 uhri	25
3.3 murhaaja puvun toteuttajana	26

4. KÖYDELLÄ KERROTTU

4.1 ruumis murhaajan muotokuvana	31
4.1.1 puku	32
4.1.2 ruumis	34
4.1.3 ruumiin asettelu ja ympäristö	35
4.2. Murhaaja	36

5. VIIMEISET SANAT 39

LÄHTEET 40

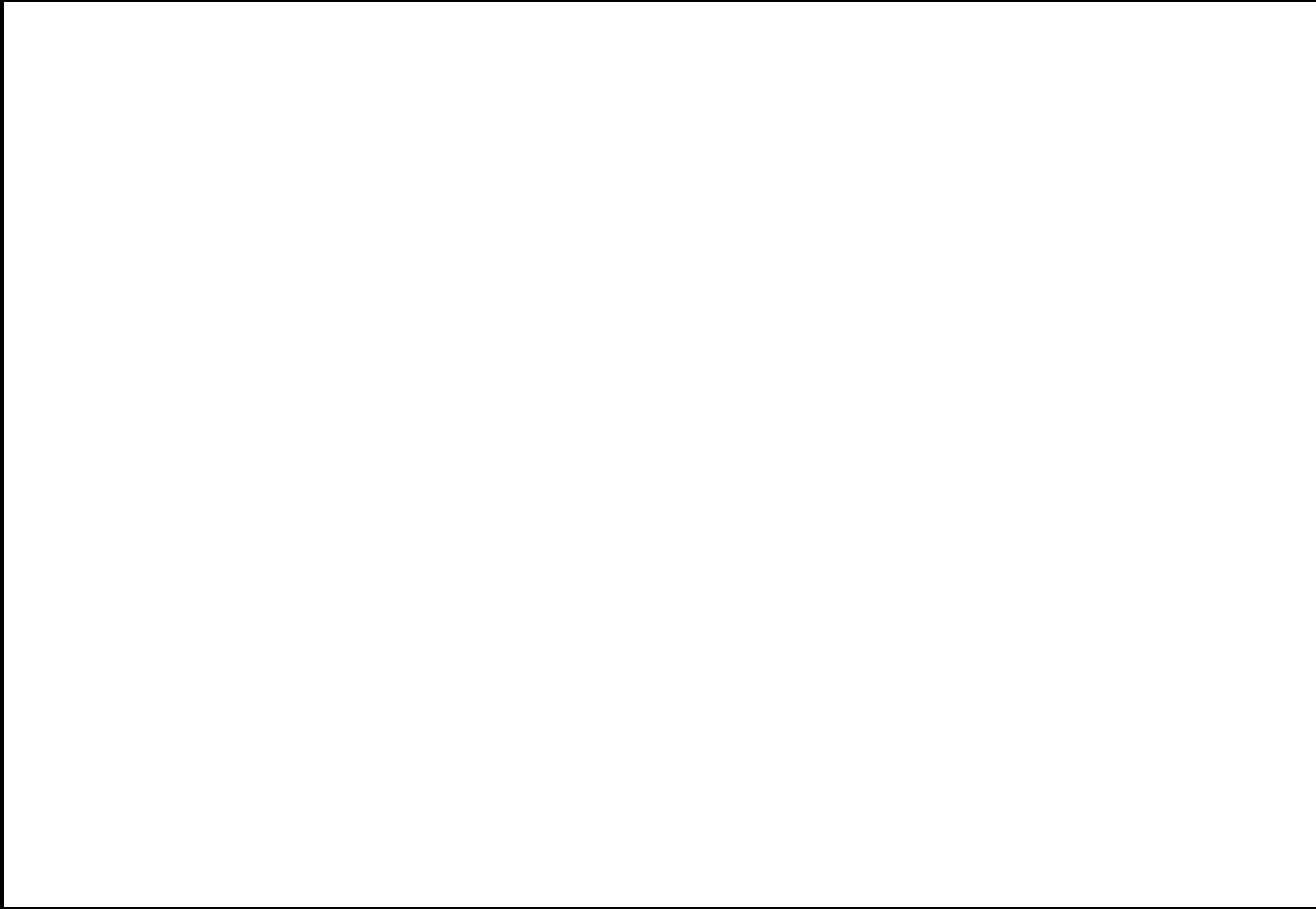
JOHDANTO

Opinnäytetyöni, *Köydellä kerrottu – Pukusuunnittelu toisin silmin* on sukellus ”Point of view” -kerrontatyylillä kuvatun tarinan pukusuunnitteluun. Tässä kerrontatyylissä kamera kuvaa sen, mitä päähenkilö näkee; emme näe päähenkilöä vaan olemme hän. Työssä havainnoin omaa suunnitteluani ja analysoin sen lopputulosta, elokuvassa nähtävää kuvaa. Pohdin myös omaa käsitystäni fiktiivisen kuvan lukemisesta ja puvun tulkitsemisesta kuvassa.

Käsittelen pukusuunnittelun prosessiani fenomenologisen tutkimuksen keinoin. Fenomenologia tutkimusmenetelmänä pohjautuu tutkijan omien havaintojen tekoon kokemastaan, yrittämättä soveltaa niihin lukkoon lyötyjä teorioita tai käsityksiä (Anttila, 2006, s.329). Sukellan sisälle subjektiiviseen kokemukseen, jossa itse uppoudun päähenkilön, tässä tapauksessa sarjamurhaajan, mieleen ja annan hänen toteuttaa puvun uhrilleen.

Toteutin pukusuunnittelun syvällisen päähenkilöön samaistumisen kautta. Työtapa oli minulle uusi ja sen toimivuus yllätti minut. Kiinnostuin tutki-
maan, mitä prosessissa täsmälleen ottaen tapahtui ja selvittämään, voisinko hyödyntää tätä työtapaa jatkossakin.

Ensisijainen tavoite opinnäytetyölle on oppia omasta työskentelystä. Valitsin fenomenologisen lähestymistavan, koska haluan oppia kuinka minä toimin suunnittelijana ja kuinka toteutan itseäni, sekä ymmärtää työni prosessia. Toisena tavoitteena on tuottaa omakohtaista tietoa ”point of view” -kerrontatyylillä kuvatun elokuvan pukusuunnittelusta, aiheesta, josta tietoa ei liiemmin ole.

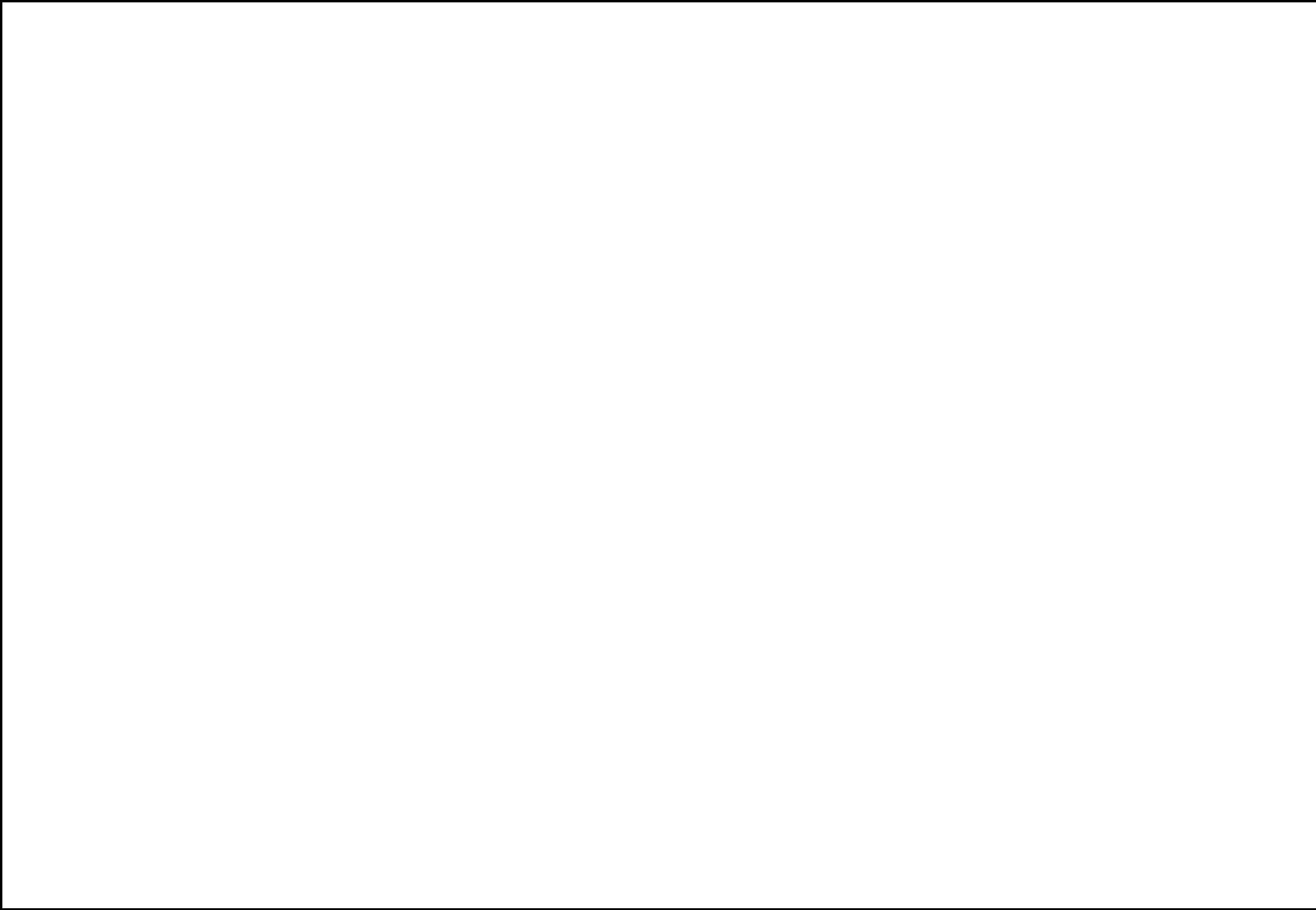
INTRO

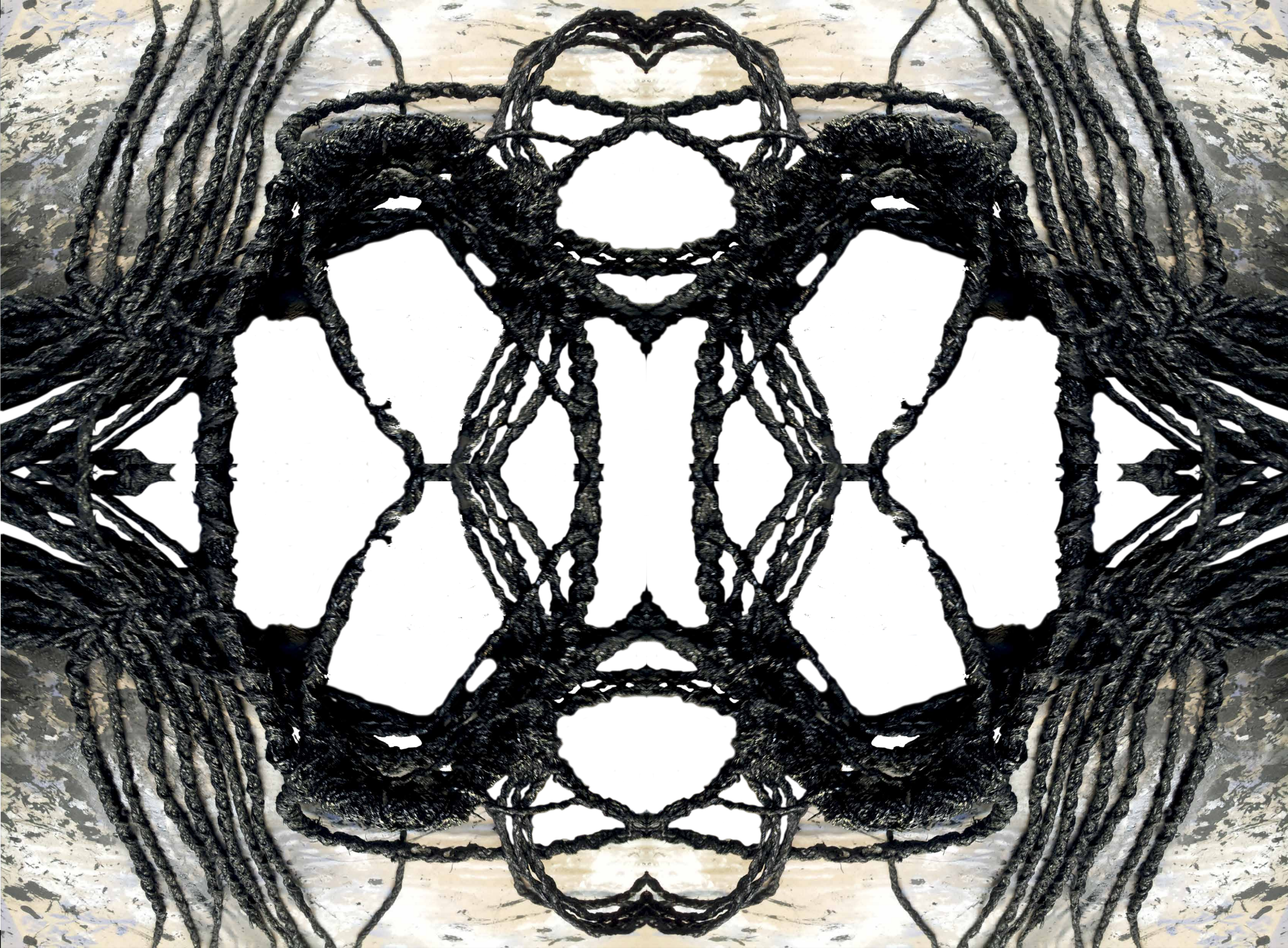
Taustatietona pukusuunnittelulle, jota opinnäytetyöni käsittelee, esittelen lyhyesti projektin johon pukusuunnittelu on tehty: Tein syksyllä 2013 pukusuunnittelun alkuintroon, joka oli osa *Pink Smoke* -lyhytelokuvaa. Alkuintro toimii omana kokonaisuutenaan, jonka tarkoituksena oli esitellä elokuvan tunnelmaa ja viedä katsoja sarjamurhaajan maailmaan.

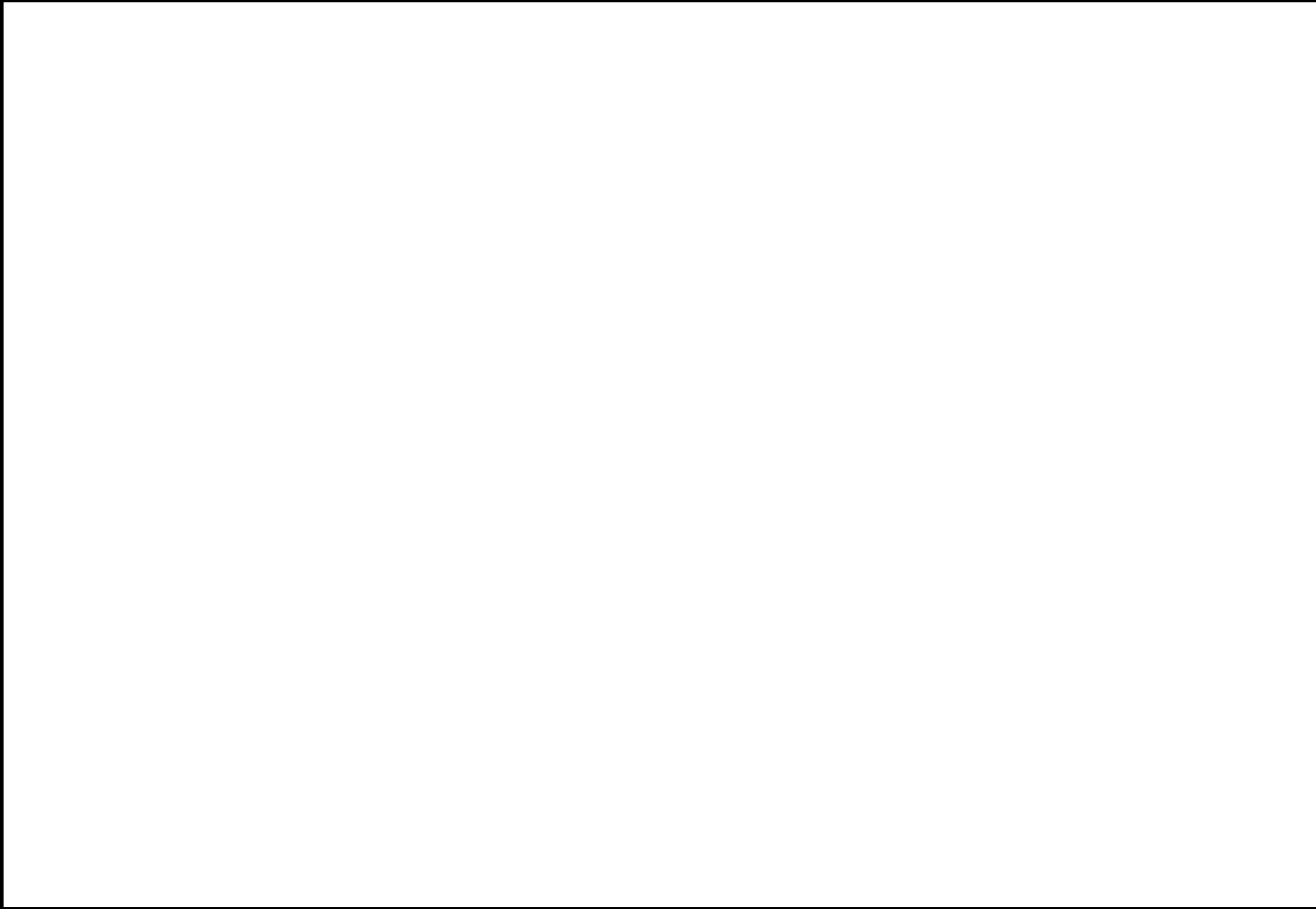
Alkuintron suunnittelu alkoi ohjaajan tekemästä kuvalistasta; otoksista, jotka tulisivat muodostamaan tunnelmaa luovan tarinan. Tarinalle ei ollut käsikirjoitusta, vaan se kerrottiin välähdyksenomaisten otosten kautta. Otosten välissä tulisi olemaan sekä arkistosta saatua että kuvattua materiaalia luomassa tunnelmaa. Suunnitteluvaiheen kuvalista poikkesi lopullisista kuvista jonkin verran, mutta ajatus pysyi samana.

Alkuintron tarina esitetään murhaajan näkökulmasta. Lyhyesti kerrottuna siinä seurataan murhaajan silmin tulevia uhreja ja nähdään lopulta esille aseteltu ruumis.

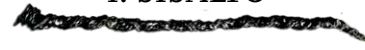
Alkuintrossa näytetään aluksi vilauksia valkoisiin köysiin puetusta ruumiista. Tämän jälkeen näemme otoksia murhaajan asunnosta, ja väliin leikattuja pätkiä pornografisesta kuvastosta. Asunnosta siirrymme autoon seuraamaan mahdollisten uhrien tarkkailua ja vaanimista. Seuraavaksi näemme naisen rintojen kourimista, jota seuraa naisen takaa-ajo kivikkoisessa maastossa. Lopuksi kuljemme taskulampun valossa köysiin puetun ruumiin luo. Ruumis on toisinto alun ruumiista, mutta köydet ovat nyt mustia. Tämä antaa osviittaa siihen, että kyseessä on sarjamurhaaja, koska samankaltainen uhraus ja esille asettelu on tapahtunut useamman kerran.

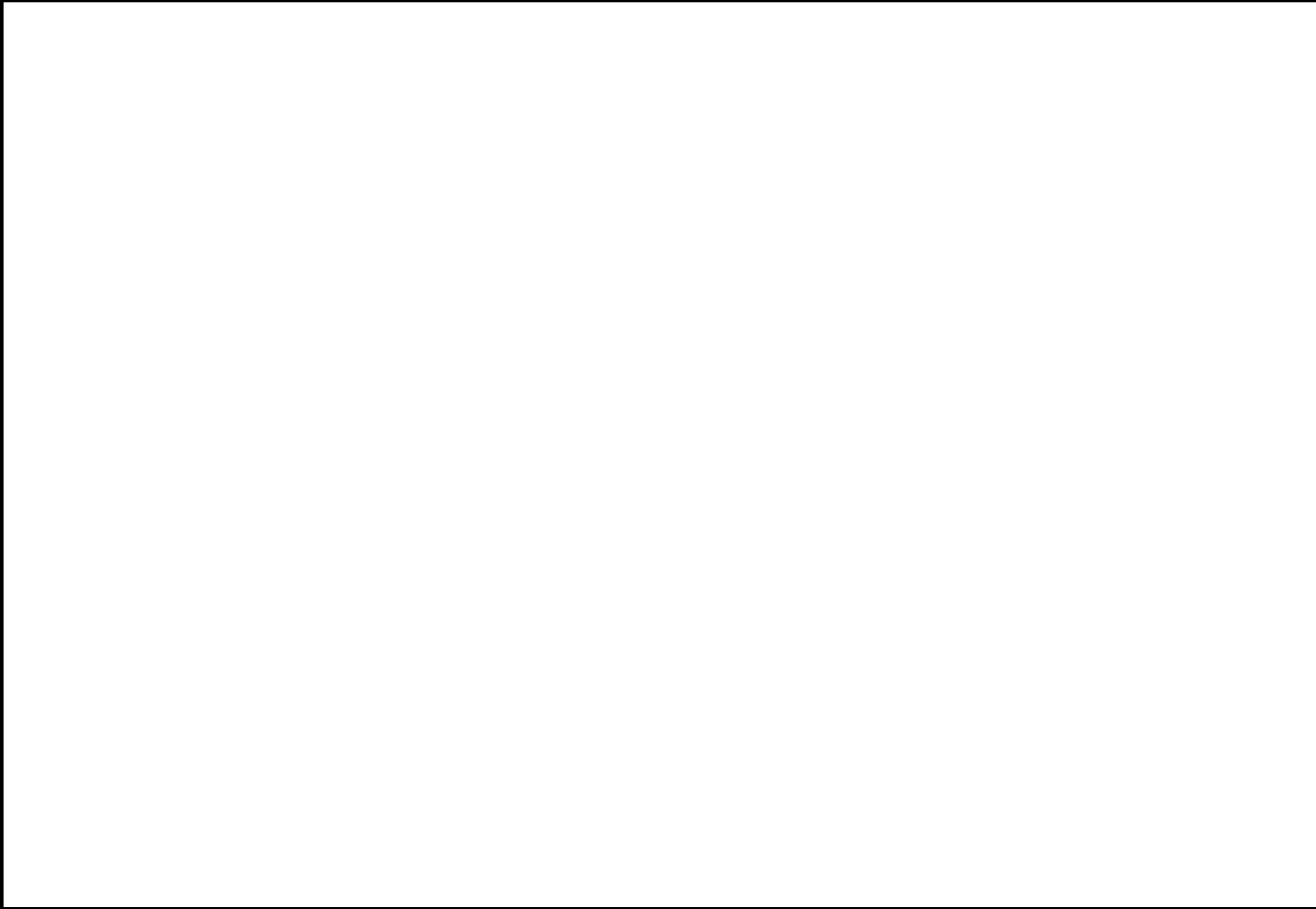

I. SISÄLTÖ

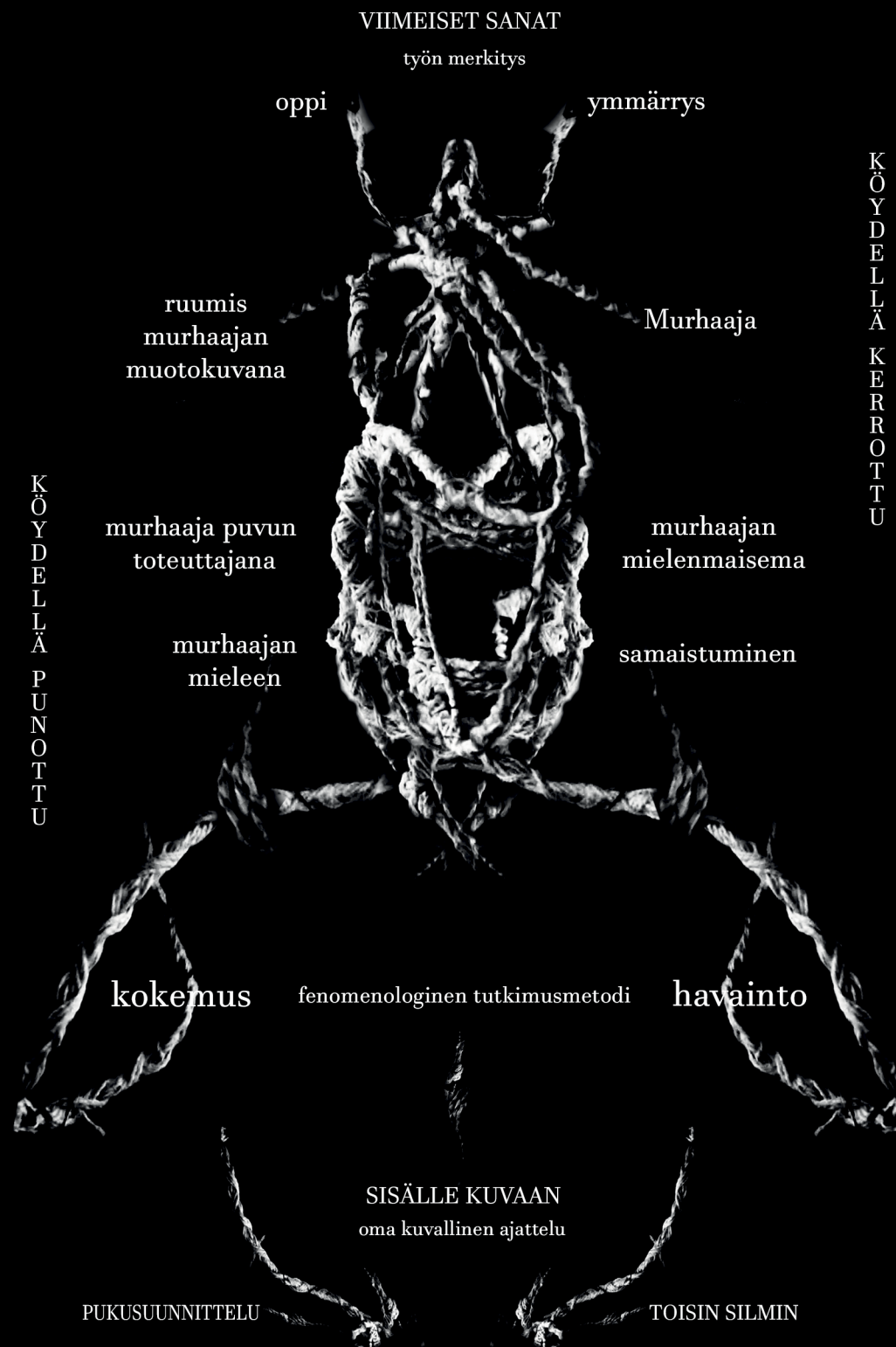

1.1 lähtökohdat

Pukusuunnittelu on hyvin pitkälti karaktäärin luomista. Yleensä pukusuunnittelun lähtökohtana on tietoa henkilöstä, jota rakennetaan. Henkilölle on rakennettu taustatarina, josta selviää esimerkiksi ikä, ulkonäkö, henkilöhistoriaa, mieltymyksiä, tapoja ja arvoja. Nämä asiat vaikuttavat siihen millaiseksi pukusuunnittelija hänet pukee.

Alkuinrolle ei ollut käsikirjoitusta, eikä päähenkilölle taustatarinaa. Tiesin päähenkilöstä ainoastaan sen että hän on mies. Lähtökohtana oli työryhmän yhdessä keräämiä tunnelmakuvia ja minun tehtäväni oli tehdä ruumiille puku, johon murhaaja on uhrinsa pukeutunut ja jonka hän on itse valmistanut. En siis miettinyt mitä kerron murhaajasta sillä mitä hänellä on päällään, vaan sillä kuinka murhaaja on itse toteuttanut asun uhrilleen. Millainen on hänen kädenjälkensä ja mitä se kertoo hänestä.

Käytimme alkuintrossa videopeleistä hyvin tuttua ”Point of view” -kerrontatyyliä, jolloin emme näe *päähenkilöä*, vaan olemme hän. Tässä kerrontatyyliissä kameraa operoidaan niin että liikket ovat ihmismäisiä ja toistavat sen mitä ja miten henkilö näkee. Katsoja kirjaimellisesti katsoo toisen ihmisen silmin, eikä näe omia kasvojaan niinkuin emme todellisuudessakaan näe (Hurbis-Cherrier, 2012, s.80). Tämä luonnollisesti vaikuttaa myös pukusuunnitteluun, sillä en pue päähenkilöä vaan hänen ympäristönsä.

KUVA 1 *Opinnäytetyön rakennekuva.*

1.2 rakennekuva

Opinnäytetyössäni on neljä pääosaa:

- Kappaleessa *Sisälle kuvaan* syvennyn pohtimaan ja avaamaan omaa näkemystäni kuvan tulkinnasta.
- Kappale *Köydellä punottu* keskittyy suunnittelun ja toteutuksen tarkkailuun, sekä murhaajan profilointiin kuva-analyysin kautta.
- Kappale *Köydellä kerrottu* sisältää murhaajan henkilökuvan, johon olen päässyt analysoimalla lopputulosta: elokuvassa olevaa kuvaa.
- Päätöksenä kaikelle kappaleessa *Viimeiset sanat* pohdin työni merkitystä ja mitä työstäni jäi käteen itselleni ja yleisesti.

Olen hyvin visuaalinen ihminen ja tottunut työskentelemään kuvin. Opinnäytetyöni rakennekin selkeytyi itseleni kokonaisuutena vasta, kun tein siitä rakennekuvan. Käytin rakennekuvan tekemiseen projektin aikana ottamiani valokuvia joista irrotin yksityiskohtia, jotka olivat minulle visuaalisesti kiinnostavia ja aiheeseen sopivia.

Seuraavaksi esittelen rakennekuvan (kuva 1), joka kertoo kuvallisessa muodossa opinnäytetyöni rakenteen.

Kuvaa luetaan alhaalta ylös, se kertoo kuvituksena tarkasteleman tapahtuman ja sanoin tapahtuman etenemisen. Rakennekuvasa käytän samoja otsikoita kuin sisällysluettelossa.

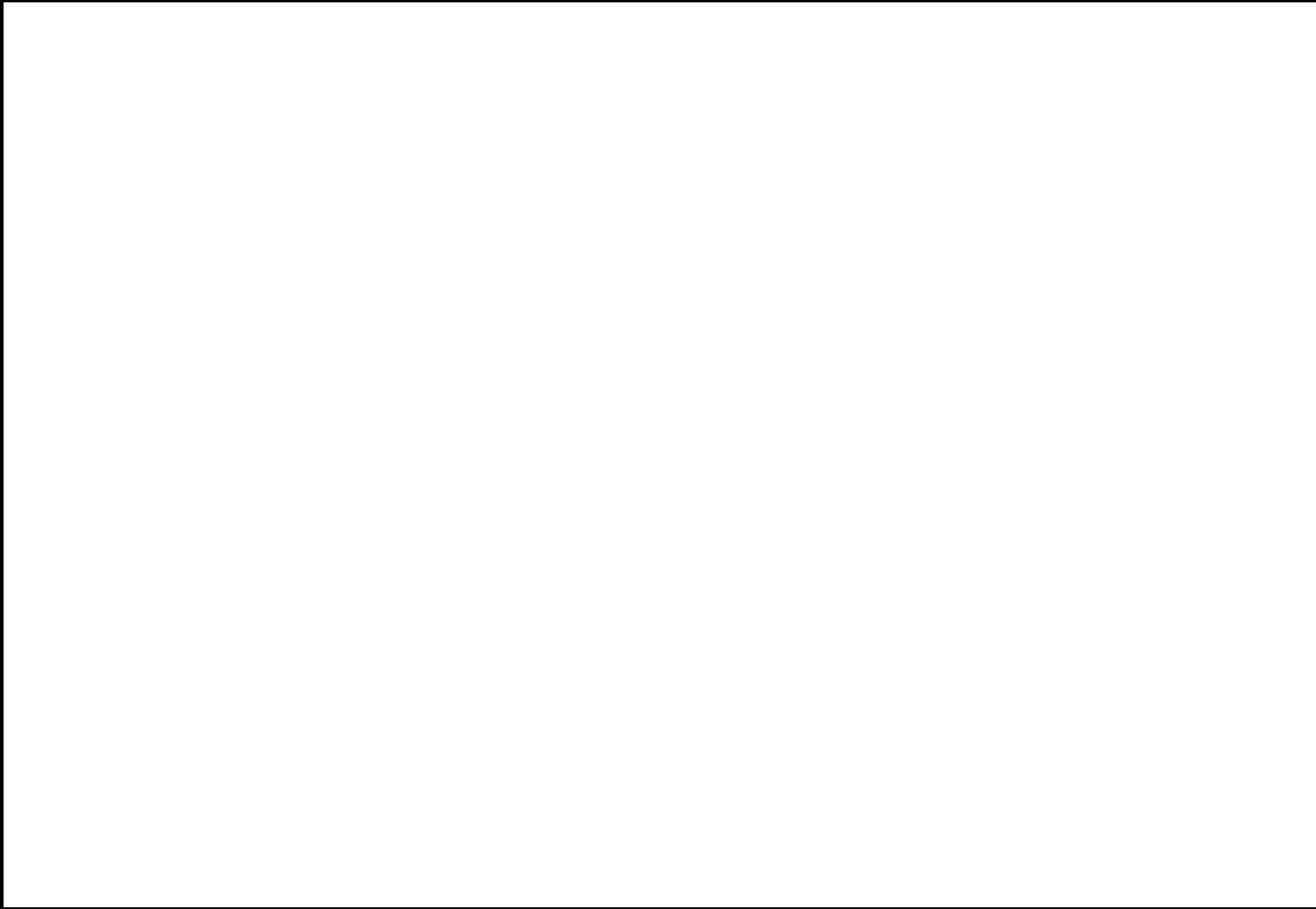
Molemmiin puolin alhaalla kuvan oksalenteissa näemme mistä fenomenologisen tutkimuksen malli muodostuu. Vasemmalla puolella kulkee yksilöllinen kokemus ja oikealla havainto. Tämä kokemusten havainnointiin perustuva tutkimusmetodi on sekä pohjana että toteutuskeinona opinnäytetyössäni.

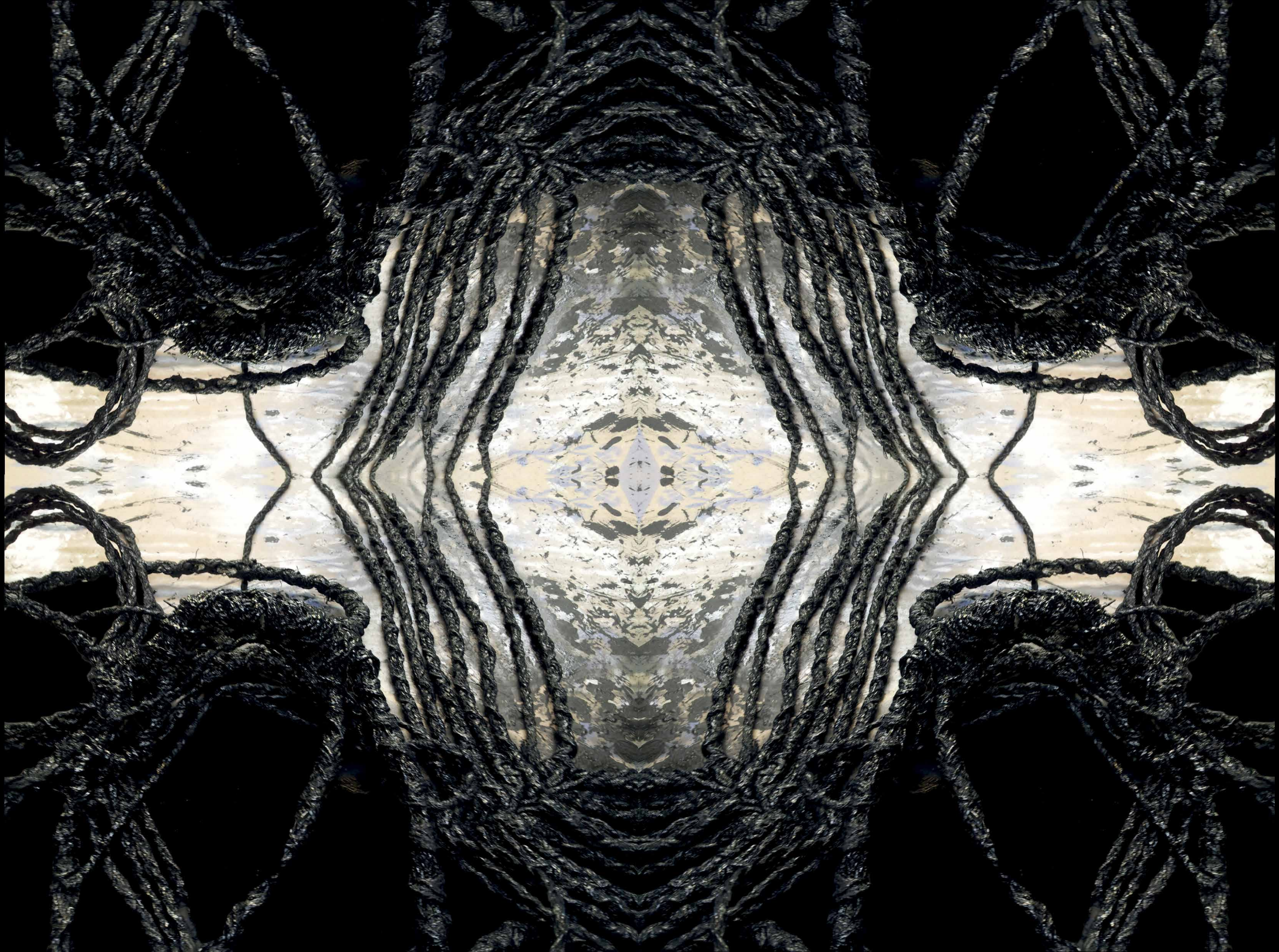
Kuvan alapuolelle, kahden oksan väliin, olen sijoittanut oman kuvallisen ajatteluni, eli kappaleen kaksi, *Sisälle kuvaan*. Tapani lukea kuvaa pohjaa lopullista tekemääni kuva-analyysia.

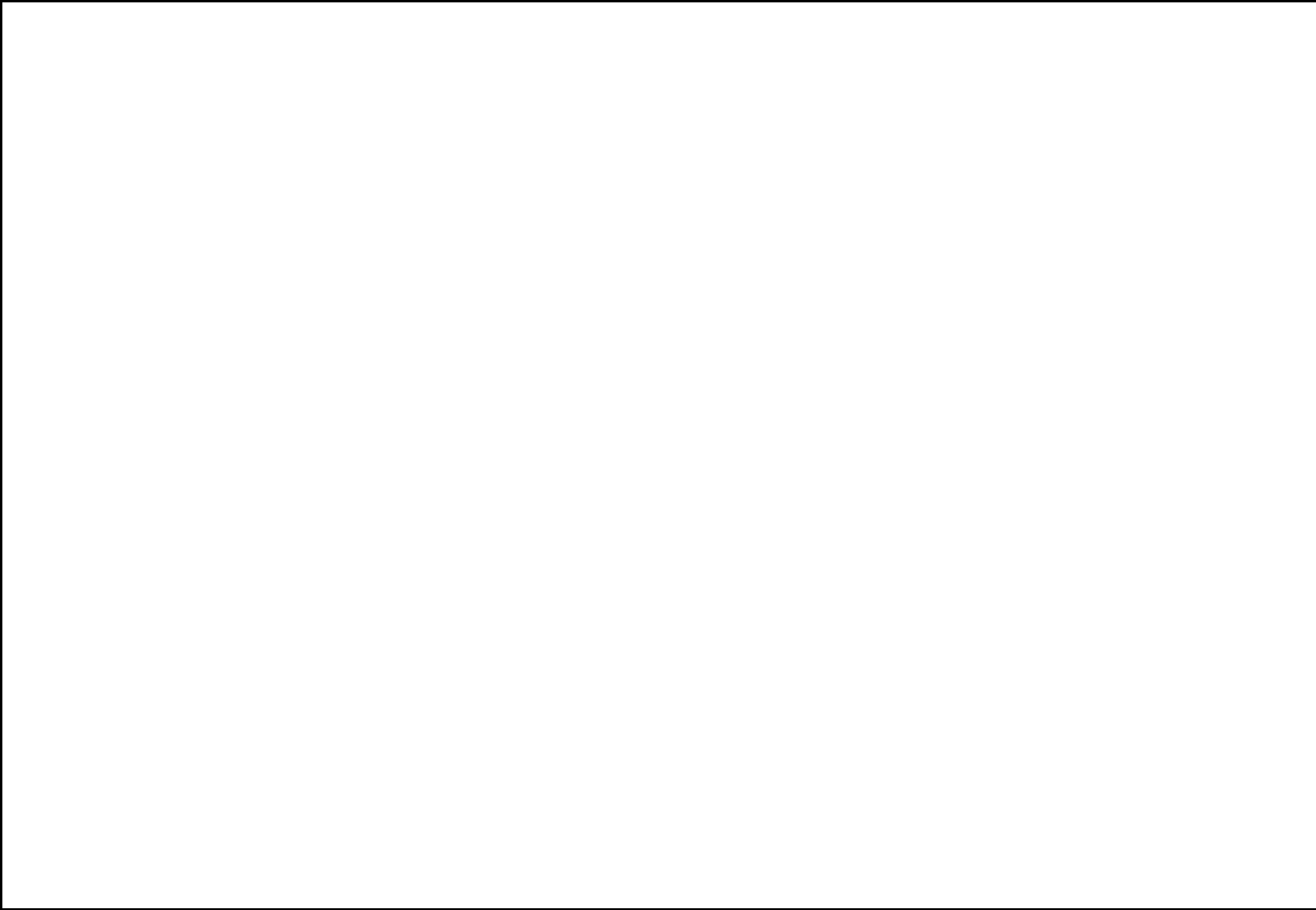
Keskellä kuvaa näemme murhaajan profiilin omassa punosmaisessa tilassaan. Tämä vastaa opinnäytetyöni kappaletta kolme, *Köydellä punottu*, ja käsittelee suunnittelun ja toteutuksen havainnoimista, muurhaajaksi muuntumista.

Rakennekuvasa murhaajan yläpuolella on kädet ojennettuina köysiin puettu ruumis. Tämä vastaa opinnäytetyöni kappaletta neljä, *Köydellä kerrottu*. Kappale käsittelee lopputuloksen, eli elokuvassa olevan ruumista esittävän kuvan, sekä murhaajan karaktäarin analyysia.

Ruumiin levittyvien käsien päissä on kokemuspohjainen oppi sekä havainnon luoma ymmärrys, jotka vastaavat opinnäytetyön viimeistä kappaletta *Viimeiset sanat*.

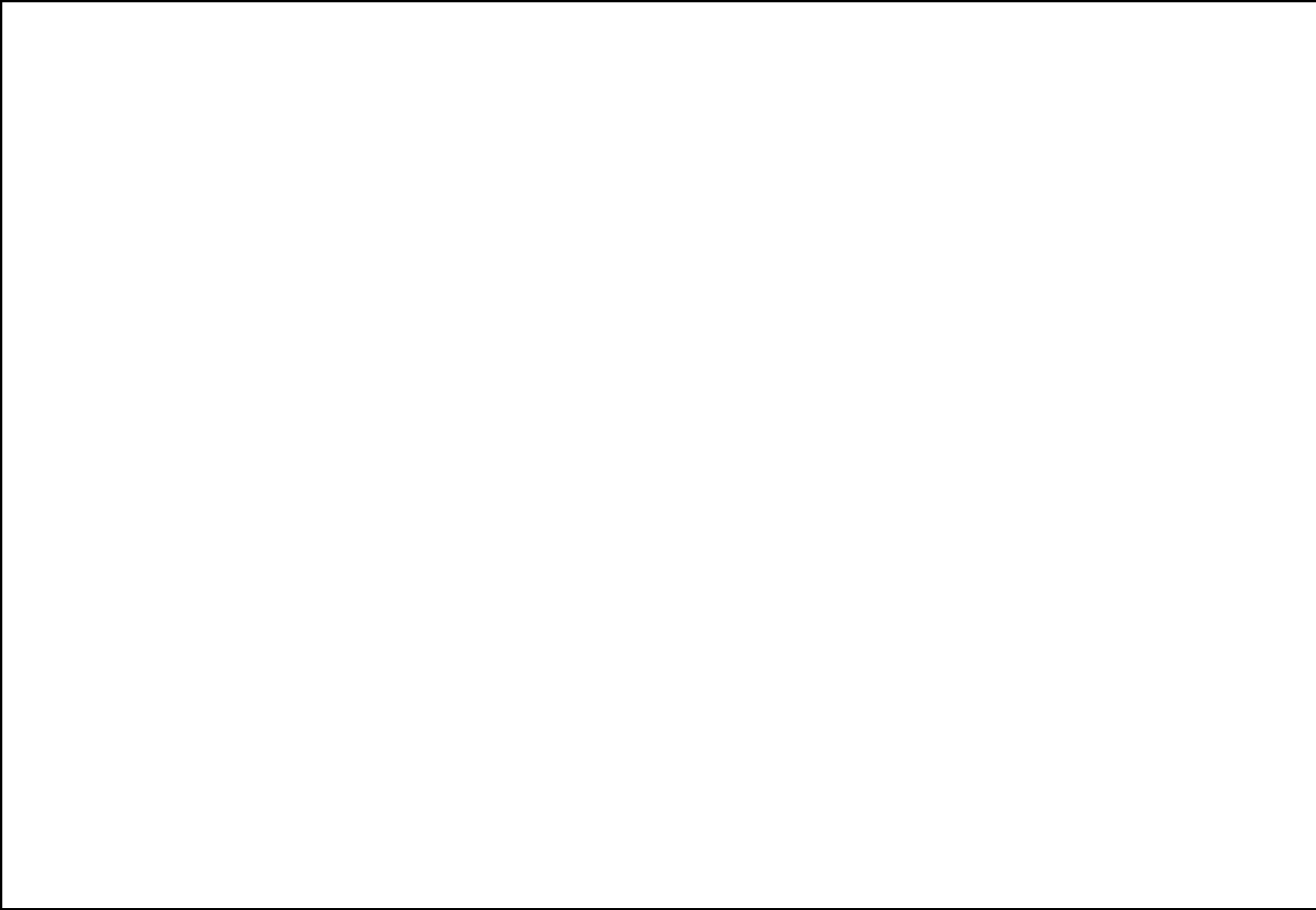

2. SISÄLLE KUVAAN

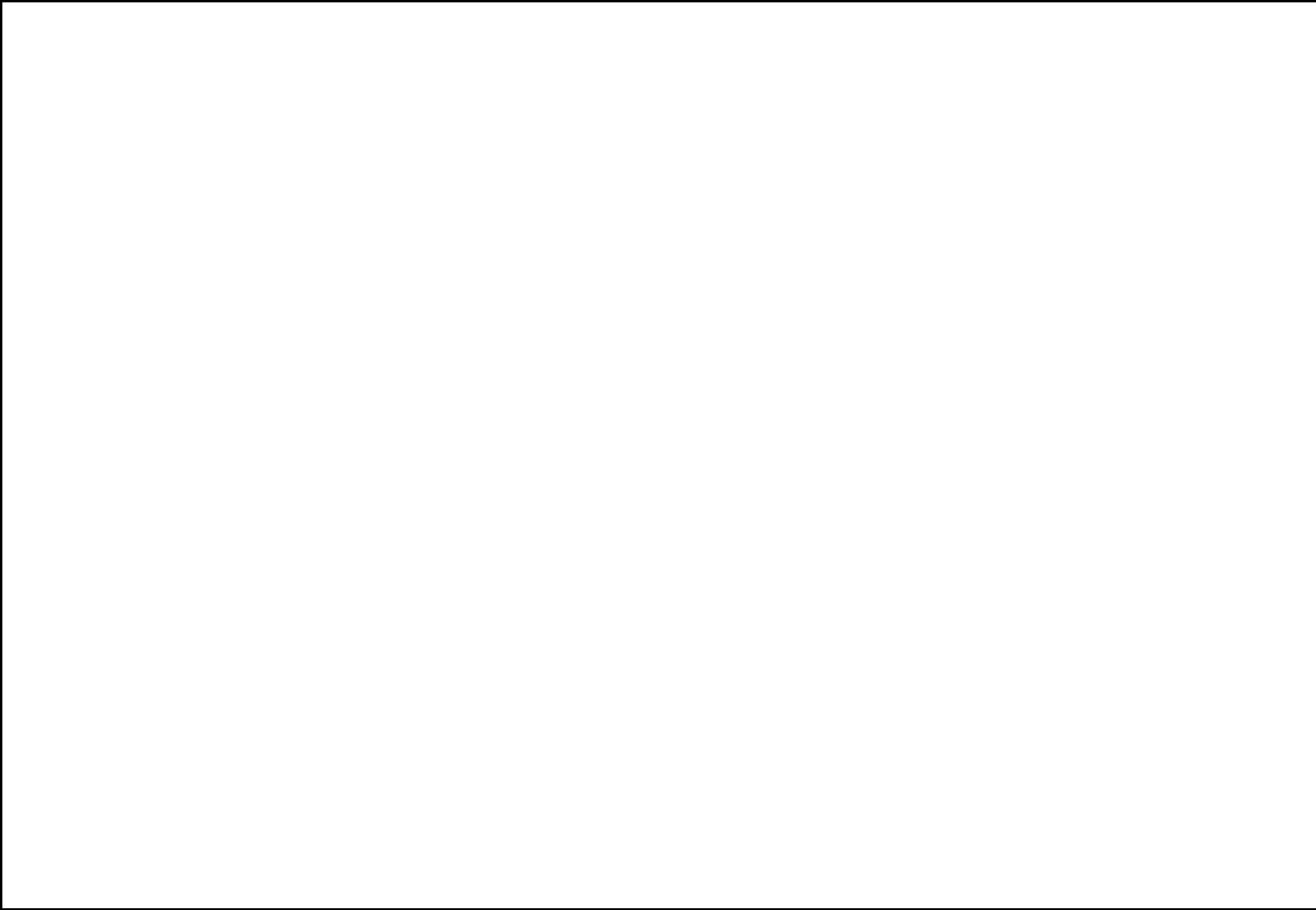
2.1 fiktiivisen kuvan lukemisesta

Työni pohjautuu niin työskentelyni kuin lopputuloksen, eli elokuvassa olevien kuvien, analysointiin ja tutkimiseen, joten näen tärkeänä avata omaa ajatteluani ja havaintojani kuvan sisällön lukemisesta. Tässä kappaleessa käsittelen sitä, kuinka itse näen kuvan ja miten luen kuvaa. Fiktiivisen kuvan lukemisesta puhuessani tarkoitan kuvan sisälle rakennetun kuvitteellisen kerronnan havainnointia, tulkitsemista ja ymmärtämistä. Tässä yhteydessä kuvalla tarkoitan elokuvasta irrotettua yksittäistä kuvaa, jota kutsutaan myös still-kuvaksi.

Kuvan lukeminen pitää sisällään sekä tulkinnan, että syvällisemmän tason, tulkinnan ymmärtämisen ja kyseenalaistamisen. Kuvan ymmärtäminen vaatii ymmärryksen siitä mitä on tulkinnan takana kuvan ja tarinan kannalta.

Kuvan lukemisen taitoa ei voi elokuvan alueella ylikoostaa. Kerronta ja tulkinta ovat iso osa pohjaa, jolle suunnittelijan ammattitaito rakentuu. Kerronnan ja tulkinnan ymmärtäminen taas on iso osa ajattelua, joka vie ammattitaitoa eteenpäin.

Kuvien ymmärtäminen ei ole itsestäänselvyys, vaikka elämme kuvien ja elokuvien yltäkylläisyydessä. Usein elokuvan kuvaa tulkitaan niin että oma todellisuus ja ympäristö jäävät vaikuttamaan tulkintaan, eikä katsota kuvan sisältä vaan sisälle. Helposti unohtuu että kuvaa tulisi lukea sisällöllisesti eri kanteilta kuvaa tulkitessaan sekä ottaa huomioon kuvan ympärille rakennettu tarina. Voi olla, että usein mieleemme on niin lukkiutunut omaan ympäristöömme ja faktaan, ettemme avarra näkemystämme edes silloin, kun luemme fiktiivistä kuvaa.

Elokuvan kuvien sisältöjen tulkitseminen ja ymmärtäminen on ensiarvoisen tärkeää elokuvan pukusuunnittelussa. On tiedostettava, että elokuva on suunniteltu tuote ja niin on siitä irrotettu kuvakin. Kuviteltu, rakennettu, suunniteltu kuva, jonka jokainen osa-alue kertoo ja merkitsee. Kuva on tietoisesti rakennettu osaksi elokuvaa ja se peilaa elokuvan tarinaa.

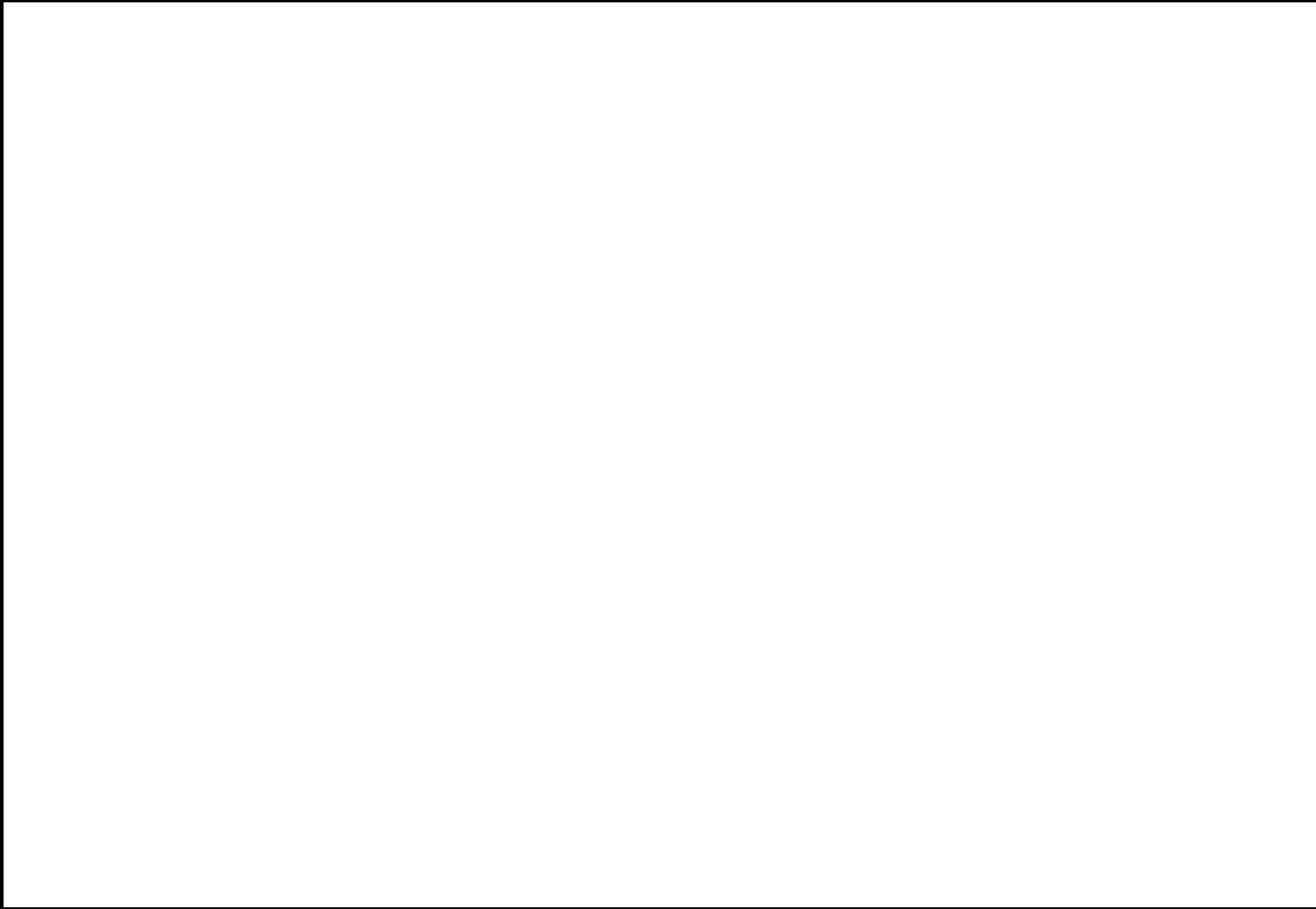
Kaikki osaamme tulkita kuvaa. Kuitenkin harva katsoja kyseenalaistaa ensimmäistä olettamustaan, eikä näin saavuta kokonaisvaltaista ymmärrystä kuvan dramaturgiasta, eikä siitä mitä kuvaan on rakennettu. On vaikeaa yrittää ottaa kaikkea huomioon, tai edes huomata kaikkea, mutta halutessaan syventyä ymmärtämään kuvan kerrontaa on tämä tehtävä.

Olen kuullut sanottavan, ettei katsojalle ole vääriä tulkintoja. Tämä on totta, kun puhumme subjektiivisesta katsojakokemuksesta. Tällöin jokainen tulkinta on tietyllä tapaa oikea katsojalle, vaikkei se välttämättä olisikaan tarkoitetun mukainen tai jäisi hyvin suppeaksi. Elokuvasa katsojan tulkinnan syvyys ja ”osuminen oikeaan”, eli kerronnan vastaanottaminen tarkoitetulla tavalla riippuu hänen kyvystään havainnoida annettuja viestejä ja tehdä johtopäätelmiä niiden pohjalta.

Tulkinnan muodostuminen koostuu mielestäni siitä, mitä katsoja on ottanut huomioon. Mitä enemmän purkaa kuvaa palasiksi yhdistäen palaset elokuvan tarinaan, sitä lähemmäs pääsee tekijän luomaa tarkoitusta. Tämän tarkoituksen ymmärtäminen on yhtä lailla katsojan kuin tekijänkin harteilla, koska molempien tulee ymmärtää mitä viestitään, miten viestitään ja kuinka viesti on nähtävissä.

Katsojan kyky ymmärtää näkemäänsä on kiinni hänen ajattelustaan, samaistumisen kyvystään ja historiastaan. Siitä kuinka laajasti hän käsittää asioita eri näkökulmista ja miten hän osaa lukea syy- ja seuraussuhteita.

Kuvan sisällön tulkitseminen on eri asia kuin kuvan sisällön ymmärtäminen. Tulkinta jää päättelyn tulokseen, kun ymmärtäminen taas kaivaa esiin tulkinnan tulokseen johtaneet syyt. Toisin sanoen voimme erottaa toisistaan ymmärryksen luoman tulkinnan ja päättelyn luoman tulkinnan. Ymmärtävä katsoja tulkitsee kuvaa kyseenalaistaen omaa tulkintaansa. Aivan kuin kysyisit tulkintasi päätyttyä vielä yhden kerran; miksi?

2.2 puku kuvassa

Minulle pukusuunnittelun merkitys on kertoa tarinaa. Jotta osaamme seurata elokuvassa tuota tarinaa, meidän on osattava lukea kuvaa ja eritoten pukua kuvassa. Puvun lukemiseen kuvassa tarvitaan eritoten samaistumiskykyä ja kykyä empatiaan, eli ymmärrystä ja kykyä asettua toisen asemaan, nähdä asiat hänen kauttaan. ”Eläytyvä myötätunto” sanoo suomisanakirja <<http://www.suomisanakirja.fi/>>. 2.2.2016. Juuri sitä se on; eläytymistä kuvan tilanteeseen ja asettumista sen asemaan mitä tulkitsee.

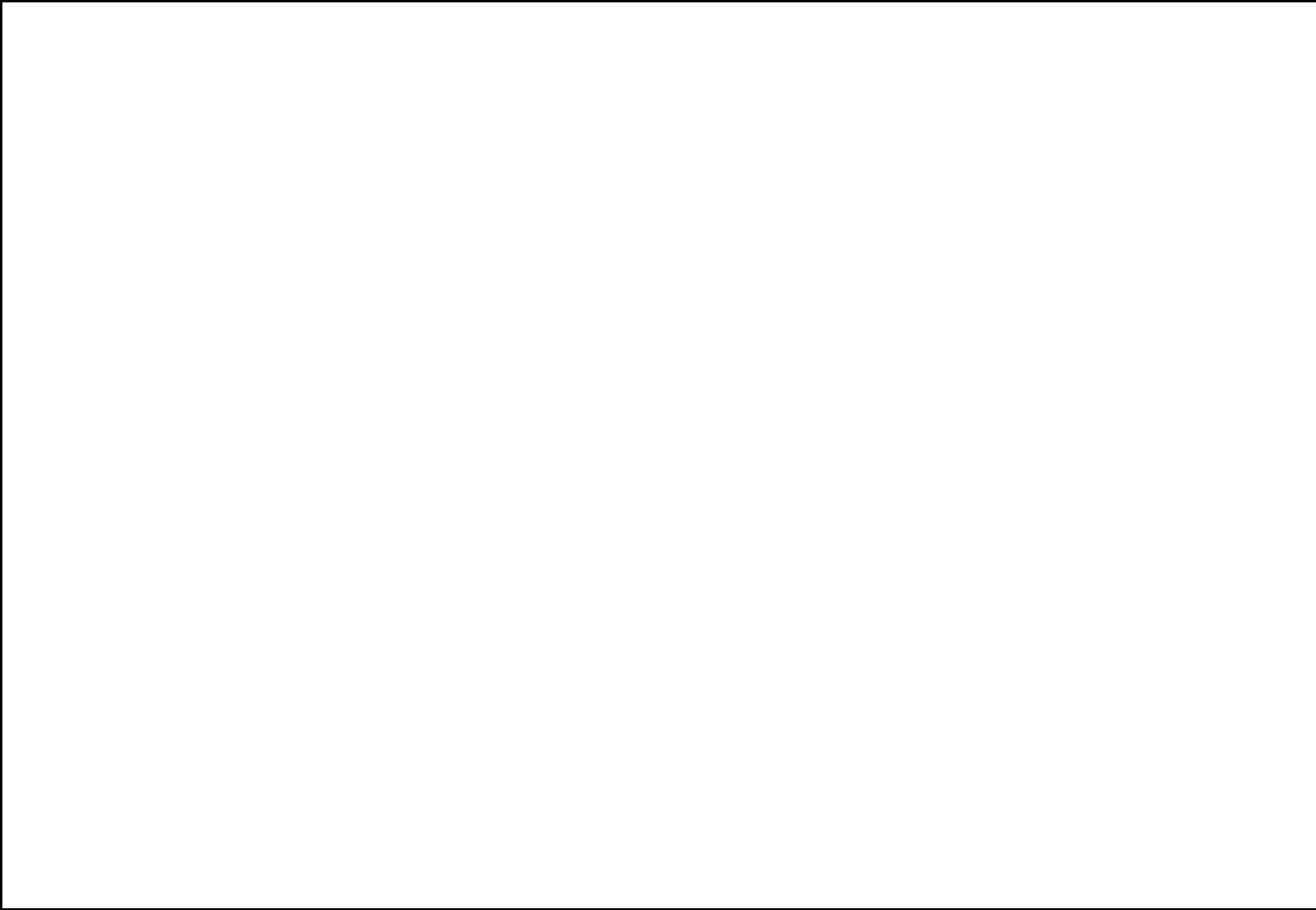
Puvun osalta tulkitsemisen pitäisi olla helppoa, kaikki me käytämme vaatteita ja olemme valinneet, tai joku muu on valinnut, ne päällemme syyllä tai toisella. Sattumanvarais- ta tai tiedostamatontakin valintaa ohjaa aina alitajunta.

Vaatteille on syynsä. Vaatteet ovat ihmisen luoma tuote ja näin helpommin ymmärrettävissä. Niissä on suoritettu ihmismielen tekemää valintaa. Toisin kuin luonto on luonut maiseman, jota ihminen käyttää taustana, on ihminen luonut vaateen, joka on valittu tuohon maisemaan. Täytyisi kuitenkin olla rajaton yleissivistys, mytologian, väriopin, merkitysten, symbolismin, käyttäytymisen, kulttuurien, historian, psykologian ja monen muun alueen tuntemus, ettei yksikään viesti puvustuksesta menisi ohi.

On pitkälti kiinni pukusuunnittelijan kyvystä tulkita ihmisiä ja ymmärtää dramaturgisia pukujen keinoja, jotta hän ylipäänsä voi lähteä viestittämään puvustuksellaan mitään. Täytyy osata viestittää, jotta voi tulla ymmärretyksi. Oli tulkinta oikein tai väärin, ei pukusuunnittelija ilman asioiden tuntemusta voi lähettää tarkoituksenmukaisia viestejä ja olettaa, että vastapuoli ymmärtää mitä hän haluaa valinnoillaan sanoa.

Puku kertoo ihmisestä. Karakteristä. Tavalla tai toisella, mutta aina. Tämän vuoksi puvun dramaturgian ymmärtäminen ja pukusuunnittelun tulkinta kehittävät ihmistuntemusta. Puvun ja pukusuunnittelun ymmärtäminen lisää ymmärrystä ihmisen tekemistä valinnoista ja niihin johtaneista motiiveista.

Elokuvan karaktereja tulkittaessa on luettava sekä tarinan että puvun dramaturgiaa samanaikaisesti ja ymmärrettävä pukujen kerronnallisia elementtejä. Värien, muotojen, materiaalien, yksityiskohtien ja patinointien avulla kerrotaan tarinaa, joka on paljon laajempi kuin puku itsessään.

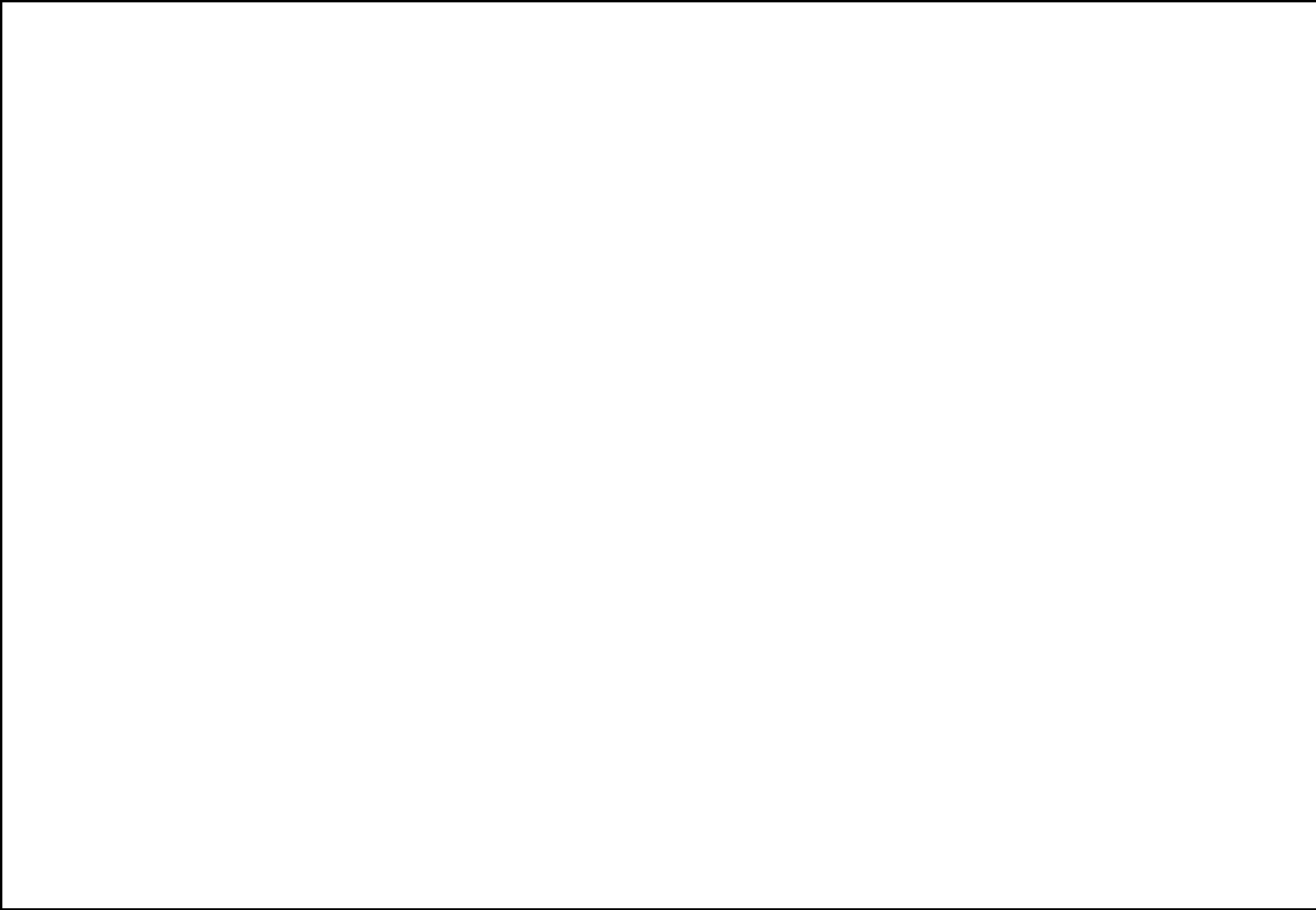
Yksinkertaisena esimerkkinä puvun lukemisesta kuvassa voisi olla tämä kuvitteellinen elokuvan kohtaus, jossa hie-
man oudon oloinen mutta ulosanniltaan erittäin tyylikäs
nainen on kuuluisan gallerian avajaisissa. Hän on pu-
keutuneena hienoon iltapukuun, mutta häneltä puuttuu
toinen korvakoru. Ensimmäinen tulkinta saattaa olla, että
puvustaja on mokannut. Tällöin siirrämme näkemämme
yksityiskohdan epäkohdaksi, sillä sijoitamme sen ”nor-
maaliin” todellisuuteen, vaikka tarina olisikin fiktiivinen.
Jos osaa lukea kuvaa, ei astu kuvasta ulos spekuloidaan
kuvaustilannetta, vaan pysyy maailmassa, josta kuva on
irrotettu. Kun otamme huomioon, että kyseisen koh-
tauksen nainen on sekava ja muutoinkin poissaoleva, voi
korvakorun puutoksen arvioida kertovan mielentilasta.
Tällöin tarinan ja puvun dramaturgiat kohtaavat.

Suurin osa katsojista tuskin edes huomaa koko korua.
Mutta jos huomaa, niin on tärkeää pitää tulkinta kuvan
sisällä. Silloin kysymys siitä oliko korun puutos puvusta-
jan vahinko vai valinta, ei ole enää relevantti, sillä se on
nyt osa tarinaa. Kuvaa ei voi enää muuttaa, tulkintaa voi.

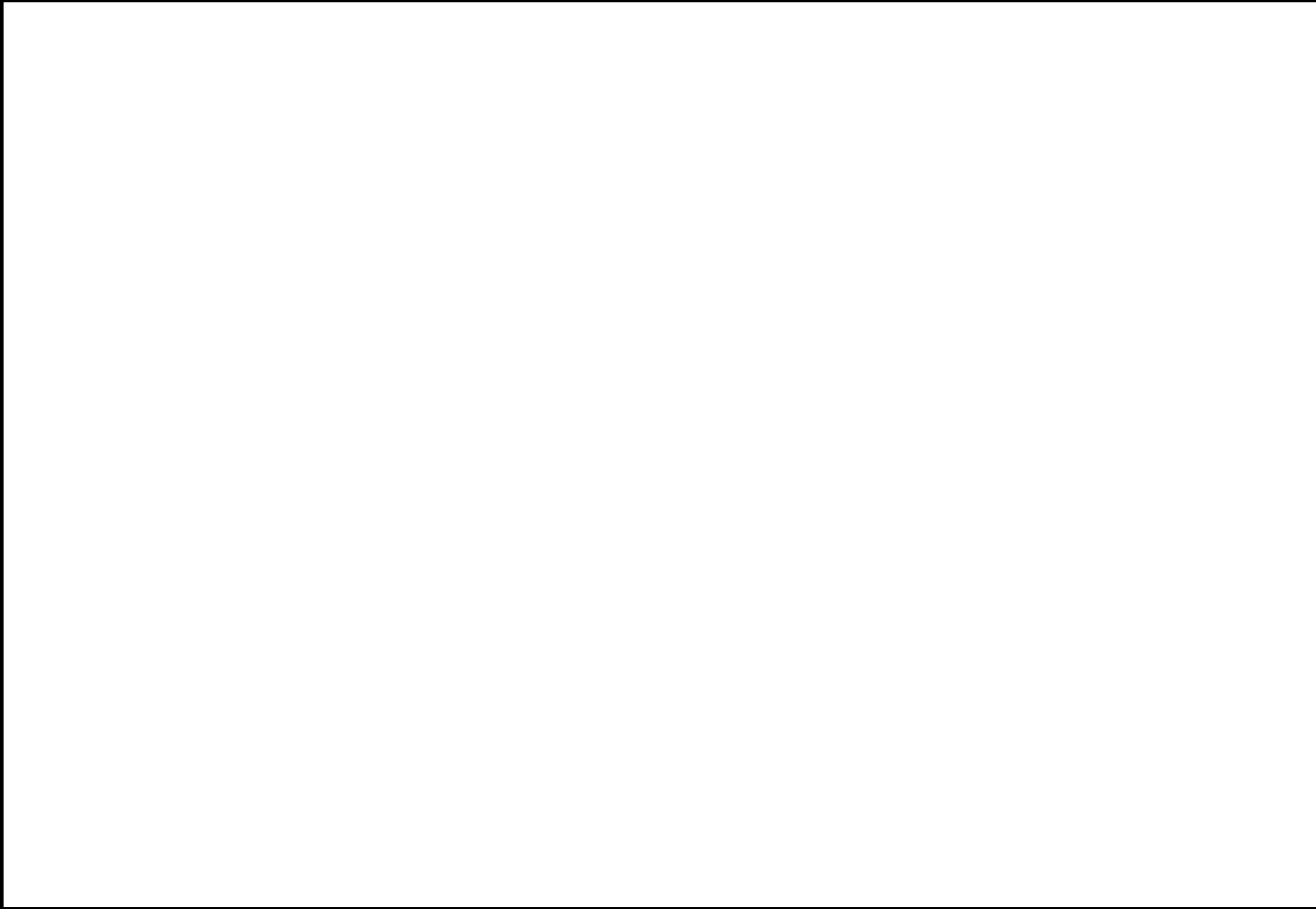
Puvulla luodaan kuvaan myös tunnetta. Ei pelkästään
käyttäjän, vaan myös visuaalista tunnetta. Massa, materi-
aali, muoto, pinta, väri ja henki vaikuttavat tunnelmaan.
Puku on osa sommitelmaa ja luo väreillä, materiaaleilla
sekä näiden muutoksilla mielikuvaa, ladaten kuvaan ko-
konaisvaltaista tunnetta, joka korostaa ja tukee elokuvan
tarkoitusta.

Puvustuksen merkitys kuvassa vaihtelee. Sen lähtökohta
voi olla kerronnallinen, tunnetta luova tai taiteellinen. Ir-
rottamaton osa visuaalista kokonaisuutta se kuitenkin on.
Tulkinta antaa loppujen lopuksi merkityksen katsojalle
puvustuksen lähtökohdasta huolimatta.

Olen kuullut useammin kuin kerran sanottavan, että hyvä
pukusuunnittelu elokuvassa toteutuu silloin, kun sitä ei
huomaa. Tällä tarkoitetaan mielestäni sitä, että puvustus
istuu elokuvan kokonaisuuteen, eikä herätä liiemmin är-
sykkeitä. Ärsykkeenä tarkoitan huomion herpaantumista
tarinasta, koska jokin asia rikkoo omaa tarinan tulkintaa,
eikä tunnu kuuluvan sinne. Luo kysymyksen: miksi?
Juuri tuon kysymyksen pitäisikin mielestäni herätä ja ky-
symystä tulisi seurata. Silloin puku kertoo tarinaa. Hyvä
pukusuunnittelu ei mielestäni jää näkymättömäksi, vaan
on näkyvä osa kuvaa. Hyvä pukusuunnittelu herättää ja
haastaa katsojaa.

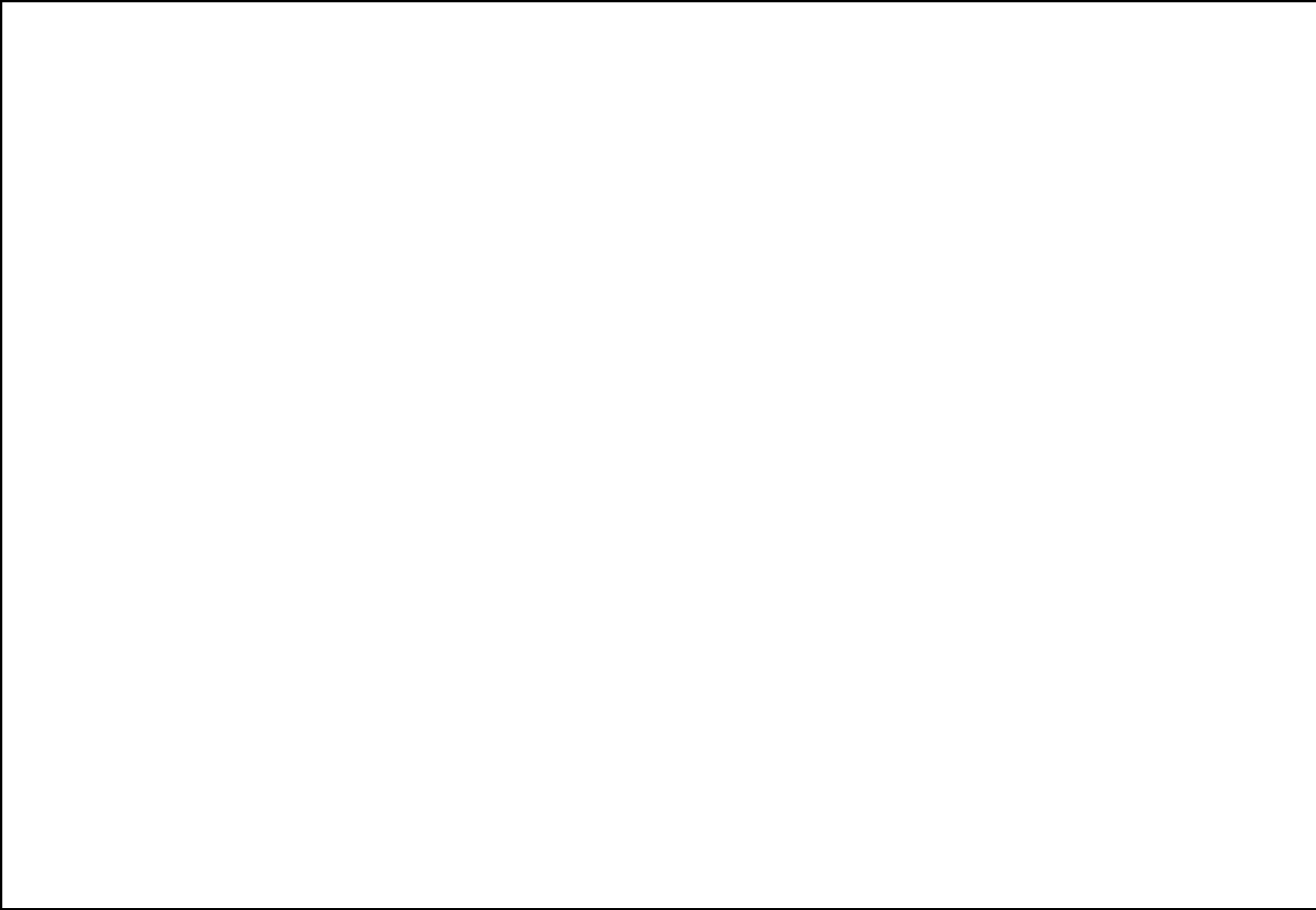

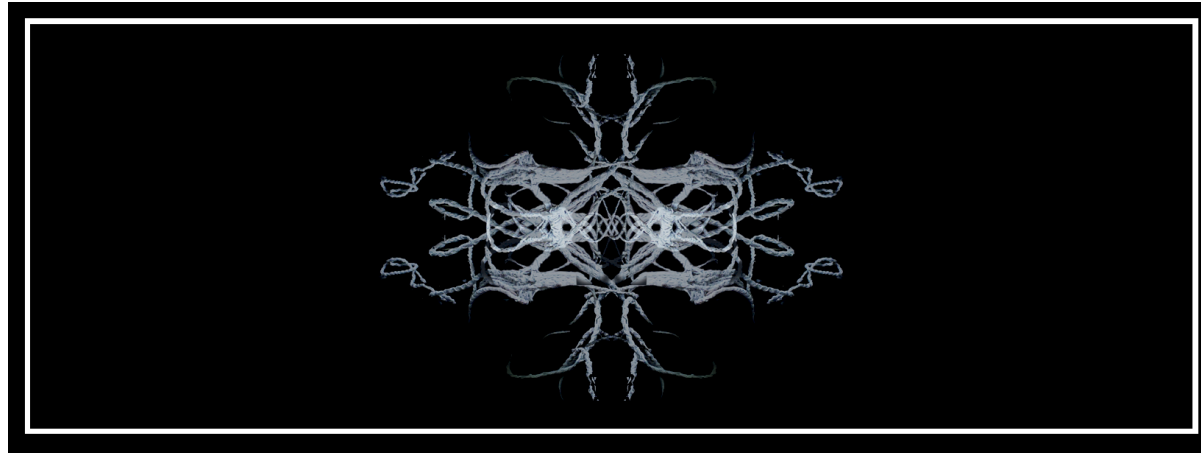

3. KÖYDELLÄ PUNOTTU

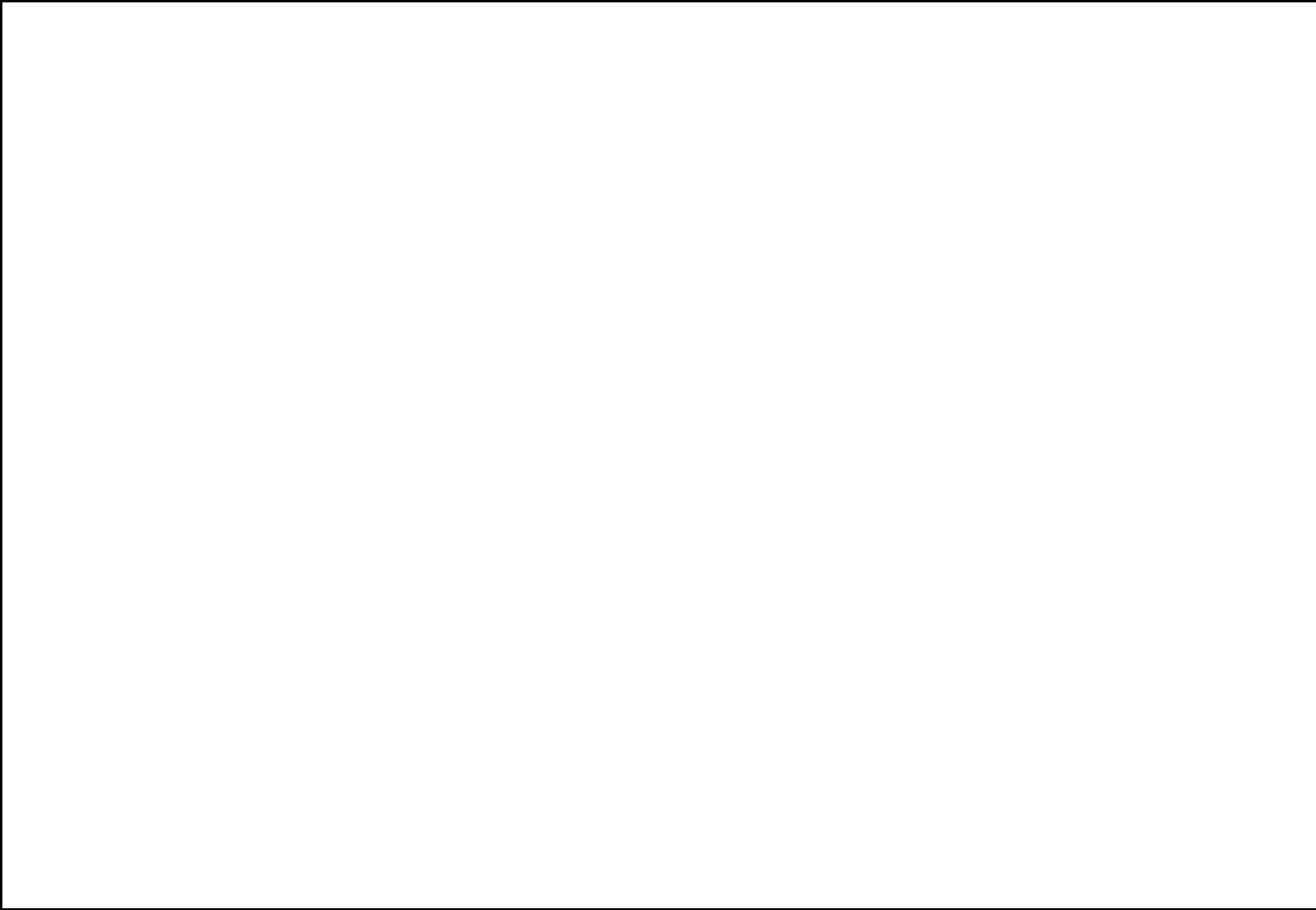

"Koska käsissäni on sarjamurhaaja, täytyy omaa ajattelutapaa muuttaa jonkin verran. On yllättävän helppoa. Alan jo hyväksyä täysin normaalina asiana ihmisen tappamisen. Ajatteluni on kyyristynyt valtavasti. Tunnen oloni tyyneksi ja jylhällä tavalla turvalliseksi. Minulla on kontrolli. Tarkkailen asioita enemmän.

Syvennyn olemaan joku toinen."

– ote työpäiväkirjasta

3.1 murhaajan mieleen samaistuminen

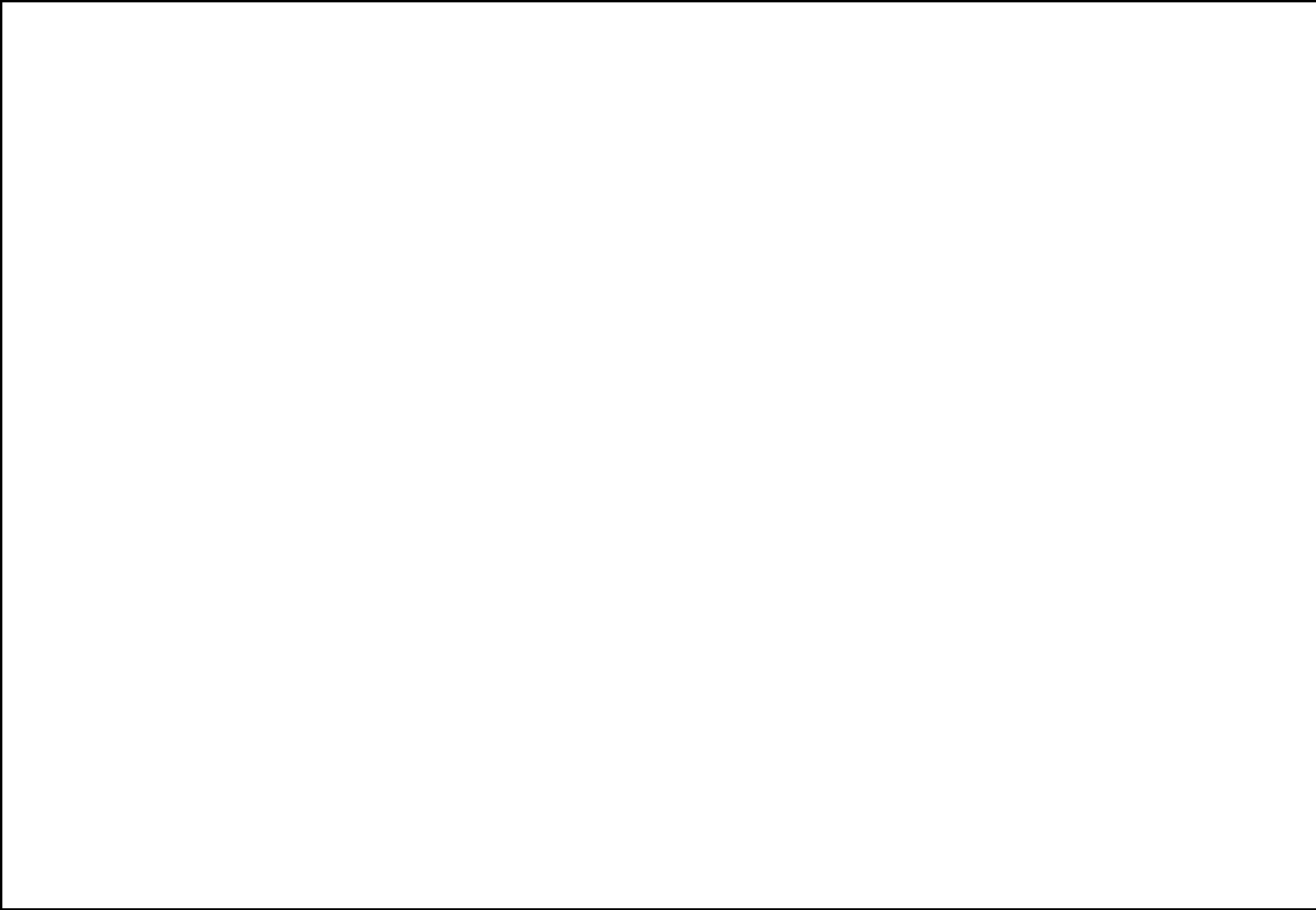
Suunnitteluvaiheessa kävimme työryhmän kanssa läpi jokaisen keräämiä tunnelmakuvia, joiden avulla visuaalinen maailma hitsattiin yhteen. Ruumiin puvustuksen suhteen minulla oli hyvin vapaat kädet toteuttaa mitä halusin. Tämä antoi minulle mahdollisuuden sukeltaa murhaajan mieleen ja tehdä puku hänen kauttaan.

Minulla oli selkeä tavoite; luoda puku jonka murhaaja on suunnitellut. En muista olisimmeko missään vaiheessa ryhmän kanssa edes pohtineet onko murhaaja itse toteuttanut puvun uhrilleen, se tuntui olevan itsestäänselvyys kaikille, ainakin minulle. Ajattelun muuntuminen ja fiktiivisen henkilön kautta tapahtuva suunnittelu synnytti prosessille tarinan, joka tuntui elävän omaa elämäänsä minusta riippumatta.

Upotessani päähenkilön maailmaan oma maailmani hämärtyi. Henkilökohtaiset asiani alkoivat tuntua vähäpätöisiltä ja kaikki normaalisti merkittävä alkoi menettää merkitystään. Aloin siirtyä emotionaalisen tason kylmälle puolelle, en ajatuksissani kokenut minkäänlaista sympatiaa ihmisiä kohtaan. Huomasin kyynistyväni ja menetin mielenkiintoni arkipäivän asioihin. Söin vähemmän kuin normaalisti, en ollut kiinnostunut ajankulusta tai vuorokaudenajasta, enkä millään tapaa edes halunnut tietää mitä maailmalla tapahtuu. Elin hetkessä ja tarkkailin ympäristöäni aivan uudella tavalla. Tämä jollain tapaa helpotti suunnittelua, veti minua pois omasta itsestäni ja tavastani tuntea. Aloin kiinnostua, ehkä jopa ihannoida, tappamista. Aloin nähdä siinä tietyn kauneuden.

Tällaisesta ajattelun muuntumisesta ja näkökulman vaihtumisesta myös Dahlen puhui kirjassaan Ihmispedit, jossa hän tutki kuuluisia sarjamurhaajia käymällä heidän luonaan ja tutustumalla heidän elämäänsä. ”Kun olin tekemisissä kylmäveristen tappajien kanssa, tapasin heitä ja elin heidän kanssaan, kaikki turha karsiutui elämästä pois; kaikki muu paitsi itse elämä ja kuolema” (Dahlen, 2012, s.16).

Kun uppoutuu johonkin muuhun, olemaan joku muu, alkaa nähdä asiat eri tavalla. Katson tämän johtuvan suurin osin muistojen ja vastuuntunnon pois sulkemisesta. Unohtaa itsensä, omat arvonsa ja tapansa ajatella, eikä ole vastuussa uusista ajatuksistaan kenellekään. Sallii ja kutsuu uutta ajattelutapaa, eikä välitä mitä siitä seuraa. Tunteiden pois sulkeminen kävi yllättävän helposti. Olen vahvasti tunteilla ajatteleva ihminen, mutta nyt empatia, sympatia ja arvostus ihmisten hyvyttä kohtaan laskivat huomattavasti ja tilalle astui laskelmoiva kylmyys.

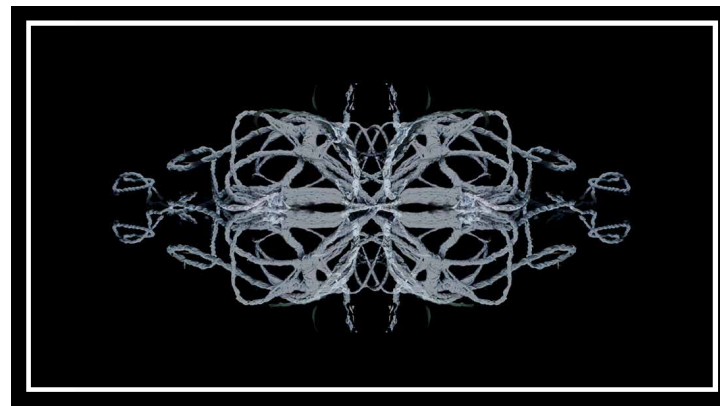

En tuntenut myötätuntoa ja maailma alkoi näyttää erilaiselta, kyynisemmältä. Mikään ei oikeastaan ahdistanut tai pelottanut vaan tuntui rauhalliselta ja todelliselta. Aika tuntui hitaammalta ja harkitummalta ja tunsin vahvaa läsnäoloa joka hetkessä.. Ei tarvinnut miettiä mitä teki tai oliko se oikein, koska ei ollut vastuussa ajatuksista tai toiminnasta, jotka ohjasivat henkilöä kehen olin samaistumassa.

”Point of view” -kerrontatyylinä pakottaa katsojan olemaan intensiivisemmin tarinassa mukana. Se istuttaa myös suunnittelijan syvemmin karakteriin, elämään henkilöä, jota rakentaa. Murhat ja toiminta alkoivat näyttää järkeenkäyviltä, koska olin itse suunnittelemassa ja toteuttamassa niitä.

Ruokin mieltäni murhiin liittyvillä ärsykkeillä: Syvennyin etsimään internetistä ja kuvapankeista kuvia, joissa näin kuoleman estetiikkaa. Katsoin sarjamurhaajista kertovia ohjelmia, kuitenkin syventymättä niiden tarinoihin vaan kuin taustakohinana. Täytin ympäristöni äänimaailmalla tai olin vain hiljaisuudessa. En tietoisesti painanut yksityiskohtia mieleen näistä vaikutteista, vaan annoin mieleeni poimia asioita jotka tuntuivat oikeilta.

Tässä tapauksessa minulla oli vielä puvustuksellisesti herkullinen ekstra: minä tein asun, murhaaja suunnitteli sen. Siinä on se ydin, joka loi mahdollisuuden niin kokonaisvaltaiseen mielen yhtymiseen. Tein toisen ihmisen käsin ja samalla loin hänen mielensä.

*”Tuleekohan tästä mitään.
Olen ollut niin monta päivää
ihan kujalla itsestäni etten
osaa sikein arvioida. Muotoja?
Tiedän mikä miellyttää silmää.
Omaani vai hänen?
Kyllä se merkitys tulee sitten
itsestään. Luotan siihen, olen
nähtyt sen tapahtuvan.”*

– ote työpäiväkirjasta

3.2 murhaajan mielenmaisema

Samalla kun uppouduin toisen mieleen samaistumiseen, aloin luoda miellekarttaa, murhaajan mielenmaiseman kuvakollaasia. Murhan jälkeinen prosessi, eli ruumiin käsittely ja esillepano, on vaihe joka kertoo murhaajan persoonasta konkreettisesti eniten. Ellei olisi mitään pohjaa mihin tuota prosessia peilata, jäisi tulkinnan tulos hyvin vajavaiseksi. Nyt kuitenkin on, olin sukeltanut hänen mieleensä ja rakentanut hänen sisäisen maailmansa (kuva 2).

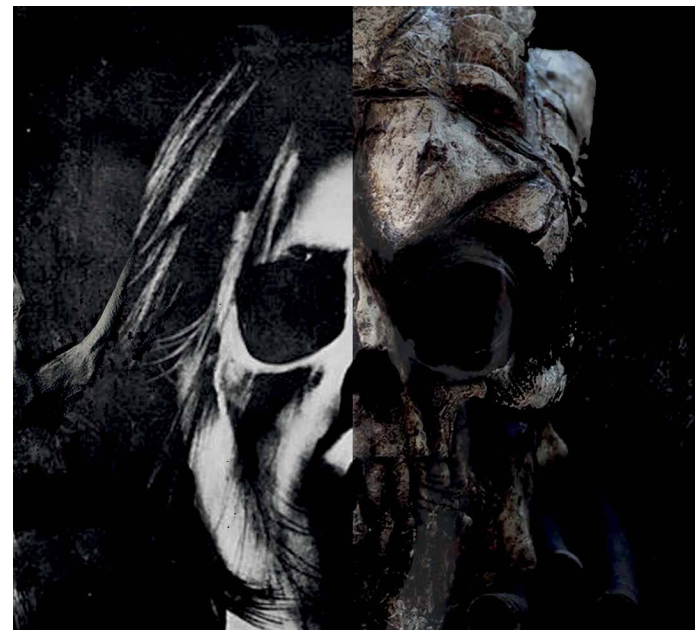
Kokosin ja muokkasin kuvista mielenmaisemaa. Tämä tapahtui intuitiivisesti ja käyttäen tiedostamatonta valintaa. Kuvassa näemme mitä murhaajan silmien takaa paljastuu, mistä hänen mielensä koostuu. Ihanteet, mielenkiinnot, pelot, himot, halut, hallitseva sisäinen maailma, ajattelutapa, menneisyys, nykyisyys ja salattu on nähtävissä. Näemme sen, mikä pohjaa hänen ajatteluaan ja tekojaan, näemme hänen psyykkeensä.

Koska mielenmaiseman kuvakollaasi rakentui intuitiivisesti, kuin itsestään, haluan avata ja analysoida sen kuva kualta ja pohtia mitä kollaasin eri osat tarkoittavat ja mihin ne viittaavat. Murhien motiivit, eli mielen toiminnan psyykkiset syyt (Viikko-Riihelä ja Laine, 2005, s.23), ovat löydettävissä murhaajan mielenmaiseman kuvakollaasista.

Olen jakanut kuvakollaasin kolmeen alueeseen: Mielenmaiseman vasen puoli käsittelee menneisyyttä, oikea puoli nykyisyyttä ja yläosa tasapainoa, johon murhaaja on päässyt. Analysoin seuraavaksi näitä kuvia yksitellen ja pohdin, mitä niillä olen murhaajasta halunnut tuoda esille.

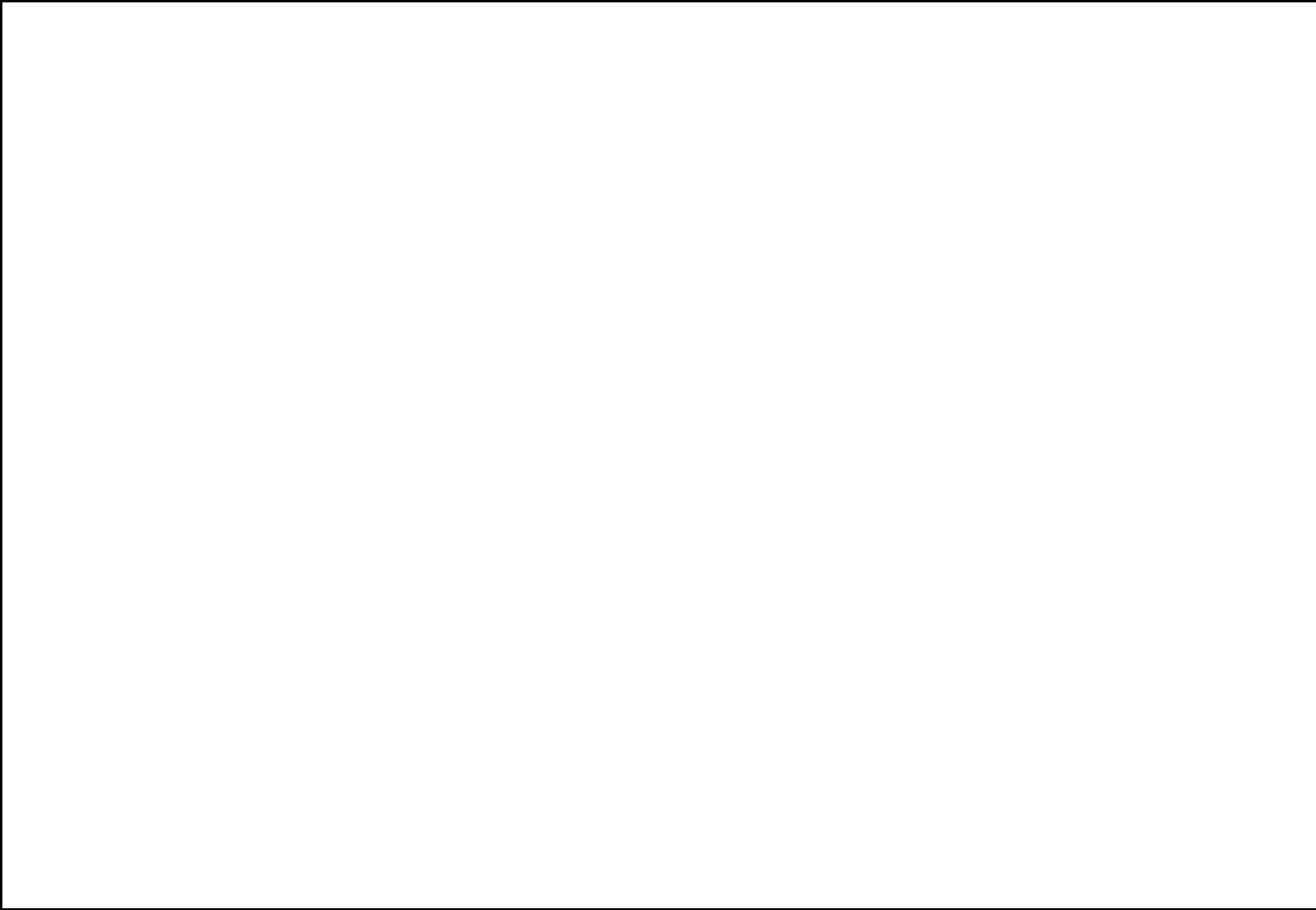
3.2.1 menneisyys

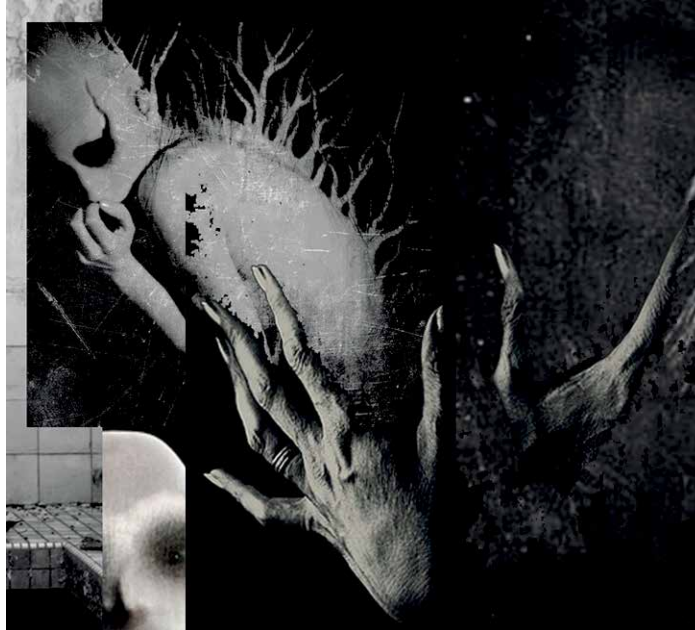
Kuvakollaasin vasen puoli käsittelee menneisyyttä ja siitä kumpuavia ihanteita. Nämä kuvat kertovat tapahtumista, jotka ovat muokanneet mieltä ja jättäneet siihen jälkensä. Ensimmäiseksi on kuitenkin katsottava alas kuvan keskelle, murhaajan kasvokuvaan.

Kasvokuvassa näen murhaajan mielen kaksijakoisuuden. Henkilön oikean puoleinen kalloa muistuttava osa kertoo kylmän ja tunteettoman, tunteiltaan kuolleen, mielen yhdistyvän vasemman puolen tuntevaan, hirviömäiseen ja brutaaliin mieleen. Tämä puoli mielestä luultavasti toteuttaa murhat, kun oikea puoli taas suunnittelee ne. Tämä kasvokuva kuvastaa murhaajan olemusta.

KUVA 2 *Murhaajan mielenmaiseman kuvakollaasi.*

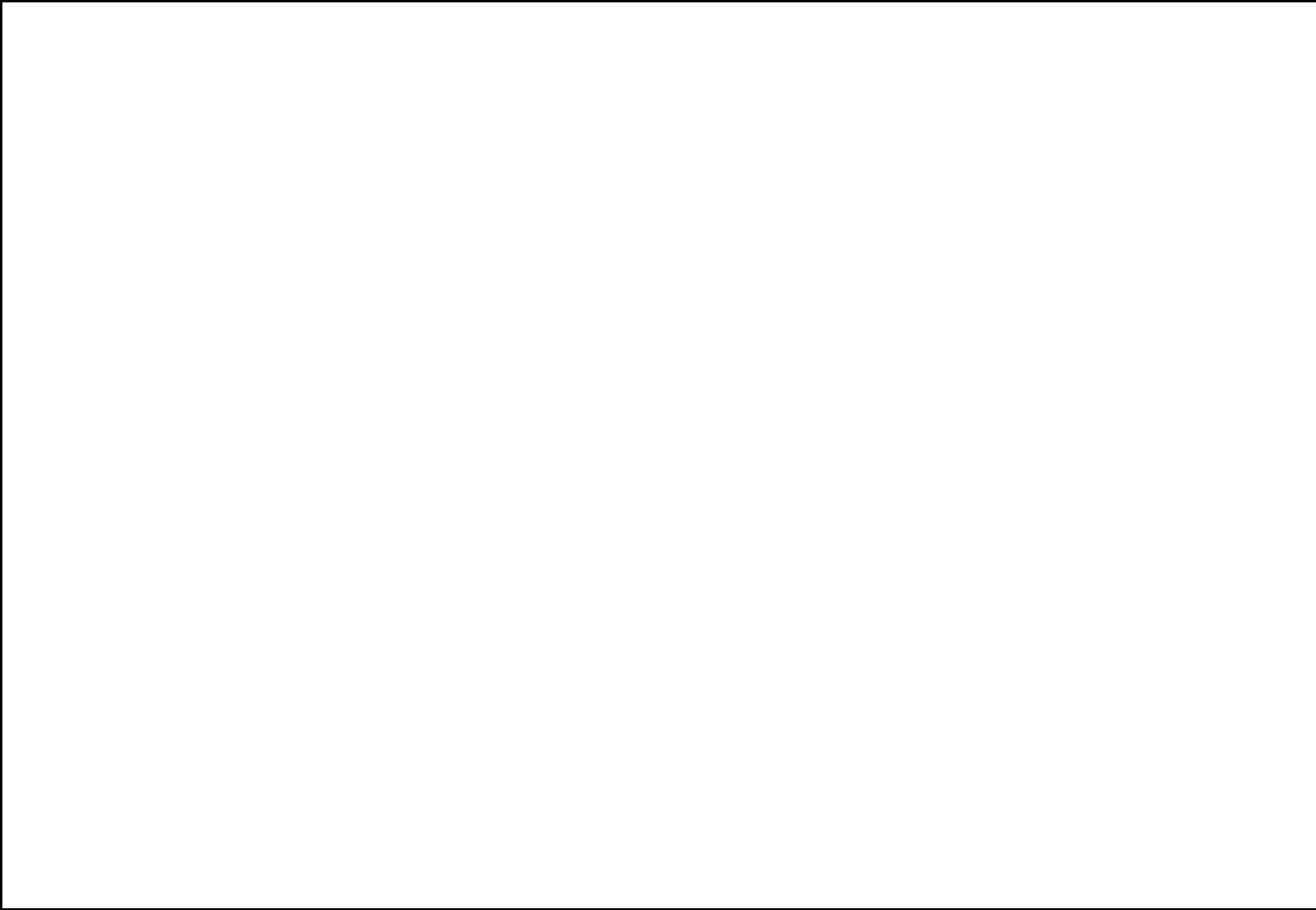

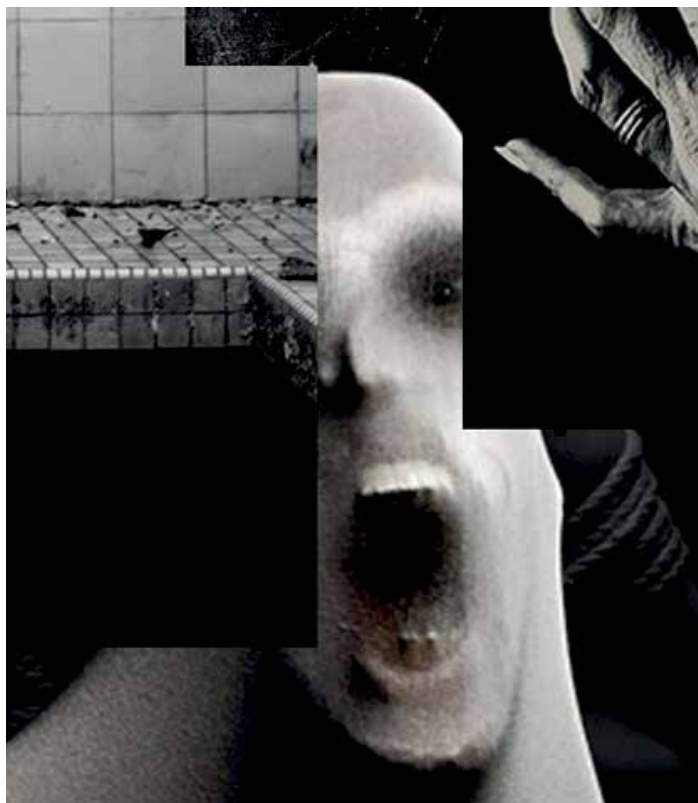

Kuvassa on kyyristynyt lapsimainen pelokkaan oloinen hahmo, joka karttaa pitkäsormisia käsiä, kosketusta. Tämän kuvan katson kertovan lapsuudesta. Kädet ovat ulkonäöstä päätellen naisen kädet, ehkä hänen äitinsä. Hän on ehkä nähnyt äitinsä pahana ja pelottavana, tai äiti on tehnyt hänelle jotain pahaa. Tämä on ehkä vaikuttanut siihen, miksi hän näkee naisissa pahaa, jonka vuoksi heidät tulee tappaa, uhrata. Tämä lapsuuden kuva joka viestii pelkoa, pakoa, sisäänpäin kääntymistä ja yksin jäämistä, on mitä luultavimmin muokannut hänestä tunteiltaan sulkeutuneen ja mieleltään kylmän. Pohjimmiltaan näen kuvassa oudon lapsen, jota hyväksikäytetään ja jota ei ymmärretä.

Edellisen lapsuutta heijastavan kuvan yllä on kiinni ommeltu suu, jonka yllä on silmä. Nämä kuvat liitän myös henkilön menneisyyteen. Kiinni ommeltu suu viittaa suoraan vaientamiseen. Häntä ei ole kuunneltu, eikä hänen ole annettu tulla kuulluksi. En näe tätä kuvaa konkreettisenä tapahtumana vaan mielikuvana, joka kertoo, miltä hänestä on tuntunut. Suun yllä näkyy pieni silmä, jonka sisällä on hapuilevat kädet. Myös se kuvaa olotilaa, tarvetta päästä pois siitä henkisestä vankilasta, johon on kahlittu ja jota kukaan ei näe.

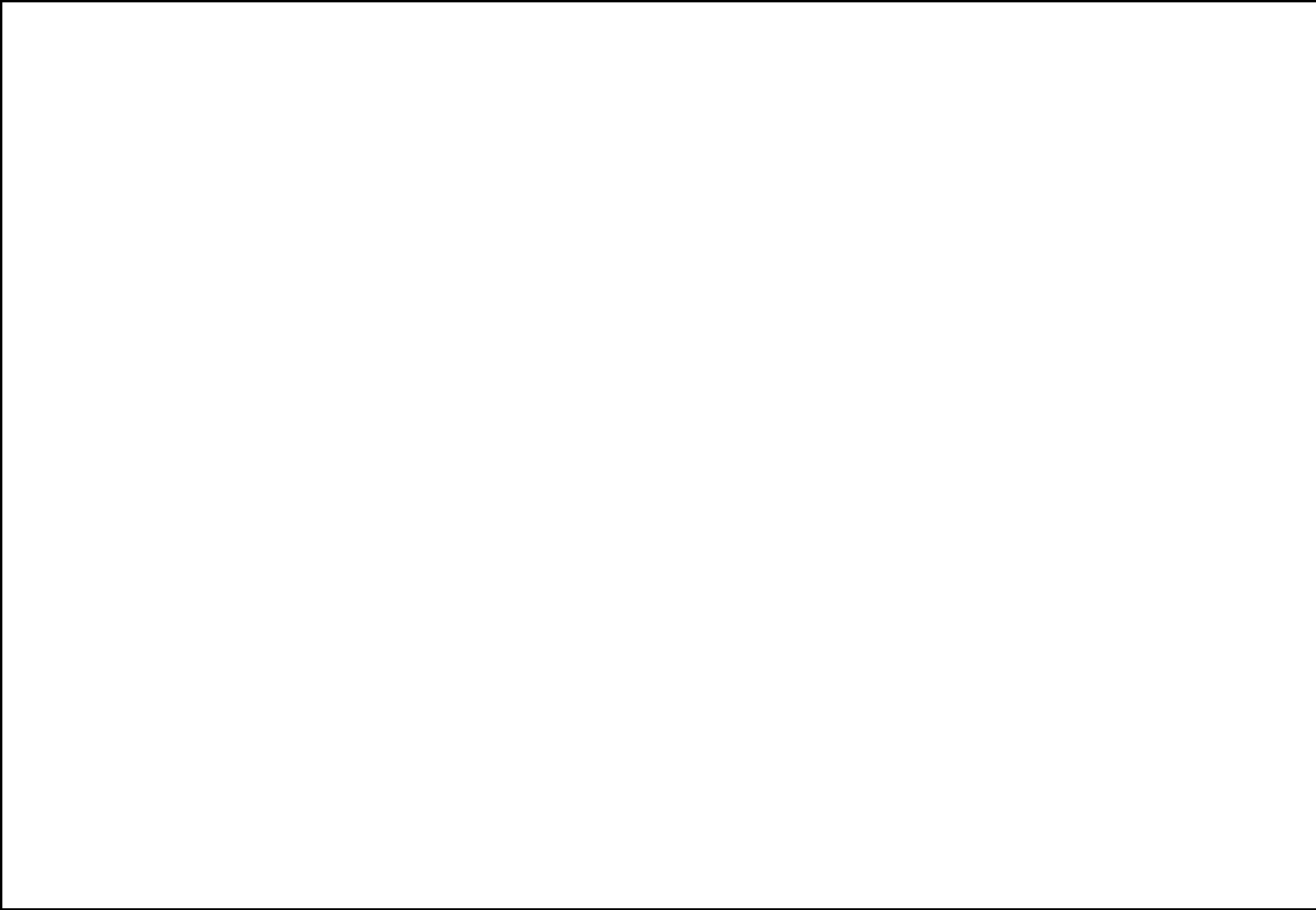

Kuva huutavista kasvoista kuvastaa myös lapsuuden aikaa. Äänetön huuto viestii sisäisestä turhautumisesta ja tukahdutetuista tunteista. Huutavissa kasvoissa on kuin ohut pehmeä kalvo päällä, joka estää ääntä kuulumasta. Huuto ei näytä tippaakaan pelokkaalta, vaan hyvin aggressiiviselta. Sisällä on jotain vahvaa; raivoa, kipua, ahdistusta, vihaa, eikä minkään näiden tunteiden ole annettu tulla ulos. Kaikki tämä purkautuu tyyneästi ja kylmästi ulos vasta nyt, kun ei ole enää ketään muuta hallitsemassa.

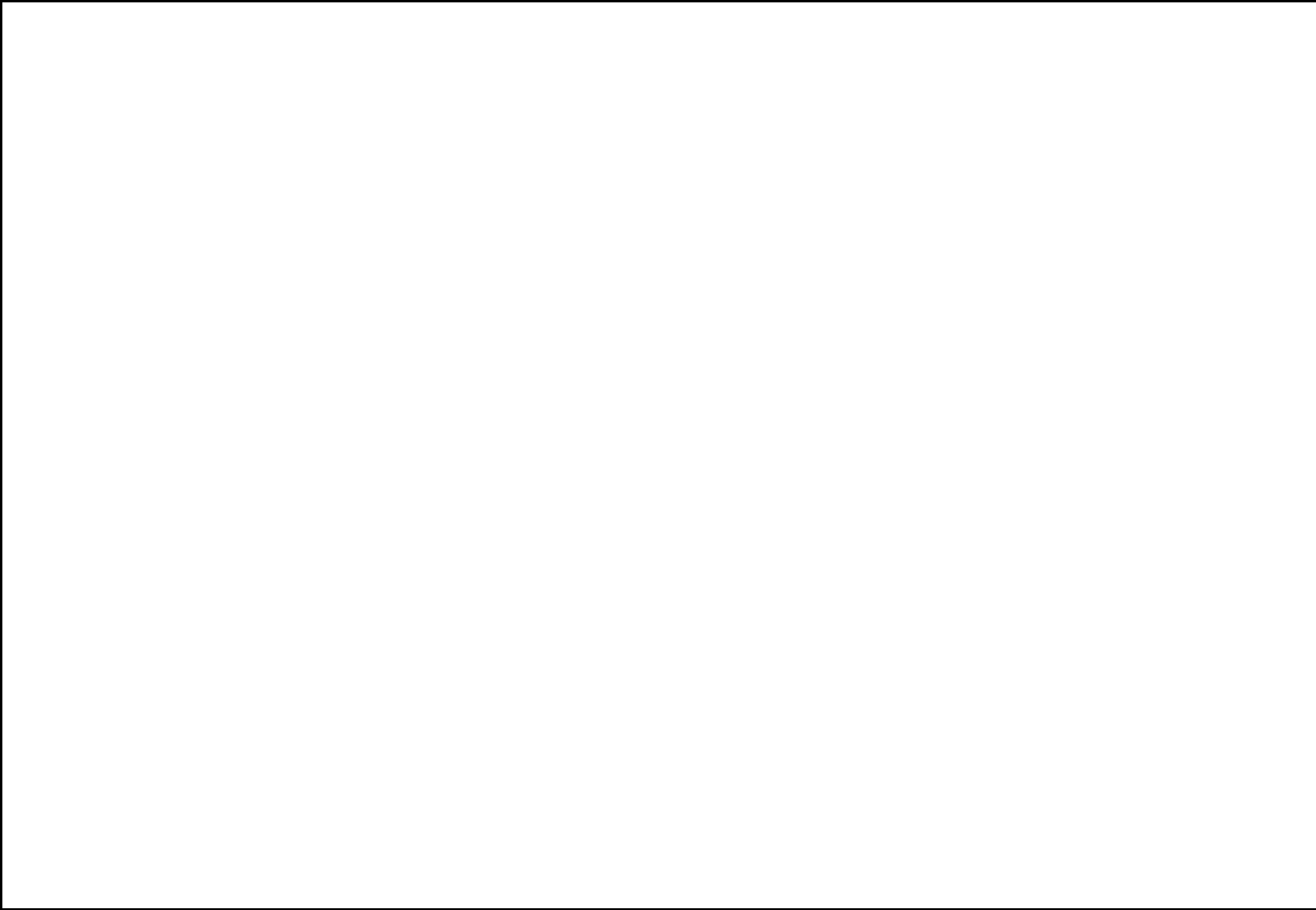

Tämä kuva kertoo siitä kuinka menneisyydestä, lapsuudesta, on selvitty ja luotu nykyinen olemus. Hän on jäänyt yksin, painanut kärsimyksen sisäänsä ja seissyt vahvasti pystyssä. Hän on sulkenut kaiken sisäänsä, josta raskas kaapu viestii ja vieroittanut itsensä todellisuudesta, jota pään peittävä kypärä kuvastaa. Ympäristö on tyhjä ja kolko, niin kuin hänen henkinen tilansakin. Rappeutuneelta näyttävä pinta painaa yllä kertoen romutetusta ja rikki raastetusta itsetunnosta. Hän ihannoii kaunista, sileää ja eheää pintaa, naisen ihoa ja hakee uhreikseen tällaisia naisia. Kohottaa riekaleista itsetuntoaan omistamalla ja hallitsemalla herkkää ja puhdasta.

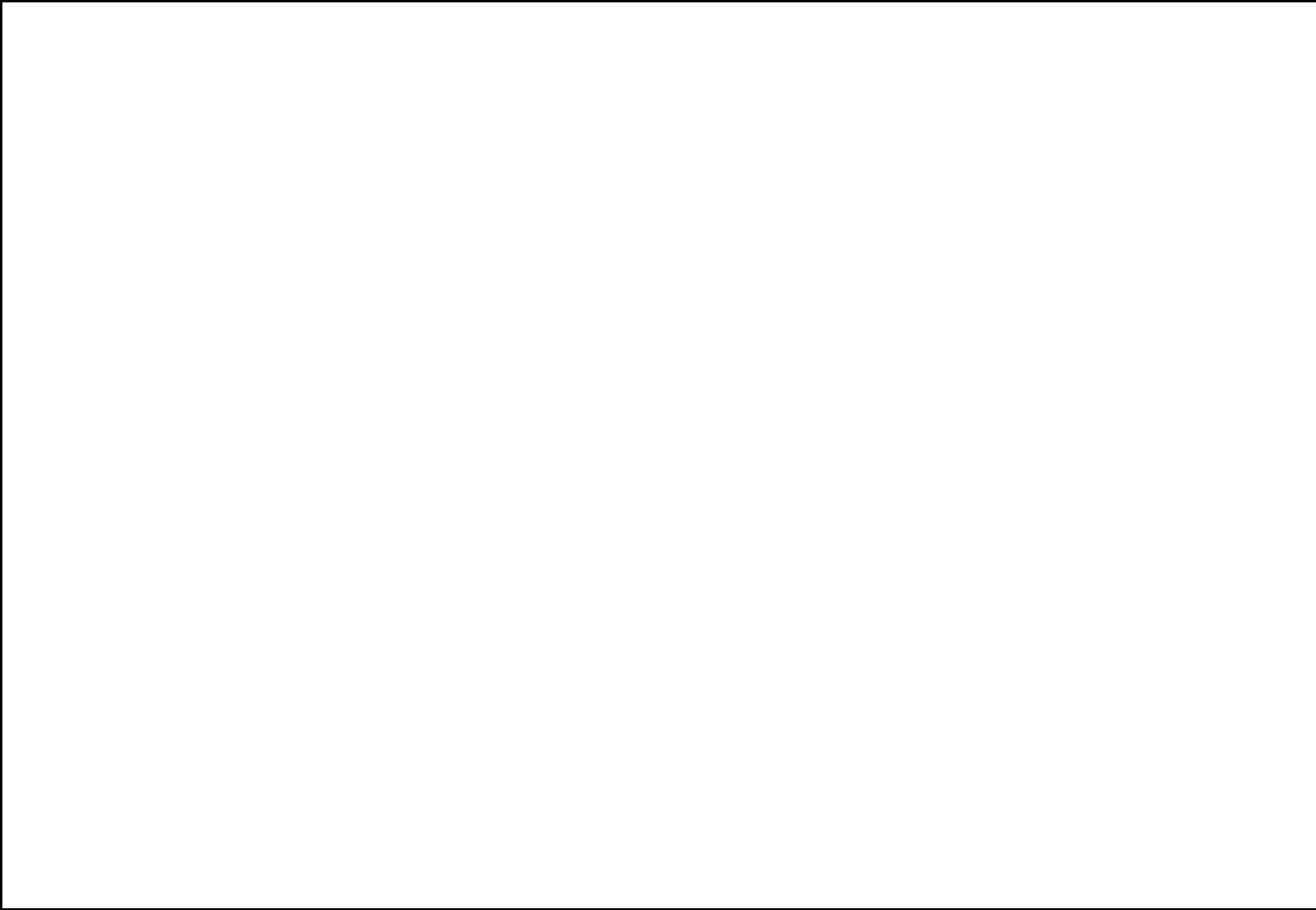
Kuvassa rappeutuneesta seinästä nousee savua ja jokin miehekäs pitää lähellään heikun ottein alastonta naisvartaloa. Tämän katson kuvastavan suoraan hänen uhrejaan, hänen halujensa ja himojensa kautta. Savu kertoo sen olevan vain unelmaa, kohoavaa ja katoavaa toivetta. Tämä katoavaisuuden olemus on pysäytettävissä tappamalla, pysäyttämällä aika ja henki hetkeksi, jolloin saavuttaa täydellisen ja todellisen omistuksen. Savun läsnäolo voi myös kertoa tavasta tappaa. Mikäli haluaa säilyttää uhrissaan koskemattomuuden olemuksen, on savu tai kaasu hyvä tapa viedä henki jättämättä jälkiä ruumiiseen ja näin säilyttää kauneus eheänä.

Kuvakollaasin vasen puoli, joka käsittelee murhaajan menneisyyttä, lapsuutta, tuo esille naisen, ehkä äidin, roolin menneisyydessä olleen suuri. Kosketusta hamuilevat naisen kädet lapsuudesta ovat kuitenkin rujot, ja nykyiset naisihanteet siihen nähden täysi vastakohta.

Hänen äitinsä on saattanut olla hyvin kaunis ja luonut itsestään poikansa silmissä vain käytöksellään ruman, jolloin tuo päälle liimattu kauneus on siirtynyt tunnepuolen kuoltua nykyisiin himoihin tai jäänyt alitajuntaan määrittämään ihannetta naisesta. Tällöin on loogista hakea uhreikseen kauniita, puhtaita naisia, jotka kuitenkin ansaitsevat hänen mielestään kuolla, koska ovat sisältä rumia, syntisiä ja mätä, niin kuin hänen äitinsä. Toisaalta taas voi myös lukea hänen hakevan vastakohtaa ja korjausta menneisyyden henkiselle, ja ehkä fyysiselle, epäpuhtaudelle ja rumuudelle. Tämä vastakohtien hakeminen tuo täyttymyksen ja tasapainon menneen ja nykyisen välille, jonka hän haluaa säilöä pysäyttämällä ajan, riistämällä hengen.

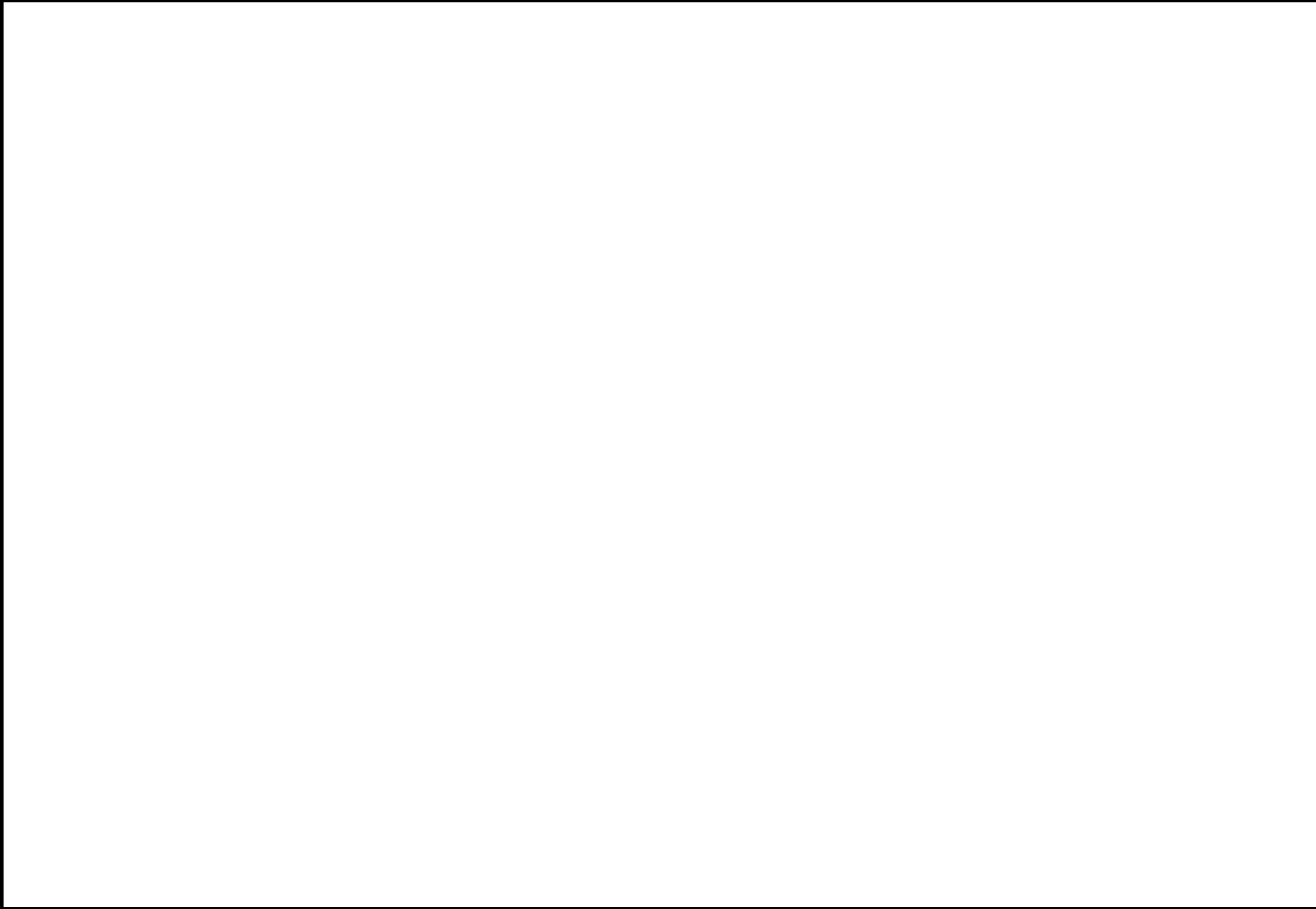

3.2.2 nykyisyys

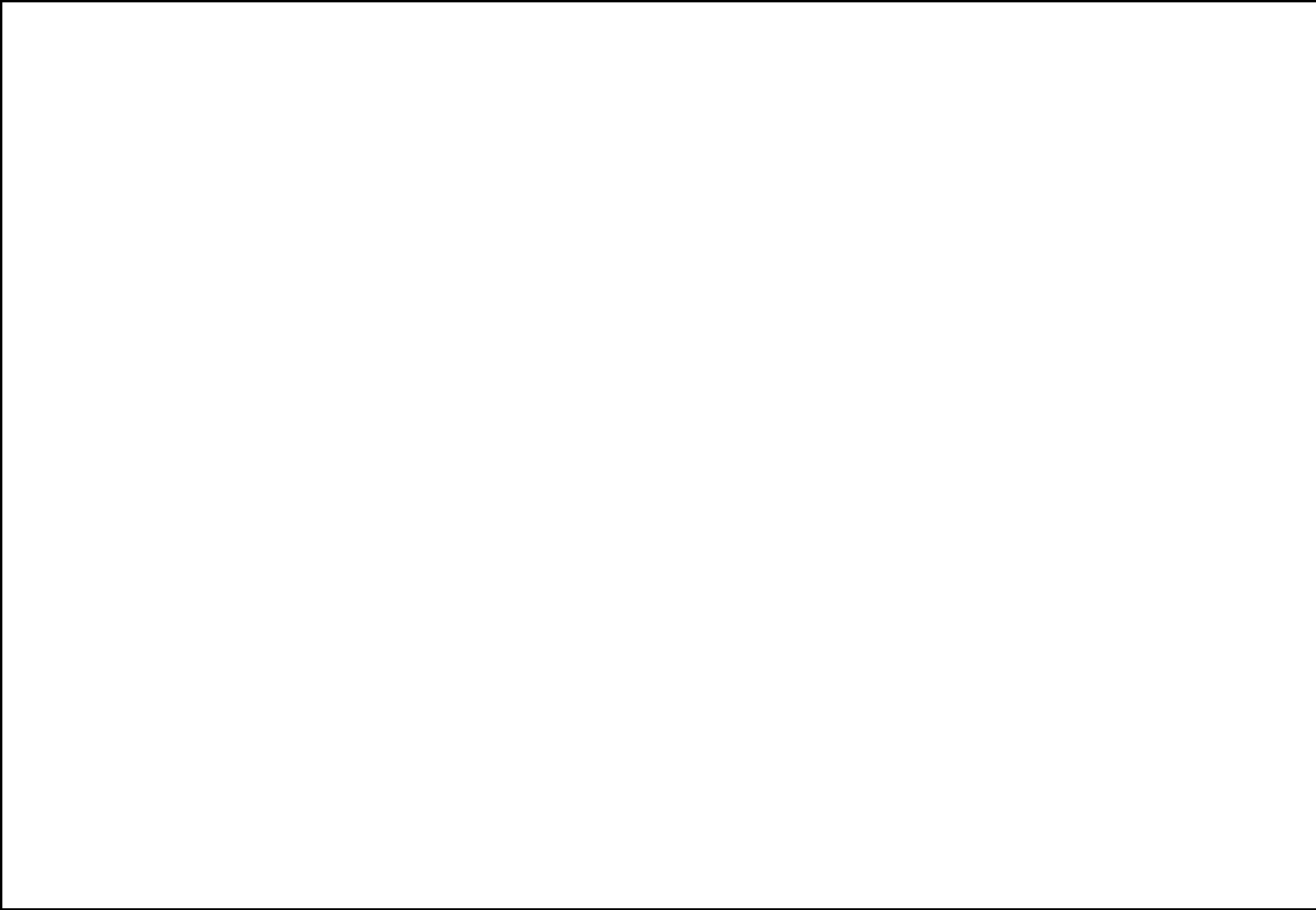
Kuvakollaasin oikea puoli kuvastaa murhaajaa nykypäivänä, kuinka hän näkee ja kokee itsensä. Analysoin seuraavaksi näitä kuvia yksitellen ja pohdin mitä puolia ne tuovat murhaajasta esille.

Kun siirrymme kuvakollaasissa kasvokuvan oikealle puolelle, tulee ensimmäisenä vastaan sarvipäisen eläimen kallo. Se, että kyseessä on kallo, eikä eläimen pää lihoineen, verineen ja nahkoineen, kuvastaa kuolemaa henkisellä tasolla. Suuret sarvet luovat mielikuvaa alkukantaisesta ja vahvasta fysiikasta, mutta tunnepuoli on kuollutta. Sarvet kuuluvat selvästi hirvieläimelle, joten niiden voi ajatella kuvastavan myös uusiutumista. Hirvieläimet pudottavat sarvensa ja kasvattavat uudet. Tämä voi kertoa tarpeesta uusiutua mutta kykenemättömyydestä siihen, sillä sarvet ovat kiinni kuolleen eläimen kallossa, ei elävän. Sarvien symboliikkaa voi tulkita myös kristillisestä näkökulmasta, jolloin ne voivat kertoa murhaajan tajuavan omat demoniset piirteensä. Paholainen on kuvattu monissa yhteyksissä sarvipäisenä, sorkkajalkaisena olentona. Näen asian niin, että hän tiedostaa sisäisen demoninsa, muttei ole tunnetasolla siihen millään lailla kontaktissa.

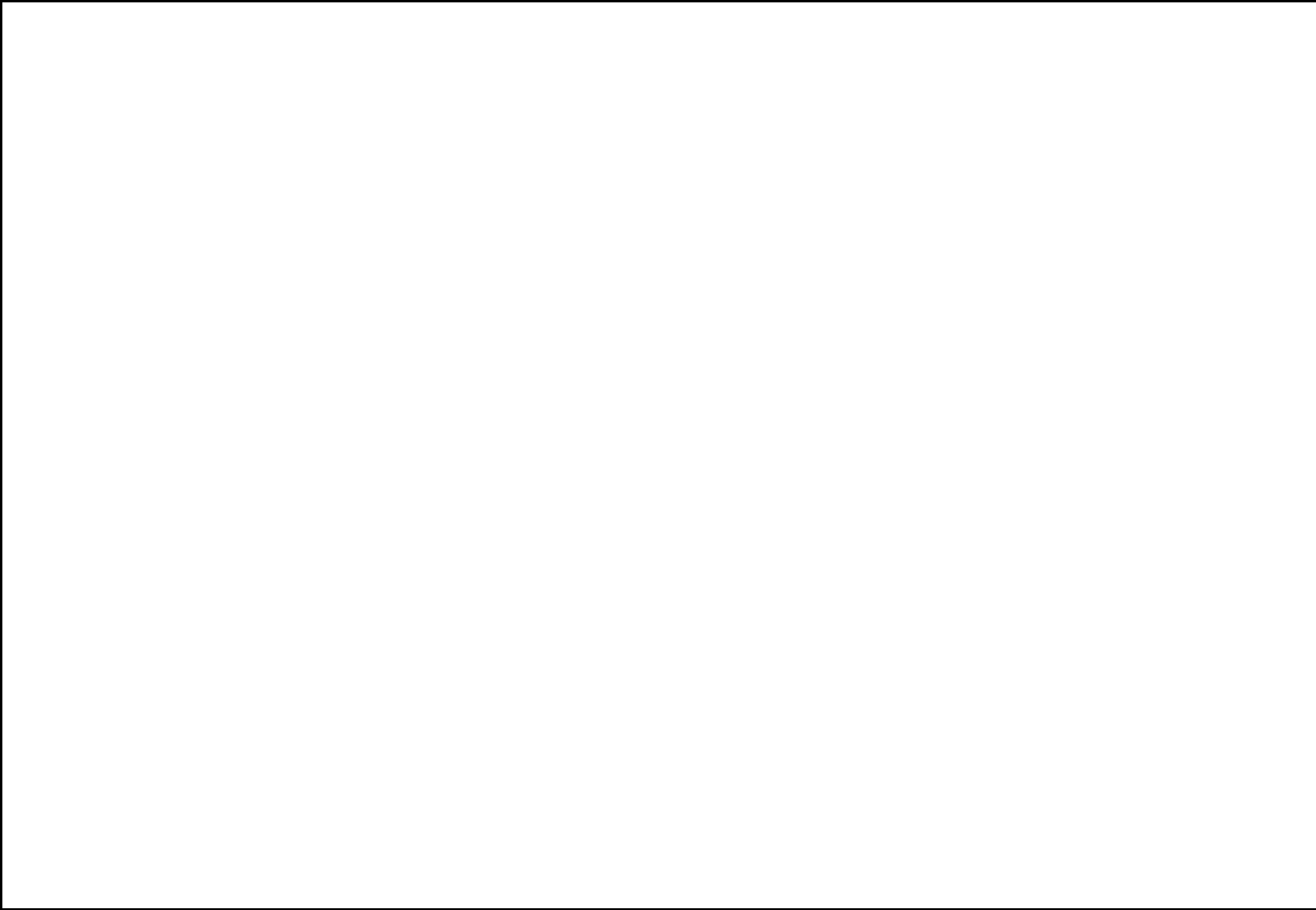

Kuvassa on mieshahmo joka istuu kyyryssä lattialla, kädet polviin nojaten, niin että ne peittävät kasvot. Kädet ja jalat on sidottu niin, että eteenpäin näkyy vain vaakatasossa olevia nyörejä. Tämän kuvan näen ilmaisevan ennen kaikkea keskittymistä. Ensi katsomalta mieleeni tulivat sanat sulkeutunut, kahlittu ja turvassa. Kun katsoin kuvaa pidempään ja sen ympäröiviä kuvia, ymmärsin sen näiden lisäksi kertovan tilasta, johon hän vaipuu suorittaessaan murhaa. Ympäröivät kuvat eivät ole ahdistavia tai uhkaavia, vaan jylhiä ja yllä oleva käsi jopa lempeä. Sidottu mies kuvastaa äärimmäistä keskittymistä ja hallittua mielentilaa, johon hän on itsensä saanut. Käsien ja jalkojen asento on tarkka ja hallittu, eikä ympärillä ole kuin mustaa, ei mitään mikä häiritsisi tai kiinnittäisi hänen mieltään muuhun kuin siihen, mihin hän ajatuksensa ohjaa.

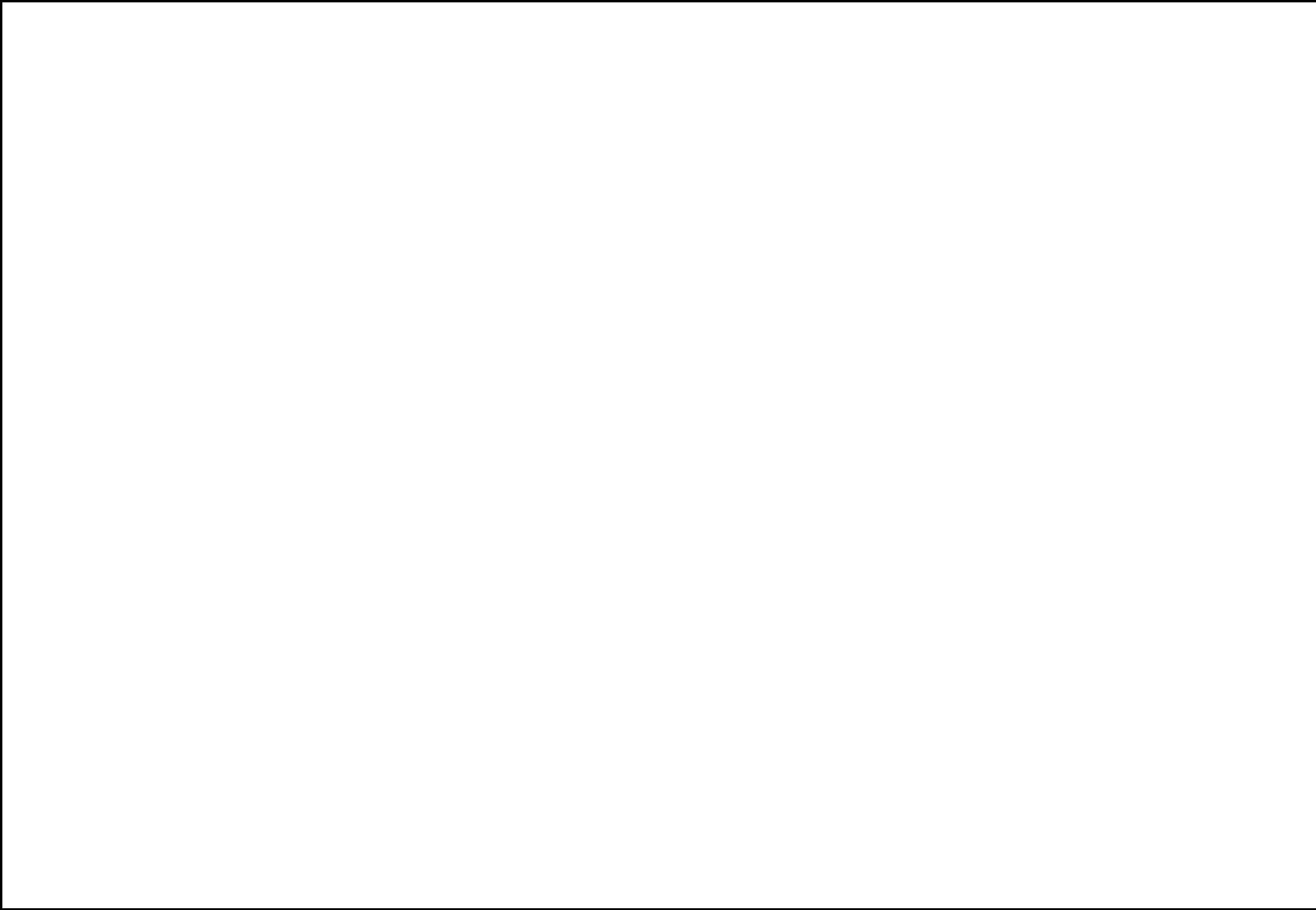

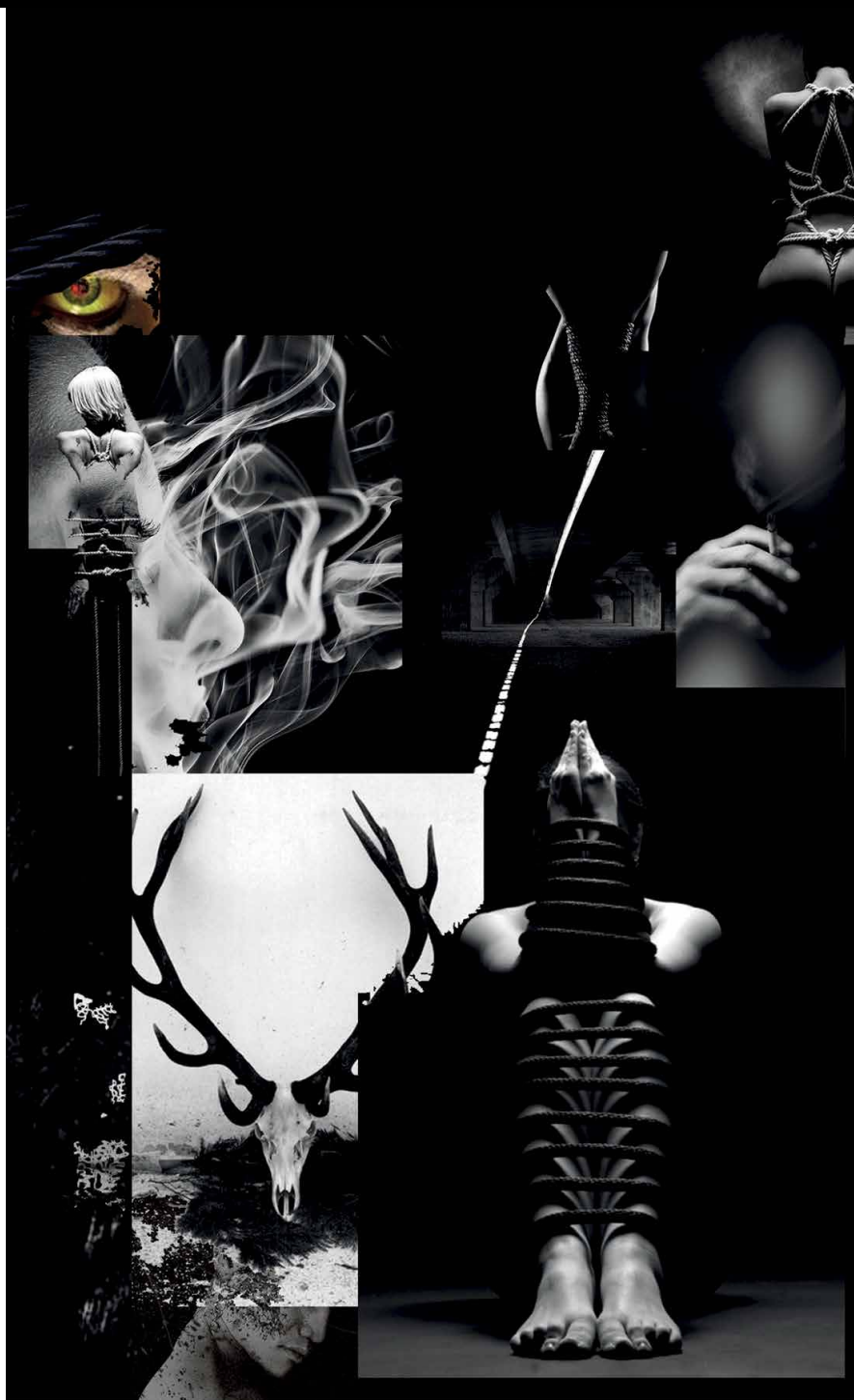
Kuvassa on siluetti kasvoista, savua, vääristynyt pieni sidotun naisen hahmo sekä silmä. Pieni silmä on kollaasissa ainut kuva jossa on vahvat värit. Vahva intohimoa ja aggressiivisuutta viestivä punainen mustuainen, usein katkeruuteen liitetty vihreä iiris, ja varoittava keltainen silmämuna. Silmän katse on julma ja vihainen. Näen silmän viestivän tarkkailua, aikomusta ja halua katsella, sekä mielentilaa. Sen alapuolella näemme katseen kohteet. Hän näkee naiset kaikessa kauneudessaan hieman vääristyneinä ja kuvassa kasvojen siluetista näkyy vain hengityselimet sekä leijailevaa savua, joten luen sen viittaavan rauhalliseen ja esteettisesti kauniiseen tukehtumiseen. Tämä suun, nenän ja savun yhdistelmä vahvistaa tunnettani hänen tavastaan tappaa.

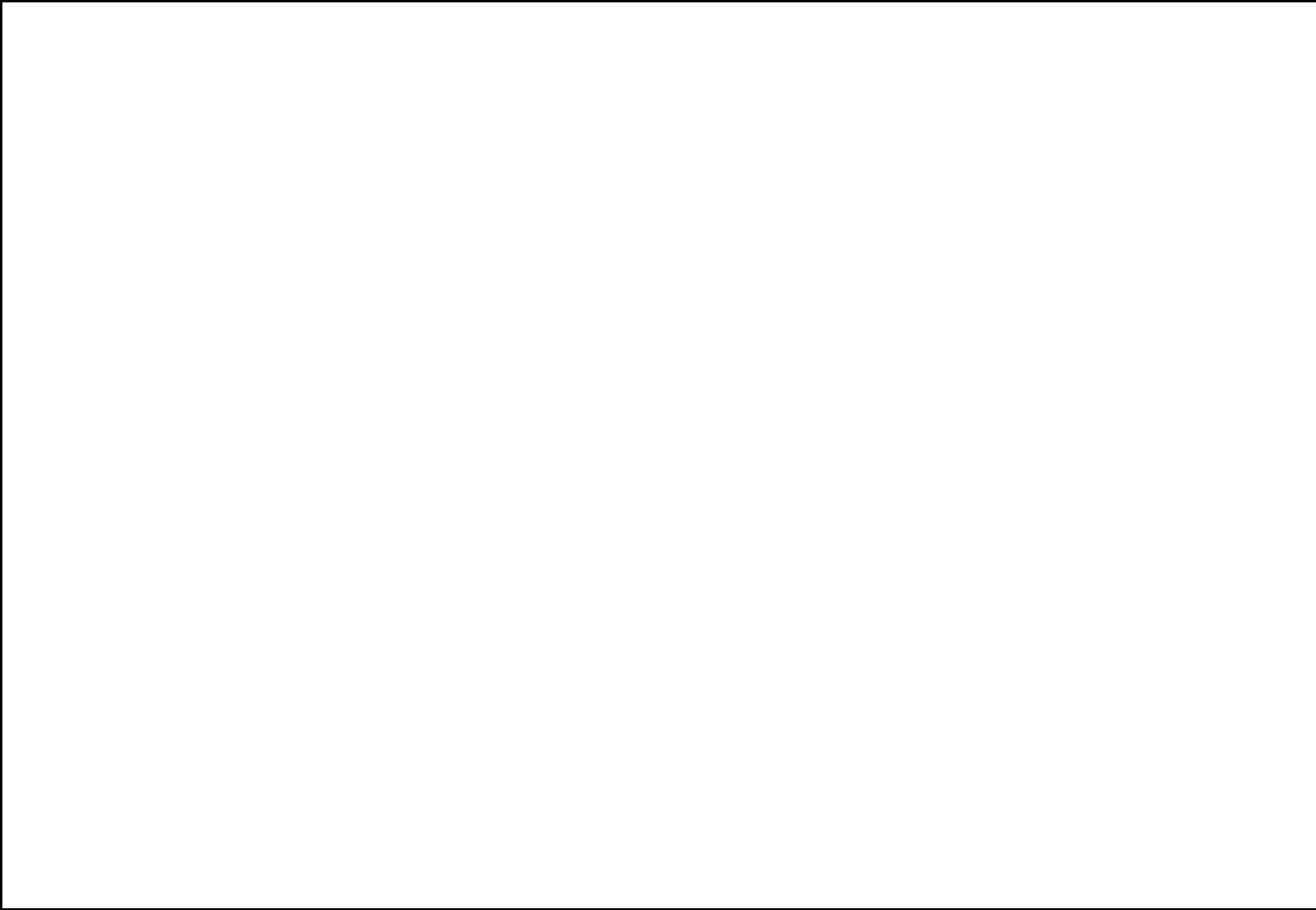

Kuvassa on tunneli, miehen käsi ja ylempänä si-
luetti naisesta jonka kädet on sidottu, sekä takaa
kuvattu nainen, jonka vartaloa koristaa köysistö.
Tunneli on tasainen, leveä, selkeä ja klininen, toi-
sin kuin menneisyydestä kertovan puolen samassa
kohdassa oleva pieni tunneli, joka on ahdas, kapea
ja louhittu. Tämä voi liittyä sisäiseen olotilaan tai
sitten vain konkreettisesti paikkaan, jossa hän saa-
listaa. Tunnelin oikealla puolella on käsi, joka pite-
lee savuketta. Käden asento on lempeä, eikä millään
tapaa hyökkäävä tai aggressiivinen. Katson tämän
viittaavan suoraan haluun koskettaa ja tapaan, jolla
hän koskettaa ja käsittelee uhrejaan. Käden yllä on
heikumallinen naisvartalo takaapäin. Köysisidonta
ei ole vartalossa puristavana tai kiristävänä, vaan
pikemminkin koristavana elementtinä. Hän pitää
köysien ja sitomisen estetiikasta ja sen luomasta
ajatuksesta omistaa ja hallita.

Kuvakollaasin oikea puoli käsittelee murhaajan nykyisyyttä. Konkreettiset teot ja viittaukset murhiin on myös selvästi nähtävissä kuvakollaasin oikeassa puolessa. Köysien ja sidonnan läsnäolo juontanee juurensa hänen henkiseen tilaansa, johon vahva naishahmo on hänet pieneenä asettanut. Voi myös olla, että hänet on lapsena konkreettisesti sidottu ja tuo tapa on siirtynyt hänen itsensä käyttöön. Kuitenkin esteettisenä eikä satuttavana tekona, joka voi johtua kunnioituksesta jota hän kuitenkin on lapsena tuntenut naista kohtaan joka hänelle on pahaa tehnyt. Tai sitten se on täysin henkistä ja köysien läsnäolo on vain juonne menneisyydestä.

3.2.3 tasapaino

Kuvakollaasin yläosa on vahvan symmetrinen ja tasapainossa. Keskellä olevan silmän sivuille levittäytyy peilikuvina vahvat sementtimäiset kaareutuvat rakennelmat. Rakennelmien notkelmassa on peilikuvina irtileikatut päät, joista näkyy kasvot. Missään muualla koko kuvassa ei näy kokonaan naisen kasvoja paitsi tässä, ja ne ovat kuolleet. Kasvot näyttävät myös vanhoilta ja rujoilta.

Luulen yläosan tasapainon johtuvan juuri tästä. Hän on tappanut menneisyytensä alistavan naisen ja saanut rauhan. Pään irtileikkaaminen on mahdollisesti ollut niin brutaali ja sotkuinen tapahtuma, että se on vaikuttanut muokkaamaan hänen nykyisestä surmaamistavastaan puhtaan ja hellän. Teko on ehkä aiheuttanut myös hetkellistä katumusta tai järkytystä, jonka vuoksi murhaaja ei halua toistaa mitään samankaltaista. Ruma on tapettu elämästä ja vastapainoksi haetaan kauneutta.

Sementtimäisten rakennelmien alla on sivustapäin kuvatut naisen kehot, rinnan alta reiteen asti. Hän näkee edellä mainitun alueen olevan naisessa suurin pyhä ja samalla suurin paha. Synnytyselimet on sidottu katseelta piiloon ja lantio on tiukassa otteessa köysillä. Sivulta roikkuu vapaana naru joka viestii, että siitä voi ottaa kiinni ja hallita. Tämän yksityiskohdan koko verrattuna kollaasin muihin kuviin kertoo sen tärkeydestä.

Keskellä ylhäällä on silmä, jonka olemus on rauhallinen vaikkakin silmämunassa lukee sana "pain", suomennettuna tuska, kipu, kärsimys. Silmä toimii porttina mielenmaisemaan. Sanotaan, että silmät ovat sielun peili. Tästä silmästä näemme mitä sisältä paljastuu, mistä ja millaisesta maailmasta hänen sielunsa koostuu. Silmässä oleva sana ei viittaa siihen, mitä hän haluaa tuottaa vaan siihen, mitä hän sisällään tuntee, tai on tuntenut.

3.2.4 uhri

Kun murhaajan mielenmaisema oli valmis, keskityin siihen kuinka hän näkee uhrinsa (kuva 3). Tässä kuvakollaasissa on jo uhriksi haluttua naistyyppiä, sekä konkreettisia suunnitelmia puvuista, joita murhaaja näki mielessään uhriensa päällä. Herkkyys, viattomuus, sen omistaminen, vaaliminen ja hallitseminen, ovat suuria vastakohtia murhaajan mielen sisäiselle sekasorrolle. Sisäistä sekasortoa saa rauhoitettua usein ulkoisella järjestelmällisyydellä ja hallituilla teoilla. Toteuttamalla niitä sisäinen sekasorto rauhoittuu ja tuo tyyneyden, mielenrauhan.

Kuvakollaasi uhrista on selkeämpi ja yksinkertaisempi, joten sitä on helpompi analysoida kokonaisuutena. Siinä nähdään millaista uhria murhaaja haki, ja millaisena hän uhrinsa näki. Ylimmästä kuvasta kumpuaa viattomuus. Kädet peittävät häpyä ja luovat neitseellisen kuvan, jota pienet kukat ja rukousnauha korostavat. Käsien asento ja jalkojen liike viestivät siveellisyyttä ja varovaisuutta, ehkä jopa pelkoa ja arkuutta.

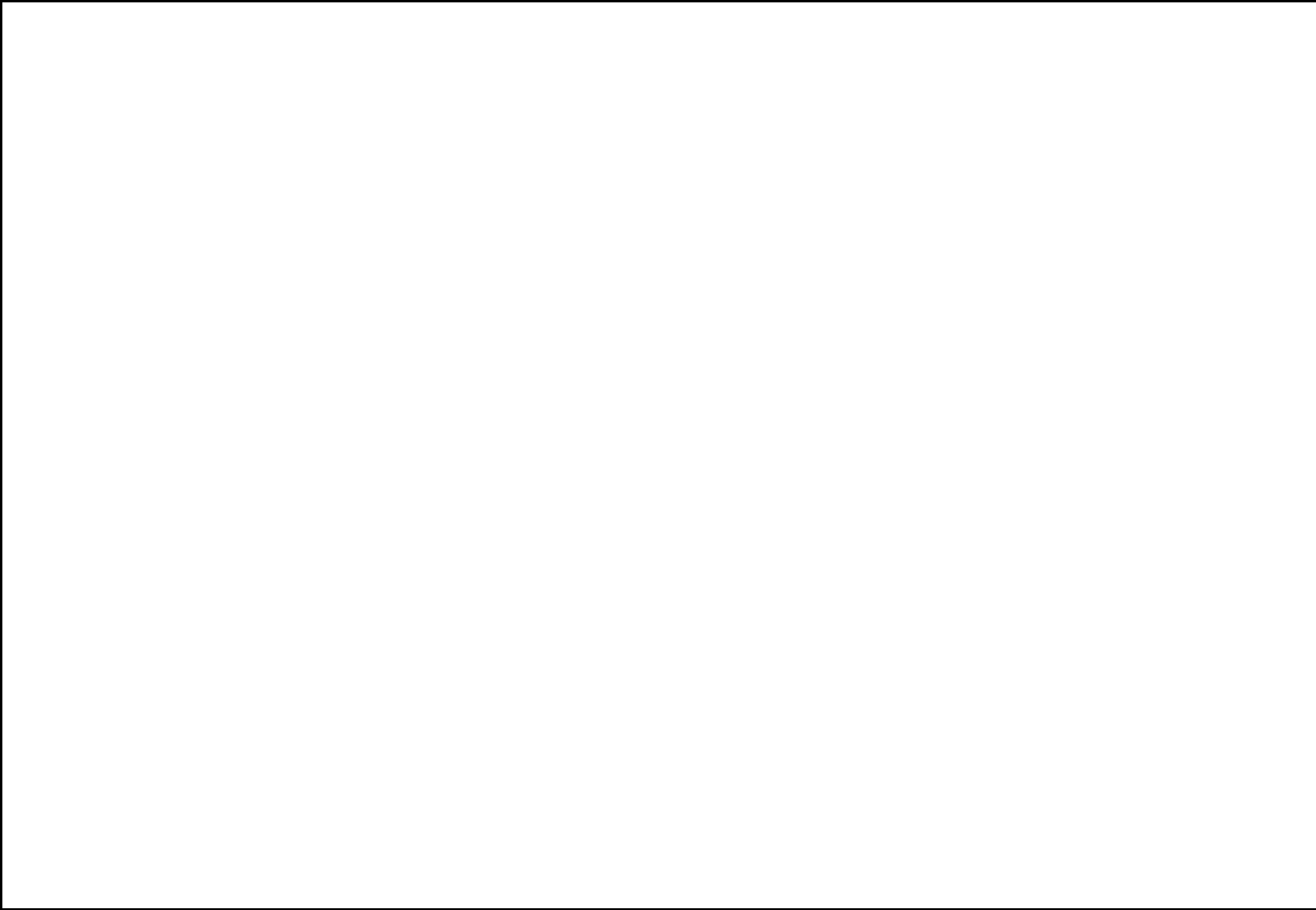
Taustakuvassa vaakatasossa poikittain olevat nyörit muistuttavat sidontaa, joka oli nähtävissä murhaajan omassa mielenmaisemassa hänen omissa käsissään ja jaloissaan. Tämä yhdistettynä vartalon kaarella olevaan asentoon merkitsee uhrin antautumista murhaajan keskittymiseen, hänen hallintaansa. Asento viestii antautumista, muttei omasta tahdosta vaan siihen pakotettuna. Hän haluaa uhriltaan myös vastustusta, jotta voi tuntea hallitsevansa tilanteen.

Keskellä oleva kuva herkästä työstä viestii millainen uhrin tulee olla. Kumarassa istuvat tytöt valkoisissa puvuissa ja rankamaisissa sidoksissa ilmentävät sitä, mikä tulee kahlita. Valkoinen värinä symboloi viattomuutta ja puhautta, mutta myös kuolemaa. Kumara asento ja sidoksen paksuus ja massiivisuus luovat mielikuvaa tuon puhtauden nujertamisesta.

Alapuolella olevien naisten selissä on köysin tehdyt perhoset ja tatuoituna tai piirrettynä Ankh-ristit. Ankh-risti, joka symboloi elämää <http://www.egyptianmyths.net/> 7.7.2016. löytyy molempien naisten alaselästä, samalta kohtaa jossa kohtu sijaitsee. Elämän symboli tuossa kohtaa kehoa kertoo hedelmällisyydestä ja perhonen vapaudesta. Uhrien tulee olla sukukypsässä iässä ja vapaita sielultaan, heitä ei saa kahlita parisuhde.

Alhaalla olevat naisen kasvot ovat suuttomat ja silmät ovat täysin mustat. Silmät, sielun peilit, on tuhottu ja puolet kasvoista ommeltu umpeen. Näen tämän kuvastavan hänen omaa lapsuuttaan, jossa vielä puhdas ihmisen alku on tukahdutettu ja sielun vapaa kasvu nujerrettu, ja sitä että hän tekee saman uhreilleen.

Hän haluaa toteutuksensa olevan sidottu ja kahlittu, muttei millään muotoa kidutettu tai raadeltu, vaan esteettisesti hallittu. Lopputuloksen on oltava kaunis ja hauras, ja kuitenkin omistettu. Tämä kokonaisuus on myös vastapaino hänen lapsuudessaan kokemalle naiskuvalle. Luulen hänen etsivän neitsyitä, jottei vartalo ole vielä turmeltunut eikä synnyttänyt sitä pahuutta maailmaan, mitä hän kokee jokaisen naisen kantavan sisällään.

3.3 murhaaja puvun toteuttajana

Puvun toteutusvaiheessa astuin itse taka-alalle ja annoin murhaajan hoitaa toteutuksen. Tässä työvaiheessa annoin käsieni vapaasti tehdä ja löytää tekotavat. Mieli tuntui kuin odottavan mitä kädet kokeilivat ja esittivät nähtäväksi, sitten vain valitsin suunnan mihin jatkaa. Käytännössä työskentelin punoen mallinukelle, tai torsolle, pukua ilman tietoista suunnitelmaa. Suunnittelu tapahtui työn aikana, sen mukaan mitä silmä näki ja mikä tuntui oikealle.

Ensin piti kuitenkin löytää materiaalit. Vielä ei ollut päivänselvää, että puku tulisi olemaan pelkkää köyttä vaan se selvisi työn edetessä. Jälkeenpäin näen asian niin, että silloin kun kokeilin eri materiaaleja ja mukana oli vielä kangasta, olin itse suunnittelijana liikaa läsnä. Vasta kun havahduin tajuamaan käyttää ainoastaan yhtä materiaalia, köyttä, astui karaktääri taas voimakkaammaksi ja alkoi punoa köydestä asua.

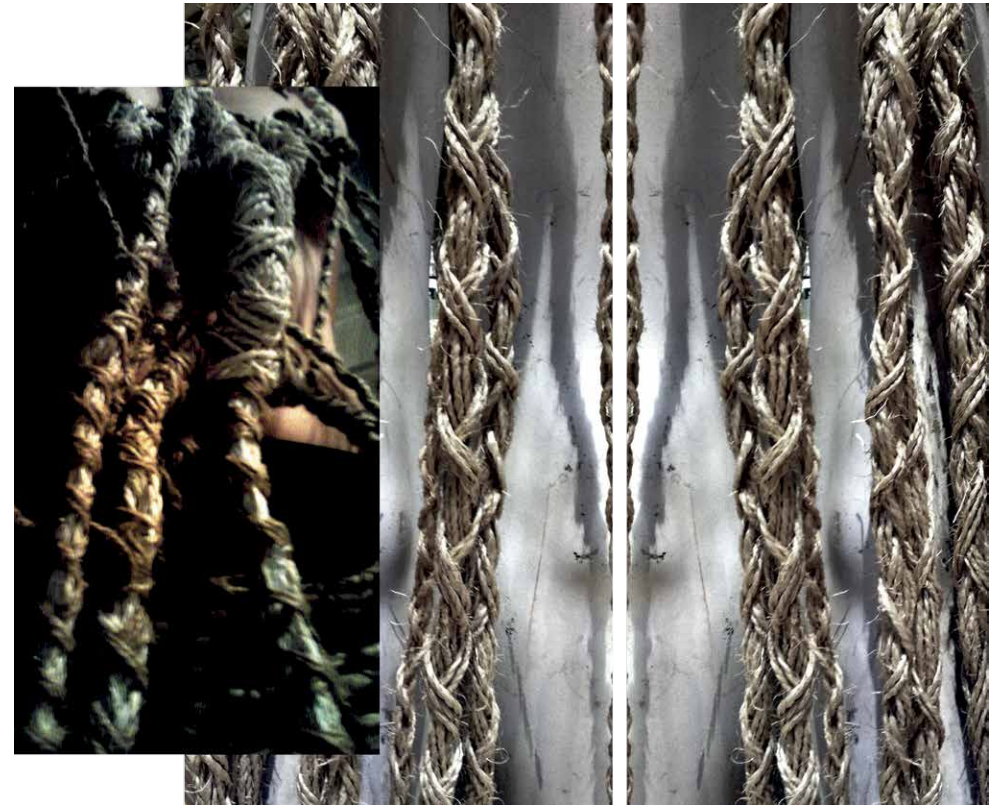
Tällainen työskentelytapa vaati olosuhteet, jotka edesauttoivat samaistumaan murhaajan mieleen. Loin otolliset puitteet työhön syventymiselle: Oikea vuorokaudenaika, valaistus, ääni, tila, ympäristö, yksinäisyys ja eristys, audiovisuaalinen syöttö ja kaikkein tärkeimpänä, ääni. Olen huomannut uppoutuvani ja inspiroituvani parhaiten äänen kautta. Keskittyminen vaatii hiljaisuuden, mutta

samaistuminen toiseen karaktääriin helpottuu huomattavasti oikeanlaisen äänimaailman vallitessa.

Tein töitä valtaosin yöaikaan, laitoin tietokoneelta pyörimään dokumentteja psykopaateista, sarjamurhaajista, luonnosta, taiteesta ja tieteestä. Äänimaailma työtilassa vaihteli suuresti, välillä tilan täyttivät keskittymiseen luodut äänimaisemat, välillä instrumentaalinen ja välillä elektroninen musiikki. Eniten kuitenkin kuuntelin kappaletta, joka tuolloin oli tulossa alkuintron äänimaisemaksi: Phantom yhtyeen kappale Shadows.

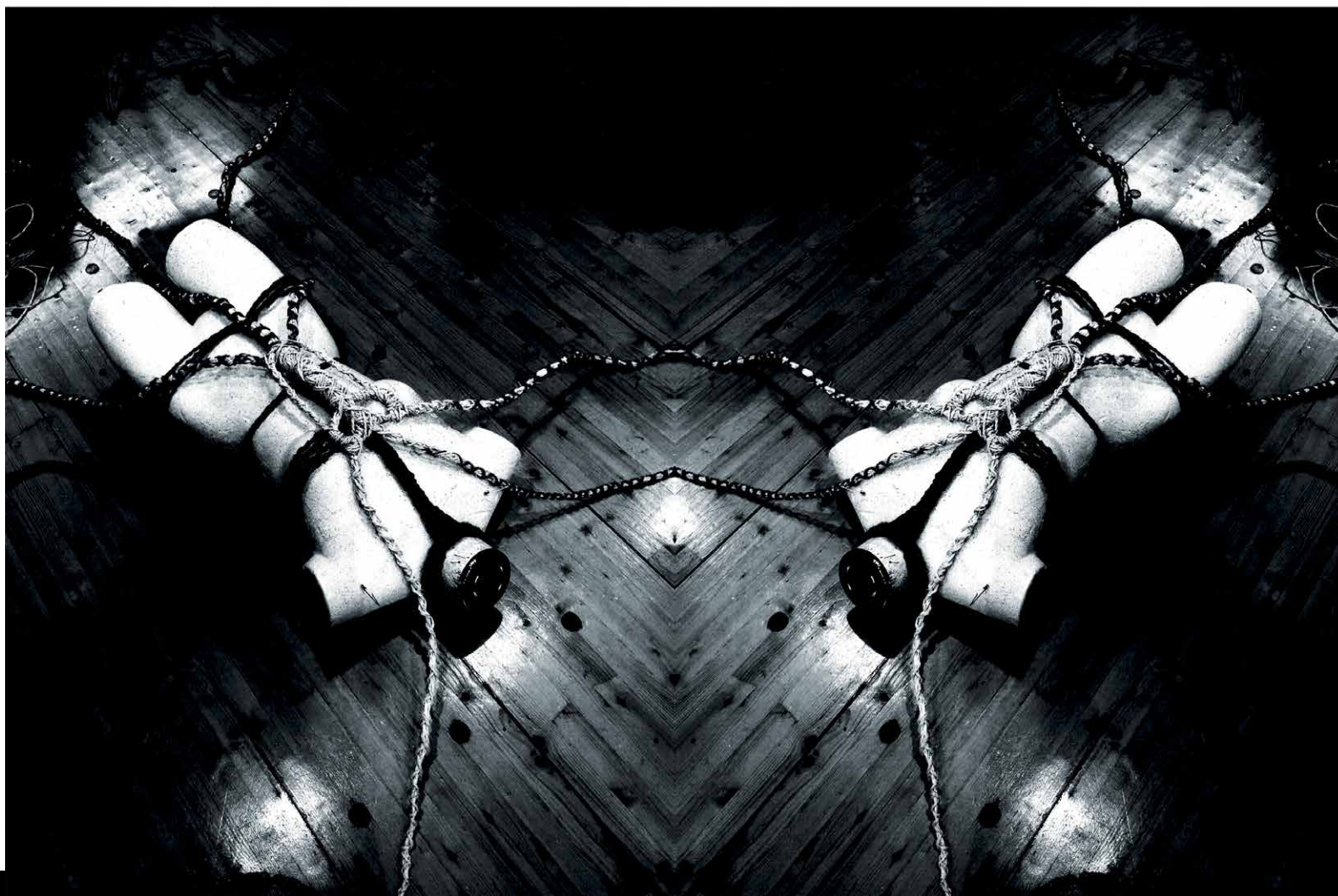
Muistan ihmetelleeni ja miettineeni miksi käteni tekevät näin, ja miksi en ajattele käsiäni vaan ajattelen murhaa, katsoen sivusta kun köydestä valmistuu punosta ja punoksesta torson ympärille muotoja. Samanlaista alitajunnan ohjaamaa käsillä tekemistä olen kokenut monta kertaa maalatessani. Näen valmiita ja ilmestyviä muotoja jo olevassa pohjassa. Maalauksen eläminen sitä tehdessä, kuitenkin itse tietämättä tai suunnittelematta mitä siitä tulee, on erittäin rentouttavaa.

Uhrille tulevan puvun työstäminen oli niin tekemistä ja kokeilua täynnä oleva vaihe, että katson parhaaksi esittää tämän suurimmaksi osin kuvina. Kuvat alkavat materiaalin löytymisestä ja jatkuvat otteilla puvun työstämisestä. Lopputulos nähdään seuraavassa kappaleessa ruumiin päällä.

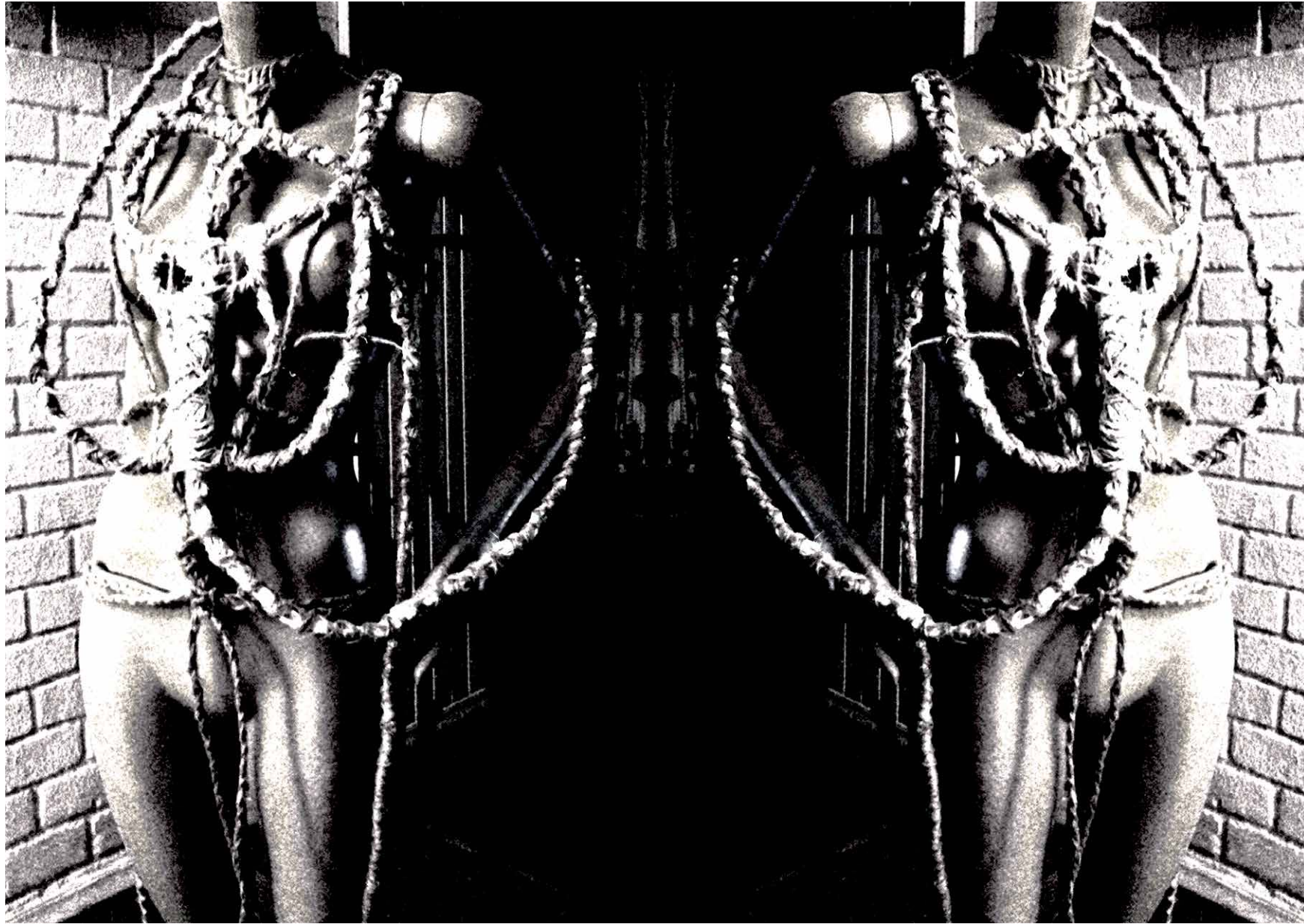

KUVA 5 Köydestä alkoi muodostua punosta.

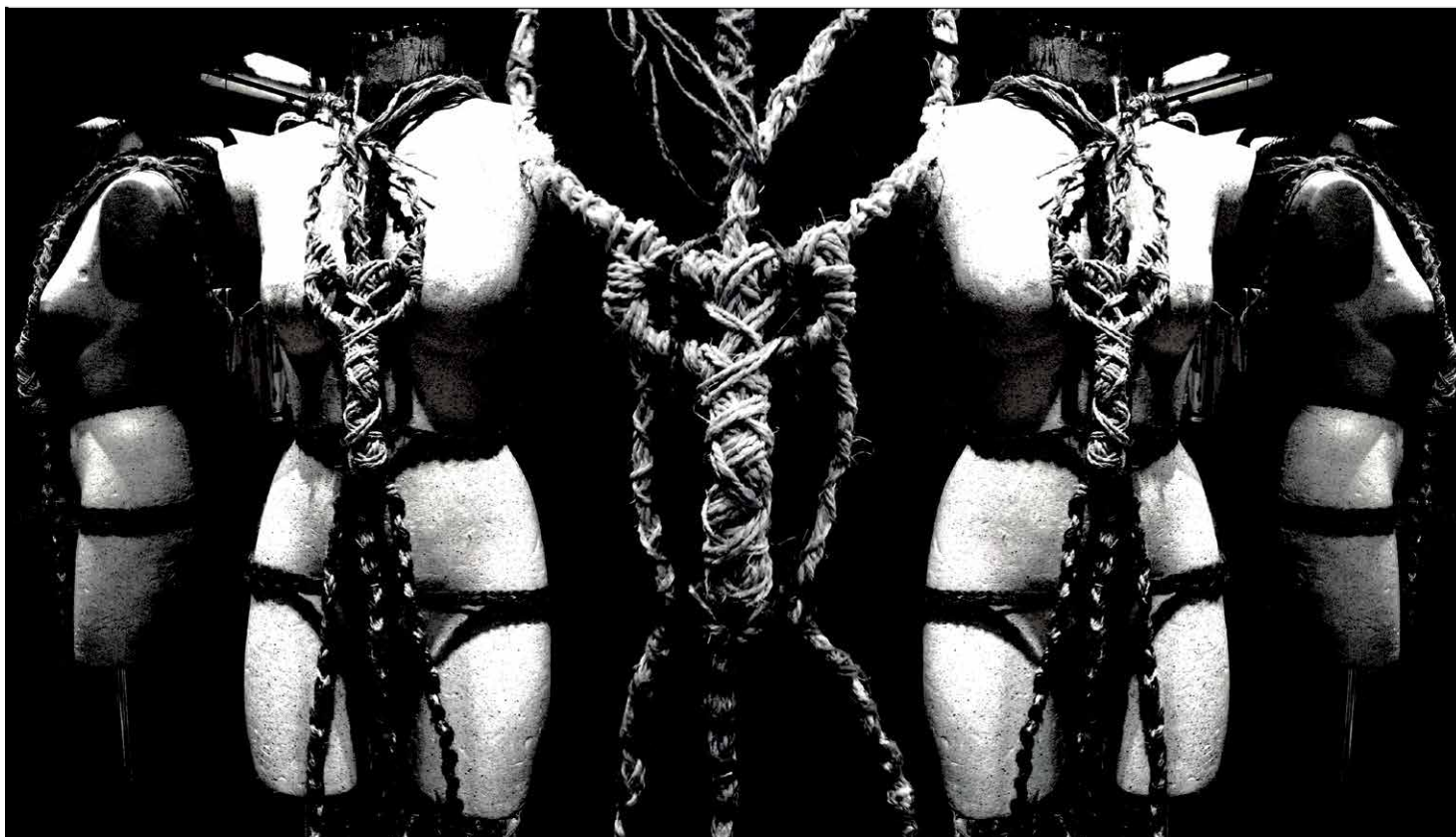
KUVA 4 Materiaalin valintaa. Tässä vaiheessa mukana oli vielä kangasta. Piikkilankamainen pinta oli omiaan luomaan kivun illuusiota.

KUVA 6 Torso
työvälineenä.

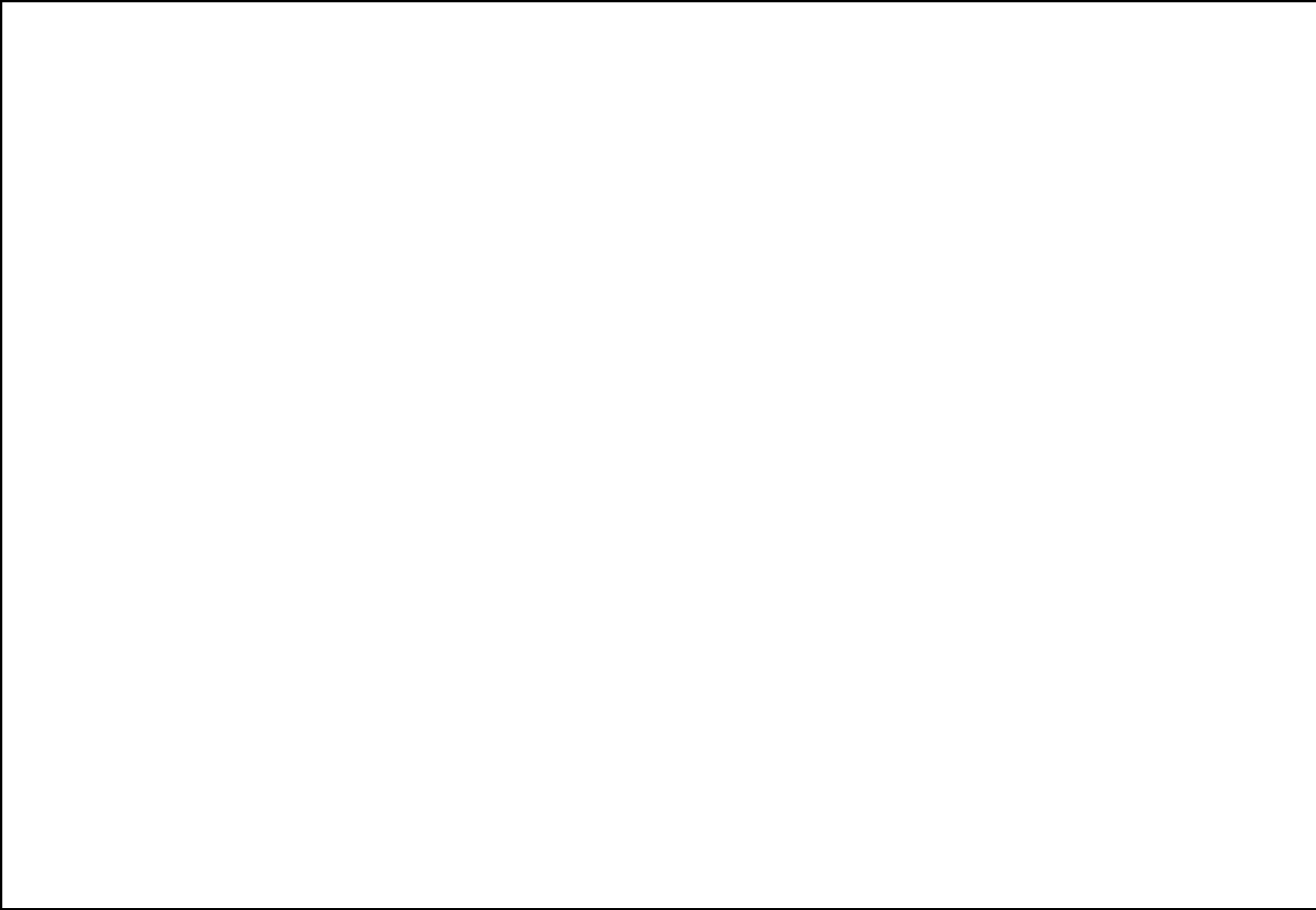

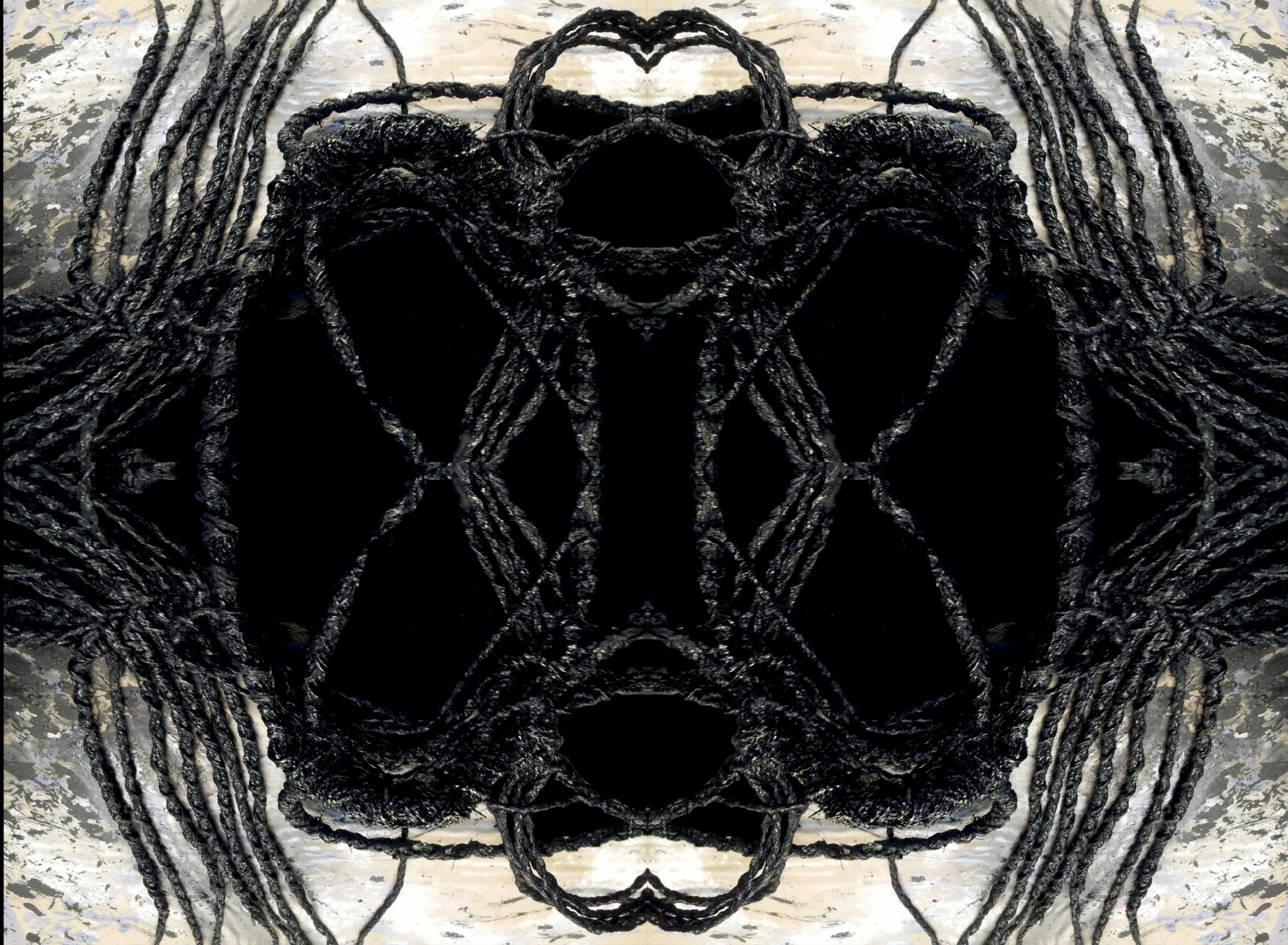
KUVA 7 Puvun testailua mallinuken päälle.

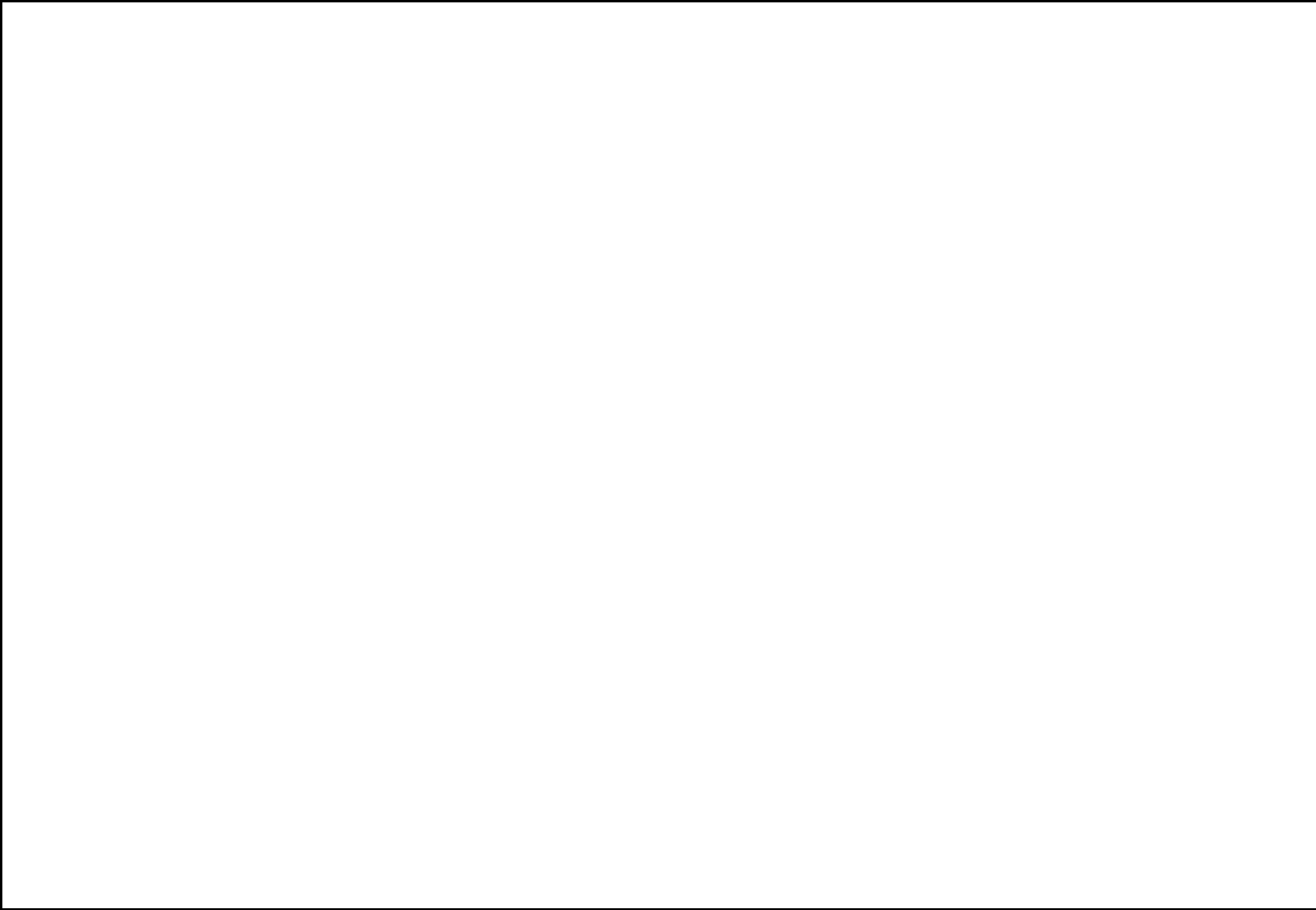

KUVA 8 Puvun keskiosan muodostumista.

4. KÖYDELLÄ KERROTTU

KUVA 10 *Yleiskuva ruumiista.*

4.1 ruumis murhaajan muotokuvana

Murhaaja tekee visuaalisia teoksia; kuin taiteilija hän valitsee pohjan, tekniikan ja esillepanon. Tässä kappa-leessa analysoin kuvakaappauksella elokuvasta irrotetut kuvat ruumiista. Puku on omaa kädenjälkeäni ja ruumiin asettelu ohjaajan. Ruumiskuvat ovat viesti katsojalle siitä, millainen murhaajan mieli on ja kuinka se toimii. Kuvien analysoinnin avulla katsoja voi muodostaa henkilökuvan karakterististä.

Tein ruumiskuvista miellekartan (kuva 9), jonka kautta lähdän katsojan asemassa avaamaan tulkintaa ruumiista ja teon toteuttaneesta henkilöstä, josta lisää tämän kappaleen toisessa osassa; Murhaaja.

Kuvassa (kuva 10) on naisen ruumis sidottuna vedenrassassa makaavaan oksaan. Ruumis on kalpea, lähes valkoinen ja puettu köysiin. Köysistö on aseteltu käsien osalta niin, että se imitoi sidontaa, ollen kuitenkin niin hellää ettei jätä jälkiä ruumiiseen. Köysi kietoo käsiä oksaan kiinni ja muu puvun köysistö laskee veteen eri puolilla kehoa. Seuraavaksi käyn läpi puvun, ruumiin, ruumiin asennon sekä ympäristön antamat vihjeet luodakseni mielikuvan murhaajasta.

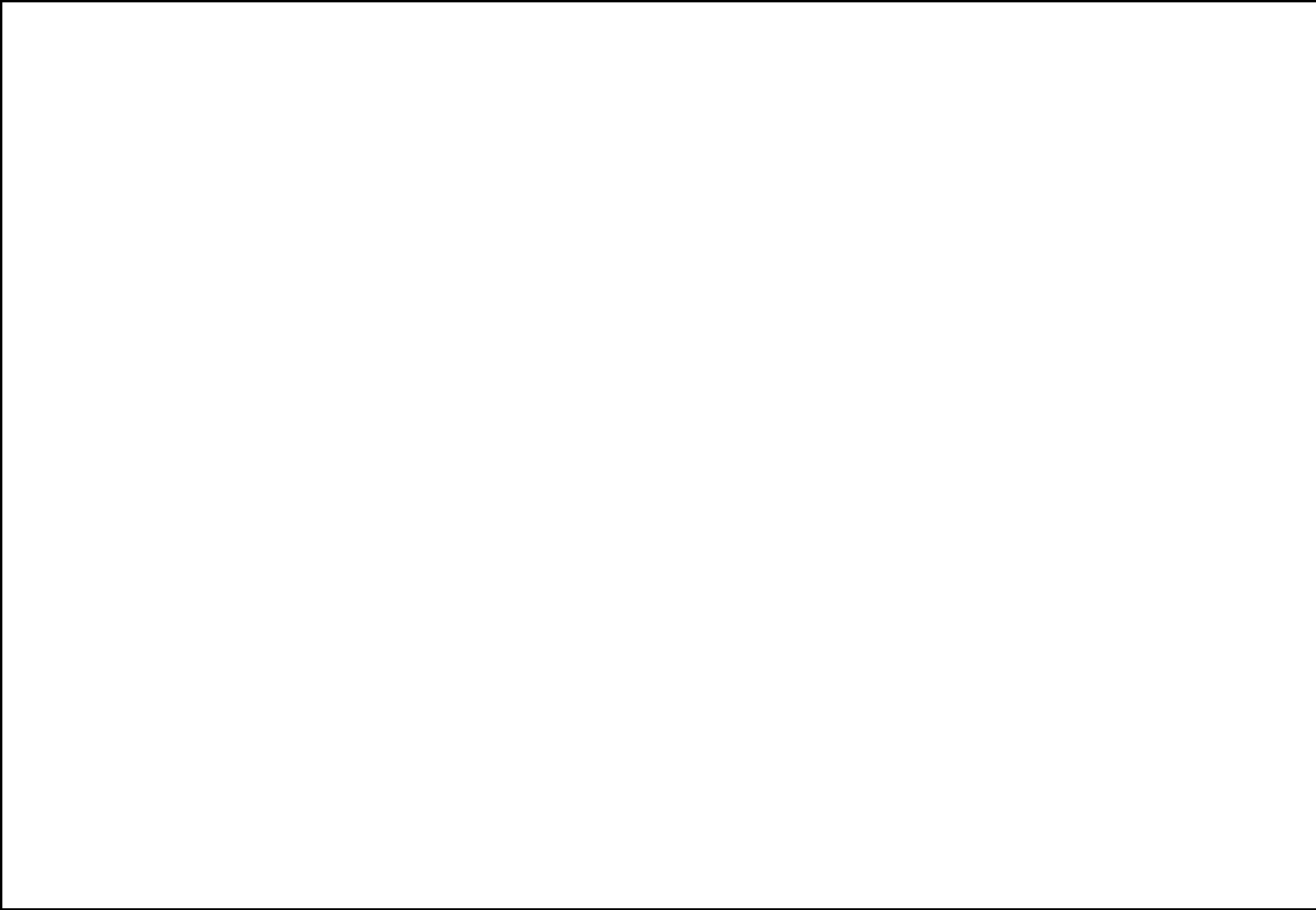
4.1.1 puku

Ensimmäisenä tarkastelen itse puvun materiaalia, köyttä. (kuva 11). Materiaali on köysipunosta, joka tarkemmin katsottuna paljastaa sen olevan käsin punottu ja jälkeinpäin maalattu. Käsityön jäljen erottaa siitä, että nyörien kulku köydessä on hyvin epätasaista ja erilaista köyden eri osissa. Halu jättää omanlaisensa jälki materiaaliin kertoo tekijän tarpeesta yksilöityä jo tällä tasolla. Murhaaja ei luultavammin ole päässyt tuomaan itseään esille lapsuudessaan, joten ei ole ihme että hän haluaa korostaa omaa uniikkia kädenjälkeään.

Materiaalina köysi tuo myös mieleen hirttämisen ja tuomion. Siellä täällä katkenneet kuidut köydessä paljastavat sen olevan luonnonmateriaalia, alun perin elävää. Aivan kuten köyteen kiedottu uhrikin on ollut. Punoksesta ulos tulevat kuidut muodostavat myös paikoin piikkilanka-maista pintaa, joka sopii kivun illuusioon rikkomatta kuitenkaan ihoa.

Köyden valmistustapa kertoo murhaajamme olevan kärsivällinen ja tarkka työssään. Hän jättää leimansa jo asun materiaaliin, kuitenkin niin huomaamattomana ettei köyttä varmasti asiaan perehtymätön henkilö erota itse punotuksi. Luulen, että köyden valmistus on sisäisen sekasorron tasauttamista tarkalla ja hallitulla työskentelyllä. Omatekoinen köysi voi myös viitata tekijänä profiloitumisen lisäksi haluun jäädä kiinni.

Sen, että köysi on maalattu valkeaksi jälkeinpäin erottaa paikka paikoin punosten väliin jääneistä paksummista värikohtista ja väripinnan epätasaisuudesta. Oikeaa sävyä ei ole löytynyt raakamateriaaleista, joten hän on tehnyt sen itse. Valkealla värillä on vahva symboliikka melkein jokaisessa kulttuurissa. Länsimaissa se yhdistetään viattomuuteen ja puhtauteen, kun taas Aasiassa se on surun ja kuoleman väri. Nämä molemmat merkitykset istuvat siihen mitä on haluttu vangita, ja miten se on vangittu. Hän haluaa omistaa viattomuuden ja puhtauden tappamalla sen. Mustassa versiossa puvusta kaikki muu on samaa, paitsi väri. Länsimaissa mustalla ilmaistaan pimeyttä, kuolemaa, pahuutta ja surua. Mustaa käytetään tilaisuuksissa, joissa jätetään jäähyväiset kuolleelle. Japnissa musta on juhlallinen väri, arvokas väri joka myös länsimaissa vallitsee juhlapukeutumista. Ehkä erilainen suhtautuminen eri uhreihin saa hänet valitsemaan värin, johon hän uhrinsa kietoo.

Uhrin puvun keskellä on paksumpi rakenne, joka muistuttaa kahvaa (kuva 12). Tämä hyvin fallosmainen osa rintakehän päällä luultavasti viittaa miehisen ylivoiman ottamiseen. Fallos ei kuitenkaan ole naisen sukuelinten päällä vaan rintojen ja navan välissä, keskitetysti niin että se toimisi kantokahvana koko ruumiille. Näin ollen on selvää että tämä asu on tehty kuolleelle, ei elossa olevalle. Itse asu jättää jalat ja kädet vapaaksi, joten elävän ihmisen olisi helppo rimpuilla otteesta irti. Merkityksenä kahvalle näen sen viittaavan totaaliseen omistukseen, mahdollisuuteen kantaa mukana, olla vallassa ja pitää itsellään.

Puvun rakennetta tarkkailtaessa on myös otettava huomioon kaulan, rintakehän ja hävyn alueet. Kaulan ympärillä oleva paksumpi köysi ei ole millään tapaa kurostava, vaan tilaa antava. Kaulan ympyröiminen viittaa omistajuuteen. Rintakehän ja hävyn alueet ovat eniten köysitetyt. Niissä näkyy sielun kahlitseminen, ja neitseellisyys säilytys. Kohdun ja munasarjojen seutu on jätetty suhteellisen paljaaksi, joskin kaulaa ja häpyä yhdistää paksumpi suora köysi. Naisen kohtu, elämän tila, on pohjimmiltaan murhaajalle kuitenkin niin pyhä, että hän antaa sen hengittää.

Koko puku vaikuttaa kaiken kaikkiaan hengittävältä ja jollain tapaa hellältä. Sidonnan estetiikan läsnäolo kertoo halusta katsella ja hallita, sekä näin herkällä tavalla toteutettuna halusta varjella. Pukua ei ole kiristetty rusentamaan naista tai pitämään tätä paikoillaan. Se on kuin kuolleelle puettu esteettinen asetelma ja kokonaisuus jota murhaaja haluaa katsella. Kun tarkastelee kuvaa, huomaa ettei mikään osa puvun köydestä ole itse asiassa mistään kohtaa ympäristössä kiinni, joten köysien on tuskin tarkoitus pitää uhria paikallaan. Käsiä kietova köysi on pitämässä ruumista tietyssä asennossa, se ei ole tarpeeksi kireällä, että se pakottaisi elävän ihmisen pysymään sidottuna.

KUVA 12 *Puku.*

4.1.2 ruumis

Ruumiista ei selkeästi näe kuinka nainen on surmattu. Ensinnäkin täytyy huomioda, että iho on vielä hyvässä kunnossa, joten nainen ei ole ollut kovinkaan pitkään kuolleena, ruumiin mädäntyminen ei ole alkanut tai edennyt ainakaan kovin pitkälle. Iho on todella vaalea, lähes valkea. Tämä voi johtua ruumiin käsittelystä, jonka murhaaja on tehnyt tai sitten kylmässä tilassa säilytyksestä, mahdollisesti molemmista.

Kalpeus on myös voitu saada aikaan niin, että murhaaja olisi maalannut ja puuteroinut ihon vaaleaksi. Tämä mahdollisuus voi kertoa naisen aseman kohottamisesta, sekä halusta muuttaa nainen nukkemaiseksi. Renessanssin ja erityisesti rokokoon aikaan Euroopassa ihmisten kalpeus kertoi heidän kuuluvan yläluokkaan. Vahvalla puuterin käytöllä korostettiin kalpeaa ihoa ja ylhäistä asemaa. Mitä valkeampi, sen pyhempi, arvokkaampi ja ylhäisempi. Puuterin käyttö ruumiin iholla sopisi ajatukseen nostaa tämä pyhyteen ja korostaa puhtautta. Myös illuusio nukkemaisesta naisesta sopii omistuksen ja vallan kuvaan. Yksi selkeä tulkinta siis on, että murhaaja puhdistaa ja puuteroi uhrin läpikotaisin. Tämä tulkinta tukisi käsitystä, että hän on tarkka käsillä tekijä, joka haluaa hallita lopputulosta.

Kalpeus voisi johtua myös siitä että ruumiista on valutettu tai pumpattu veri ulos, jalkateriähän ei näy, joten on mahdoton tietää ovatko ne edes paikoillaan. Tämä mahdollisuus voi tuki liittyä ennemmin ruumiin käsittelyyn murhan jälkeen, kuin itse surmatapaan.

Väkivaltaa kokematon ruumis kertoo hiljaisesta kuolemasta. Luulen surmavälineenä olleen tukehduttaminen kaasun, savun tai myrkyn avulla. Tukehduttaminen käsin tai kuristaminen tuntuu epäilyttävältä, sillä siinä on suuri mahdollisuus jättää jälkiä ruumiiseen.

Uhri on nuori ja kaunis, mikä kertoo vahvasti murhaajan mieltymyksistä ja ihanteista. Uhri on vaalea niin hiuksiltaan kuin iholtaan. Tämä, yhdistettynä siihen ettei ihossa näy arpia, jälkiä tai tatuointeja, korostaa mielikuvaa pyhästä, puhtaasta ja koskemattomasta naisesta.

KUVA 13 *Ruumiin asento.*

4.1.3 ruumiin asettelu ja ympäristö

Ruumiin asennosta tulee mieleen krusifiksi (kuva 13). Ristiinnaulitseminen ei välttämättä viittaa suoraan kristinuskoon, vaan sen tuomaan ajatukseen kuolla syntien tähden.

Mitä murhaaja sitten pitää naisten syntinä? Uskon sen liittyvän mahdollisuuteen luoda elämää. Siksi hän haluaa tappaa uhrinsa neitsyinä mutta kuitenkin sukukypsinä, kun heillä on sisällään tämä synnin mahdollisuus. Ruumiilla on jalat yhdessä ja häpy on peitetty, joten ei näy onko sukuelimiä tai kohtua silvottu.

Ruumiin kädet ovat sivuilla ja rintakehä auki, tämä kielii alistettua ja pakotettua vallalle antautumista, jota murhaaja haluaa uhrissaan nähdä. Pää on käännetty vasemmalle, jonka katson olevan vertauskuvallinen suunta menneisyydelle. Kuvallisessa ilmaisussa vasemmalle päin meneminen merkitsee yleensä paluuta sinne mistä on tultu. Ehkä hän haluaa naisen katsovan menneeseen, sillä tulevaa ei ole. Tai sitten hän haluaa näyttää katseen menneeseen, ja selittää miksi on tämän murhan tehnyt.

Asettelu kertoo myös yksinkertaisesti tekijän fysiikan. Hän on tarpeeksi vahva ja pystyvä viemään ruumiin tällaiseen paikkaan noin koskemattoman näköisenä. Ruumista ei ole tarvinnut raahata, vaan sitä on pystytty käsittelemään hellästi. Ruumiissa ei ole vesijälkiä, joten se on laskettu tarkoin ottein veteen, ei heitetty. Asetteltua ei ole tehty hätiköiden, se on tehty vaalien ja tarkoin, kuin alttarille laskien.

Ympäristö, paikka johon ruumis on jätetty, on selvästi rantavesi ja kaislikko. Ruumis on aseteltu nojaamaan isoon puun oksaan, joka on joko ollut paikassa tai tuotu siihen. Veden suunnasta ruumista tuskin edes näkee, koska se on hyvin kaislikon suojassa, mutta avoinna rantaan päin. Tuntuu ehkä hieman oudolta, miksi hän on valinnut näin tavanomaiselta vaikuttavan paikan näin epätavalliselle teokselle. Sitä, missä paikka on, ei tietenkään näe kuvasta sen enempää, mutta luulen paikan olevan tärkeä sen elementtien takia.

Vesi on vapauttava, puhdistava ja rauhoittava elementti, joka sopii siihen mielentilaan johon murhaaja ehkä haluaa surmantlyöllään päästä. Vesi on myös tappava elementti. Se riistää hengen jättämättä jälkiä ruumiiseen, aivan kuten hän. Ruumista ei ole kuitenkaan upotettu veteen, joten sitä ei ole jätetty täysin veden armoille, vaan se lepää veden päällä, kuin alttarilla.

Kaislikko on kätkevä ja tukahduttava korsien paljoudestaan. Se on elävä, ääntelehtivä, tuulen ja sateen mukaan muotoutuva massa, joka ympäröi ruumista vastapainona kuolemalle. Kaislikko houkuttaa myös eläimiä, elämää, ja varoittaa. Juurikaan kukaan tai mikään ei pääse kaislikon läpi aiheuttamatta kahinaa ja antamatta varomerkkiä lähestyjästä. Yhdessä vesi ja kaislikko luovat myös tilan, joka voi ajan myötä kätkeä ja hävittää ruumiin jos sitä ei löydetä.

4.2 Murhaaja

Millainen ihminen tämän on saanut aikaan? On aika tehdä yhteenveto siitä millainen muotokuva syntyy tekemieni kuva-analyysien lopputuloksena.

On ilmiselvää, että hän on tarkkaan lopputulokseen pyrkivä esteetikko. Hän ei hätäile, vaan toimii rauhassa ja suunnitellusti. Kauneuden ihannointi on vahvana osana hänen persoonaansa, on luultavasti aina ollut. Menneisyyden henkinen rumuus on saanut hänet hakemaan ulkoista kauneutta lähelleen, omakseen, kuitenkin sitä itsellään säilyttämättä. Hän ei osaa käsitellä pysyvää kauneutta, koska se ei ole ikinä ollut osa hänen elämänsä. Hän ei säilö ruumiita itsellään, vaan jättää ne esille, itsensä katseltaviksi.

Hän haluaa katsella, hallita ja varjella. Hän ei halua toistaa itselleen tuotettua kipua, vaan tekee siitä symbolisen kuvan itselleen. Kuinka uhri on puettu, on oman mielen estämä halun illuusio. Hän haluaa alistaa ihmisen sitomalla tämän, kuitenkin tuottamatta kipua, ja siksi hän tekee sen kuolleelle. Hän pukee ruumiin köysiin itsensä vuoksi, ei uhrin.

Henkilön henkinen kylmyys on itsestäänselvyys jo sen faktan kautta, että hän on kykenevä tappamaan ihmisen. Empatian ja sympatian puutteet voivat olla sisäsyntyisiä, tai sitten kitketty pois jo varhain lapsuudessa. Uskon hänen olevan jo syntyjään mieleltään sairas, mitä lapsuus ja nuoruus on vahvistanut. Jos häntä alistanut naishahmo on hänen äitinsä, tai muu sukulainen, niin tämä olisi ymmärrettävää.

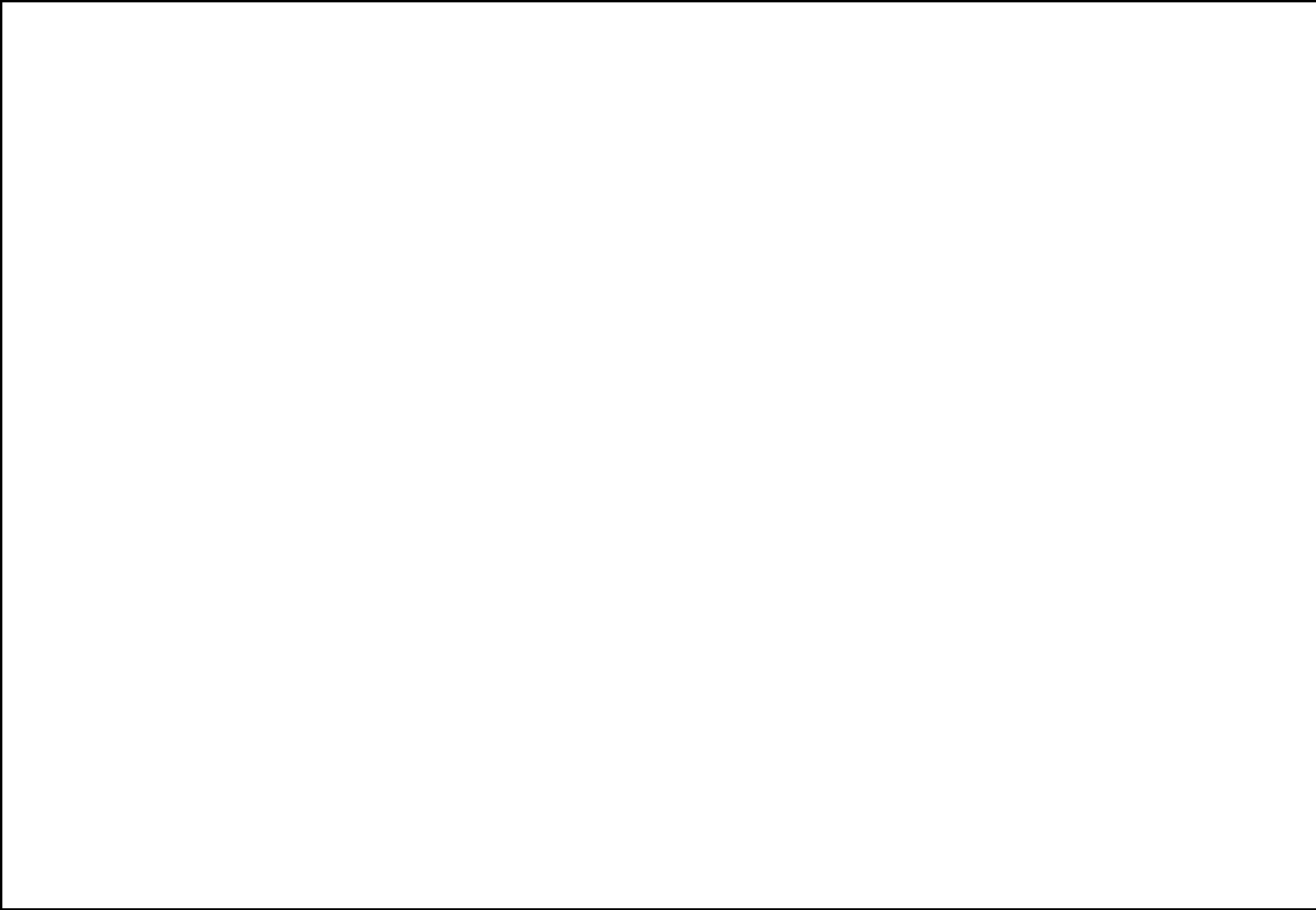
Hän on fyysisesti vahva ja luultavasti ulosanniltaan ja ulkonäöltään hyvin miellyttävä, koska on saanut uhrin mukaansa ilman väkivaltaa. Kauniin nuoren naisen tap-

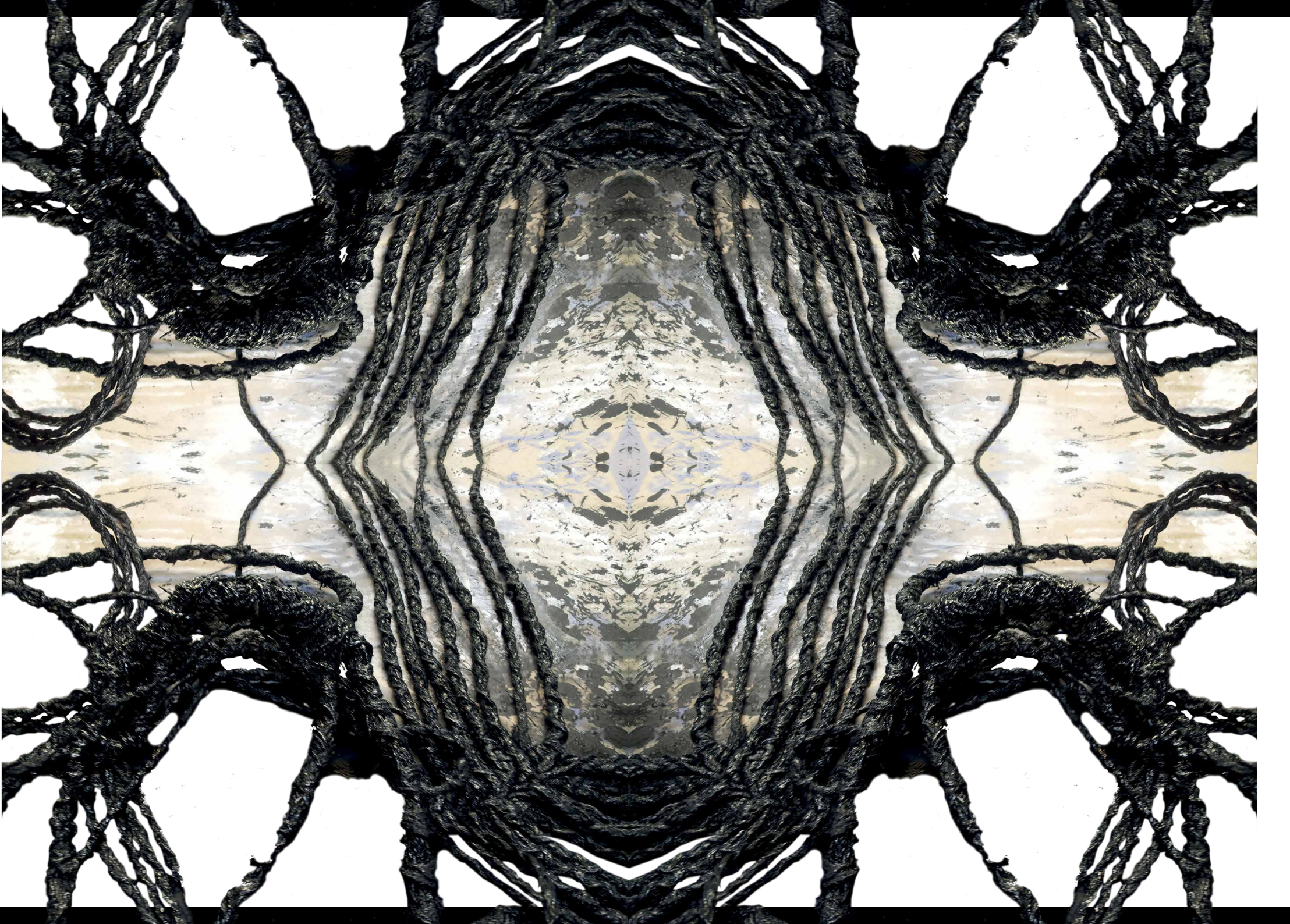
paminen ilman ruumiissa näkyviä jälkiä kertoo taidosta manipuloida ja saada tämä tulemaan luokseen omasta tahdosta.

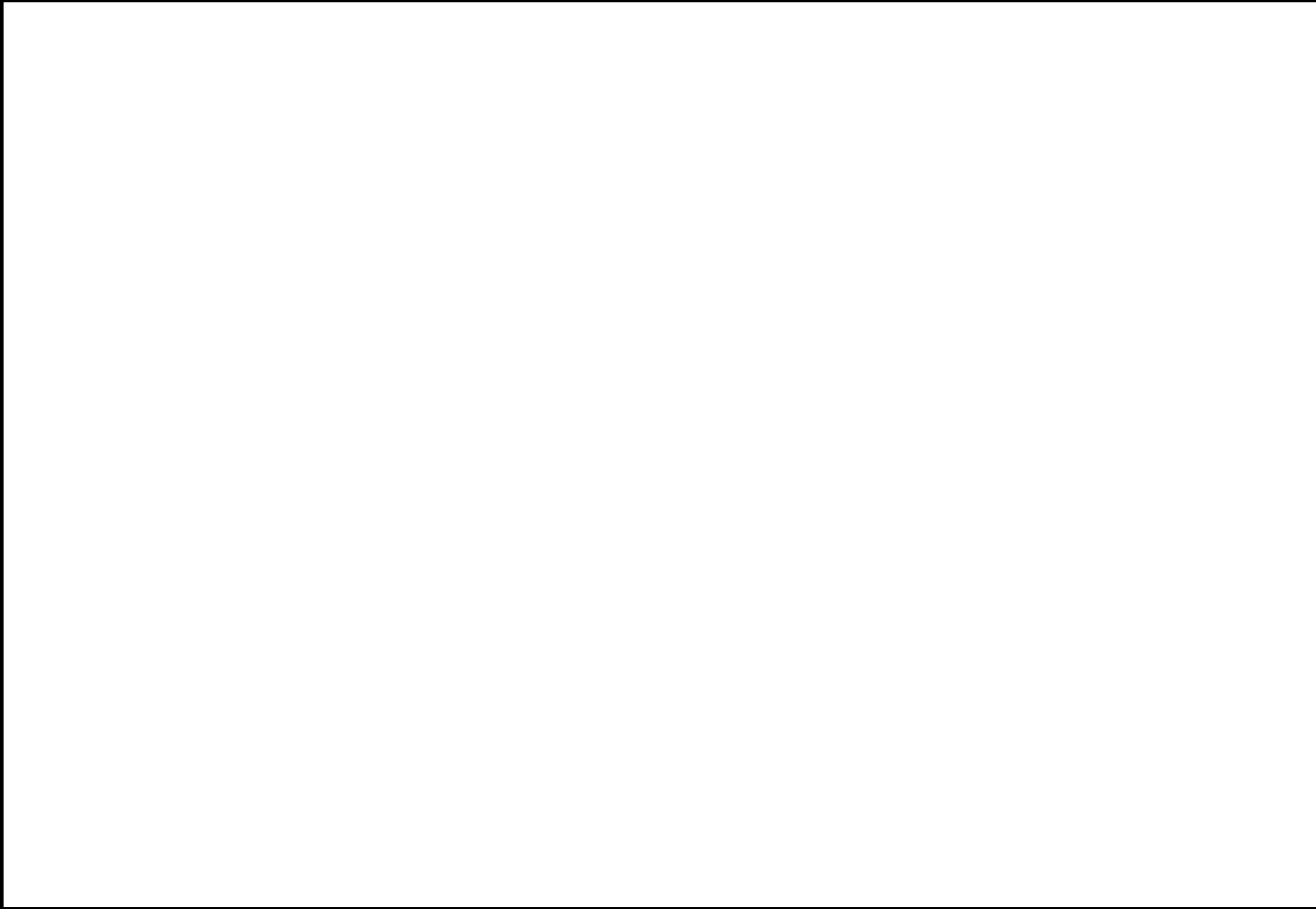
Murhaajan *modus operandi*, eli tapa jolla ottaa uhri hengiltä (Dahlen, 2012, s.26), on näkymätön. Ei näkyvää väkivaltaa, viiltelyä, silpomista, ampumista tai hakkaamista. Raiskauksesta ei tietenkään voi olla varma, sillä siitä ei pakosti jää jälkiä. Pidän hyvin todennäköisenä, että murhaajalla on taipumusta nekrofiliaan. Seksuaalinen kiinnostus kuolleeseen kauneuteen sopii murhaajan mielenmaiseman kuvakollaasin eroottiseen kuvastoon, sillä seksuaalisen himon toteutusta ei näy lopputuloksessa, esille asetellussa ruumiissa. Se sopii myös symbolisesti ajatukseen pitää ruumis nähtävästi koskemattomana.

Viimeisessä haastattelussaan ennen teloitusta sarjamurhaaja Ted Bundy kertoo seksuaalisen kuvaston ja pornon vaikuttaneen hänen toimiinsa vahvasti. Haastattelussa hän korostaa väkivaltaisen pornon vaikutusta mieleen, siitä miten se luo riippuvuuden ja tarpeen saada lisää. Väkivaltaisuuden ja pornon yhdistäminen on Bundyn kokemuksen mukaan se avain, joka on vaikuttanut häneen itseensä ja yleisesti moneen murhaajaan. Hän kertoo usean vuoden vankilassa olon aikana kuulleensa joka ikisen murhaajan, jonka kanssa on puhunut, olleen vahvasti riippuvainen pornosta tai ainakin sen olleen hyvin suuri osa heidän elämänsä. <<https://www.youtube.com/>> 21.7.2016

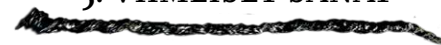
Meidän murhaajamme mielenmaisemaa avaavassa kuvakollaasissa on myös eroottista kuvastoa. Ei väkivaltaa, vaan enemmänkin naisvartalon kauneuden omistamista ja hallitsemista, sekä ylistämistä. Hän ei raatele, vaan pyssyttää ajan ja nauttii hetkestä. Hän ei millään tapaa sääli uhrejaan tai kadu tekojaan, vaan pikemminkin ylistää niitä, luomalla niistä itselleen visuaalisesti tyydyttävän ja symbolisen lopputuloksen.

5. VIIMEISET SANAT

TOISIN SILMIN

mielen
tuotos

ajatusmaailman muuntuminen

vaikutteet

puitteet

mielen
upotus

OMIN SILMIN

KUVA 14 *Samaistumisen
työskentelymalli.*

Tämän opinnäytteen tarkoitus on ollut itseni kehittäminen pukusuunnittelijana sekä kokemuspohjaisen tiedon tuottaminen yhdeltä pukusuunnittelun erityisalueelta. Kun näen mitä olen tehnyt, ja analysoinut mitä sillä olen tarkoittanut, opin omasta ajattelutavastani ja syvennän omaa ymmärrystäni pukusuunnittelijana. Ymmärrys omasta suunnittelijaidentiteetistä on mielestäni suunnittelijalle kehityksen kannalta elintärkeää ja arvokasta. Ilman jatkuvaa kehitystä en näe olevan kestäväää ammattitaitoa.

Todella suuri painoarvo tekstistä nousee omalle kuvalliselle ajattelulleni. Visuaalinen ilmaisuni, tapani luoda, välittää ja tulkita kuvia nousevat keskeiseen asemaan koko työssä. Tässä opinnäytteessä rakennan murhaajan muotokuvan tulkitsemalla jälkikäteen kuvamateriaalia, jota olin tuottanut suunnitteluun ja peilaamalla sitä lopulliseen kuvattuun materiaaliin. Nyt vasta huomaan kuinka paljon opin ja kehitin visuaalista ajatteluani työn aikana.

On ollut todella antoisaa pureutua jo tapahtuneeseen suunnittelutyöhön, varsinkin kun tuo koko prosessi tuntui tapahtuneen kuin itsestään. Minut yllätti valmiuteni samaistua todella syvästi suunnittelemani karakteriin mieleen ja antaa suunnittelun tapahtua toisen kautta, toisin silmin.

Kykenin luomaan työskentelylle sellaiset puitteet, jotka ruokkivat mielen siirtymistä tiettyyn tilaan ja mahdollistivat samaistumisen. Tässä pukusuunnittelussa toteutunut samaistumisen työskentelymalli on täysin hallittavissa ja kehiteltävissä eteenpäin.

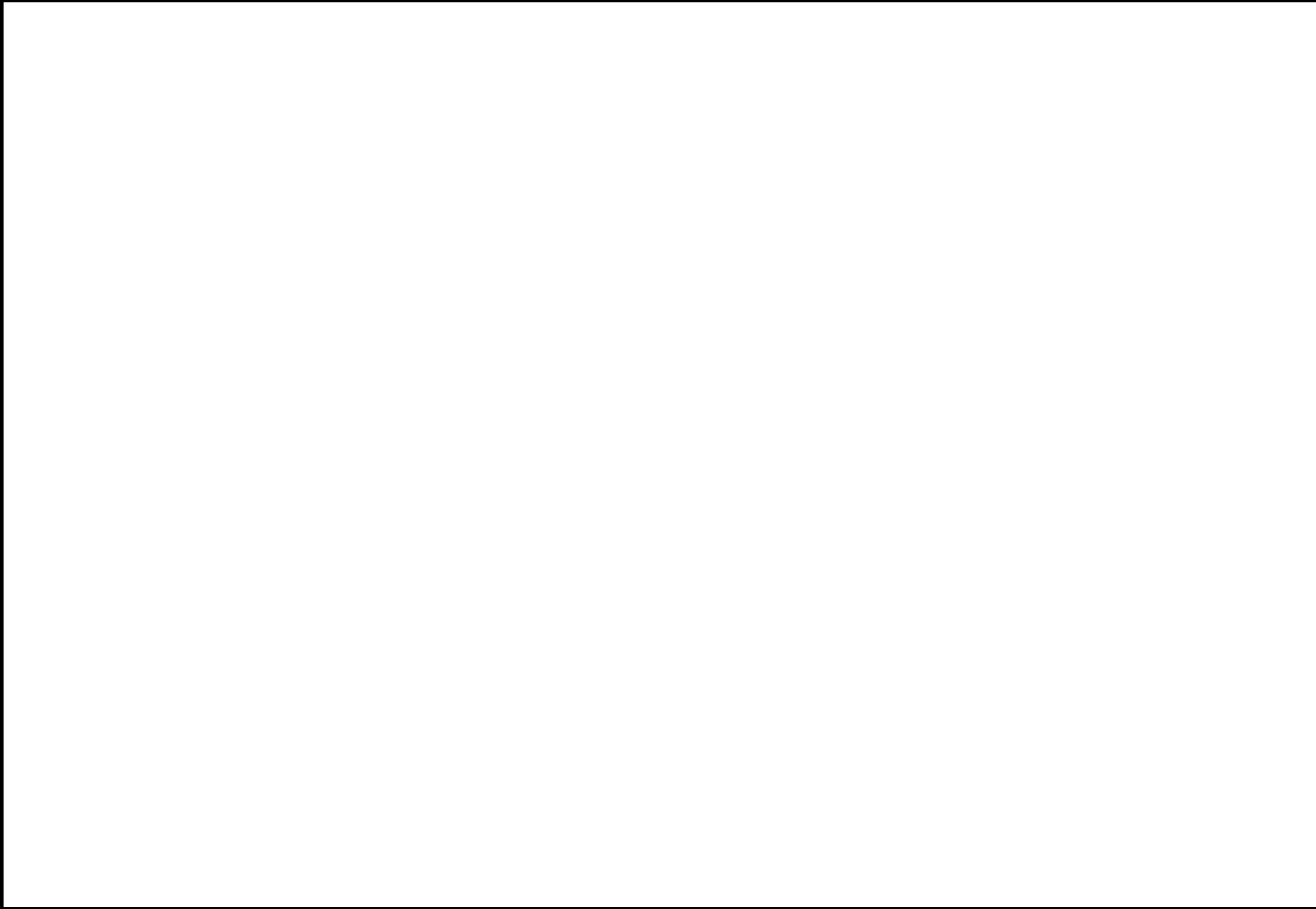
Olen havainnollistanut tämän työskentelymallin kuvaksi (kuva 14). Samaistumisen työskentelymalli on esitetty kahtena eläimen päänä jotka sulautuvat toisiinsa. Pöllön ja käärmeen päät on rakennettu kuvalliseen muotoon täysin samoista osista, laittaen osat vain eri positioon suh-

teessa toisiinsa. Aivan kuten samaistuessakin, yhdestä mielestä tulee kaksi.

Henkilön puvustusta rakentaessa kuvaa luetaan alhaalta ylös. Pohjana suunnittelutyölle on oman, eli suunnittelijan, mielen upotus ja oikeanlaisten vaikutteiden ja puitteiden rakentaminen. Tämä edesauttaa oman ajatusmaailman muuntumista puvustettavan henkilön ajatusmaailmaksi. Kuvassa tätä ilmentää pöllön muuntuminen käärmeeksi. Karakteriin uppoutuminen täytyy suorittaa niin, että pystyy tuottamaan visuaalista konkretiaa karakteriin mielen kautta.

Tätä työskentelymallia puvun tulkintaan käytettynä, luettuna ylhäältä alas, se lisää ymmärrystä karakteristä, tarinasta ja puvun dramaturgiasta, ja näin kehittää kokonaisuudessaan elokuvanlukutaitoa. Tällöin lähdetään liikkeelle lopputuloksesta, mielen visuaalisesta konkreettisesta tuotoksesta ja siirretään sanat ”vaikutteet” ja ”puitteet” ylös käärmeen pään viereen merkkamaan tulkittavan henkilön valintoihin vaikuttavia asioita. On aloitettava kysymyssarja kunnes karakteriin tekemät valinnat ovat ymmärrettävissä ja näkee sen ajatusmaailman, joka rakentaa nuo teot. Näin ollen puvun kautta pääsee syvemmälle tarinan kerrontaan. Työskentelymallin hyödyntäminen henkilön tulkinnassa syventää kykyä muodostaa kuvaa karakteristä puvustuksellisten elementtien kautta.

Loppujen lopuksi suurimpana merkityksenä opinnäyttyöstäni nousee kuitenkin oppi omasta suunnittelukäyttäytymisestä. Oli hienoa havaita, kuinka eri tavalla henkilöön imeytyy sisälle, kun suunnittelun lähtökohta on tuottaa hänen persoonaansa luettavaksi hänen omien puvustuksellisten toimiensa kautta. Pääsin koskettamaan sitä ydintä, josta havaintojeni mukaan ”point of view” -pukusuunnittelussa on kyse. En vain mieti mitä hän tekisi, vaan muutun hänen teoikseen.

LÄHTEET

KIRJALLISUUS

Pirkko Anttila, Tutkiva toiminta ja ilmaisu, teos, tekeminen, 2006, toinen painos, s.329, Akatiimi Oy, Tallinna: AS Pakett -kirjapaino, ISBN 952-5378-09-8

Mick Hurbis-Cherrier, Voice & Vision, a creative approach to narrative film & DV production, 2012, toinen painos, s.80, Focal Press / Elsevier, printed in Canada, ISBN 978-0-240-81158-1

Micael Dahlen, Ihmispäät, 2012, suomennos Tuija Tuomaala, ensimmäinen painos, s. 16 & 26, Atena Kustannus Oy, Keuruu: Otavan Kirjapaino Oy 2012, ISBN 978-951-796-835-5

Anneli Viikko-Riihelä, Vesa Laine, Mielen maailma 1 Psykologian perustiedot, 2004, ensimmäinen painos, s. 23, WS Bookwell Oy, Porvoo 2005, ISBN 951-0-29312-1

INTERNET-LÄHTEET

Suomisanakirjan www-sivusto:
<<http://www.suomisanakirja.fi/empatia>>. 2.2.2016.

Egyptian myths www-sivusto:
<<http://www.egyptianmyths.net/ankh.htm>> 7.7.2016.

Youtube www-sivusto: < Psychopath Ted Bundy's Interview Before Execution (Full) <https://www.youtube.com/watch?v=xwyIOmjvvd8>> 21.7.2016

KUVAT

Kuva 1: Opinnäytetyön rakennekuva, sivu 2. Inka Penttilä.

Kuva 2: Murhaajan mielenmaiseman kuvakollaasi, sivu 14. Inka Penttilä.

Kuva 3: Uhrin kuvakollaasi, sivu 25. Inka Penttilä.

Kuva 4: Materiaalin valintaa, sivu 27. Inka Penttilä.

Kuva 5: Punos, sivu 27. Inka Penttilä.

Kuva 6: Torso työvälineenä, sivu 27. Inka Penttilä.

Kuva 7: Puvun testailua, sivu 28. Inka Penttilä.

Kuva 8: Puvun keskiosa, sivu 28. Inka Penttilä.

Kuva 9: Ruumiskuvan miellekartta, sivu 31. Inka Penttilä.

Kuva 10: Yleiskuva ruumiista, sivu 31.

Valokuva Inka Matilainen.

Kuva 11: Lähikuva materiaalista, sivu 32. Kuvakaappaus alkuintron materiaalista. Kuvaus Tanja Heikkilä.

Kuva 12: Puku, sivu 34. Kuvakaappaus elokuvasta.

Kuvaus Tanja Heikkilä.

Kuva 13: Ruumiin asento, sivu 35. Kuvakaappaus elokuvasta. Kuvaus Tanja Heikkilä.

Kuva 14: Samaistumisen työskentelymalli, sivu 39. Inka Penttilä.

Kaikki merkitsemättömät kuvat ovat kuvituskuvaa
© Inka Penttilä.

Graafinen suunnittelu Silva Kärpänoja ja Inka Penttilä.

